

ศูนย์การเรียนรู้แบบพหุวัฒนธรรม
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

๕๒๕๘
3 มี.ค. 2552

งานวิจัยเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษา
เปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม - มุกดาหาร
Vietnamese Ethnic Tourism in Thailand : The Comparative between
Nakhonphanom - Mukdahan Province

ศูนย์การเรียนรู้แบบพหุวัฒนธรรม คณะศิลปศาสตร์

เลขเรียก
เลขทะเบียน
วันที่ 3 มี.ค. 2552

1400024699

สุนันท์ณี เรณู

14-12017

หนังสือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในวิชา 1449 492 การศึกษาอิสระเพื่อการท่องเที่ยว
สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
พ.ศ.2551

สารนิพนธ์ เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษา
เปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของ
ศึกษาในวิชา 1449 492 การศึกษาอิสระเพื่อการท่องเที่ยว สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์
วิทยาลัยอุบลราชธานี วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2551

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

.....
LI. อ.ส.วิ. ประธานกรรมการ
(อ.บุญยสฤกษ์ อเนกสุข) (อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก)

.....
OKOK กรรมการ
(อ.พัชรี ธานี) (อาจารย์ประจำหลักสูตร)

สารนิพนธ์ เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษา
เปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของ
ศึกษาในวิชา 1449 492 การศึกษาอิสระเพื่อการท่องเที่ยว สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์
วิทยาลัยอุบลราชธานี วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2551

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

Ll. อ.ดร.วิ.

..... ประธานกรรมการ
(อ.บุญยศฤกษ์ อเนกสุข) (อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก)

Okoi

..... กรรมการ
(อ.พัชรี ธานี) (อาจารย์ประจำหลักสูตร)

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์นี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ บุญยสฤกษ์ อเนกสุข อาจารย์ที่ปรึกษาในความอนุเคราะห์ด้านข้อมูล คำชี้แนะเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลในการค้นคว้า รวมถึงช่วยให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง และขัดเกลาสารนิพนธ์เล่มนี้ ให้สำเร็จออกมาได้อย่างสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์พัชรี ธานี ในความกรุณาชี้แนะข้อมูลเพิ่มเติม ให้สารนิพนธ์นี้ออกมาได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมถึงความห่วงใยกำลังใจที่มีให้เสมอมา

ขอขอบพระคุณอาจารย์อรุณี ยี่ทอง ที่กรุณาช่วยตรวจทานและแก้ไขไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รวมถึงห่วงใยและกำลังใจที่มีให้เสมอมา

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการการท่องเที่ยวจังหวัดนครพนมเขต 4 ผู้บริหารงานทั่วไป เทศบาลเมืองมุกดาหาร ประธานสมาคมเวียดนามอุบล และผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามไม่ว่าจะเป็นที่จังหวัดนครพนม มุกดาหาร และอุบลราชธานี รวมถึงขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลา ในการตอบแบบสอบถาม

ขอบคุณเพื่อนๆ สาขาการท่องเที่ยวทุกคน ที่เป็นกำลังใจให้กันและแลกเปลี่ยนทัศนคติในการศึกษาสารนิพนธ์

ขอขอบคุณเพื่อนๆ กลุ่ม พีพีจี และน้องชาย สำหรับกำลังใจ ความช่วยเหลือ และคำปรึกษาที่มีให้เสมอมาโดยไม่มีข้อแม้

สุดท้ายต้องขอขอบพระคุณพ่อ คุณแม่ สำหรับคำปรึกษา แนะนำในทุกๆเรื่อง อีกทั้งยังเป็นทั้งกำลังใจและกำลังใจทรัพย์ในการศึกษาวิจัยนี้มาโดยตลอด

.....สุภัททิณี เรณู.....
นางสาวสุภัททิณี เรณู

48144483 : สาขาวิชาการท่องเที่ยว, คณะศิลปศาสตร์ : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
 คำสำคัญ : การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์/เวียดนามในประเทศไทย/สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว

นางสาวสุนันท์ณี เรณู; การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษา
 เปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามใน นครพนม-มุกดาหาร; อาจารย์ บุญยศฤกษ์ อเนกสุข

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม และศึกษาเปรียบเทียบสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามระหว่างจังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร เพื่อวิเคราะห์หาจุดเด่นที่เป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ เวียดนามในจังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และแนวคิดสิ่งดึงดูด ทางการท่องเที่ยว ระเบียบวิธีที่ใช้กับการศึกษาวิจัยคือ ระเบียบวิธีเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ

ผลจากการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามของจังหวัดนครพนมและ จังหวัดมุกดาหารมีสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นต่างกัน กล่าวคือ ชาติพันธุ์เวียดนามที่ จังหวัดนครพนมมีจุดเด่นที่เป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวสำคัญด้านประเพณีและวัฒนธรรม ของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม ขณะที่จังหวัดมุกดาหารจุดเด่นที่เป็นสิ่งดึงดูดทางชาติพันธุ์ เวียดนามได้แก่ การค้าขายสินค้าและอาหารประจำชาติเวียดนาม

จากการวิเคราะห์ทัศนภาพของจังหวัดอุบลราชธานีให้มีสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิง ชาติพันธุ์เวียดนามพบว่า จังหวัดอุบลราชธานีมีทัศนภาพทั้งปัจจัยภายนอกและภายในไม่อำนวย ต่อการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เท่าที่ควร อย่างไรก็ตามยังมีโอกาสในด้านของ องค์ประกอบสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่น่าสนใจคือ ของฝากเมืองอุบลด้าน "หมุยยอ" ซึ่งเป็น อาหารดั้งเดิมของชาวเวียดนาม

48144483 : Tourism Program, Faculty of Liberal Arts : Ubon Ratchathani University

Keywords : Ethnic Tourism/Vietnamese in Thailand/Tourist Attraction

Sunantinee Renu; Vietnamese Ethnic Tourism in Thailand : The comparative between Nakhonpanom-Mukdahan; Boonyasarit Aneaksuk

Abstract

The research aims to study the tourist attractions of Vietnamese ethnic tourism and to compare tourism attractions of Vietnamese ethnic tourism between Nakhonpamon and Mukdahan provinces. This analysis is to analyze the outstanding aspects which attract the Vietnamese ethnic tourism in Ubon Ratchathani province. In order to provide the suggestion concerning the Vietnamese ethnic tourism by applying the ethnic tourism theory and the tourism attraction theory, this research is not only qualitative but also quantitative.

The results indicated that Vietnamese ethnic tourism in Nakhonpanom and Mukdahan provinces had differences in their tourist attractions. The prominent point of Vietnamese ethnic group in Nakhonpanom province is concerned with the Vietnamese culture, while the Vietnamese ethnic group in Mukdahan province the prominent point of tourist attractions of deals with trade and Vietnamese food.

The research concerning the potential of the Ubon Ratchathani province about the tourist attractions of the Vietnamese ethnic group indicated that Ubon Ratchathani province had to develop the Vietnamese ethnic tourist locations because the potential, both outside and inside factors, don't support the Vietnamese ethnic tourist locations to develop the Vietnamese ethnic tourist. However, Ubon Ratchathani province has an interesting souvenir such as "Moo Yor" which is the Vietnamese food.

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
สารบัญตาราง.....	ง
สารบัญแผนที่.....	จ
สารบัญรูปภาพ.....	ฉ
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญในการศึกษา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	2
1.3 ผลหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
1.4 นิยามคำศัพท์สำคัญ.....	2
1.5 กรอบแนวคิด.....	3
1.6 ขอบเขตในการวิจัย.....	4
1.7 ระเบียบวิจัย.....	5
2. แนวคิดทฤษฎีที่ใช้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา.....	17
2.1 การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์.....	17
2.2 สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว.....	18
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21
3. ผลการศึกษา.....	24
3.1 ประวัติการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนาม.....	24
3.2 ชุมชนชาวเวียดนามในจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร.....	26
3.2.1. ชุมชนที่อยู่อาศัยในจังหวัดนครพนม.....	26
3.2.2. ชุมชนที่อยู่อาศัยในจังหวัดมุกดาหาร.....	27
3.3 การประกอบอาชีพของชาวเวียดนามในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร.....	28
3.3.1. อาชีพของชาวเวียดนามที่จังหวัดนครพนม.....	28
3.3.2. อาชีพของชาวเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหาร.....	28
3.4 เกล็ดขนบประจำตัวของคนเวียดนามในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร.....	39

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

3.5 ประเพณีวัฒนธรรมของคนเวียดนามในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร.....	29
3.5.1. ประเพณี.....	29
3.5.2. ภาษา.....	34
3.5.3. ศาสนา.....	35
3.6 สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้าง.....	38
3.6.1. สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนเวียดนาม ในจังหวัดนครพนม.....	38
3.6.2. สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนเวียดนาม ในจังหวัดมุกดาหาร.....	43
3.7 สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม.....	45
3.7.1. จังหวัดนครพนม.....	45
3.7.2. จังหวัดมุกดาหาร.....	46
3.8 ความเข้มแข็งในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม.....	47
3.9 การสร้างเครือข่ายชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม.....	49
3.10 ทศนคติของคนในท้องถิ่นต่อการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนาม.....	49
4. บทวิเคราะห์.....	50
4.1 ชาติพันธุ์เวียดนามกับการเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว.....	50
4.2 ชาติพันธุ์เวียดนามกับการดึงดูดการท่องเที่ยว.....	57
4.3 ชาติพันธุ์เวียดนามกับการเสนอแนะทางการท่องเที่ยว.....	76
5. บทสรุปผลการศึกษา อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	80
5.1 บทสรุปผลการศึกษา.....	80
5.2 อภิปรายผล.....	81
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	83
5.3.1. ข้อเสนอแนะเพื่อการท่องเที่ยว.....	83
5.3.2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป.....	84
รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....	85
บรรณานุกรม.....	87

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก ก. ประวัติการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนามในประเทศไทย	
บริเวณนครพนม.....	89
ภาคผนวก ข. ประวัติและอาณาเขตจังหวัดมุกดาหาร.....	94
ภาคผนวก ค. ประวัติและอาณาเขตจังหวัดนครพนม.....	97
ภาคผนวก ง. ภาพถ่ายชาติพันธุ์เวียดนามที่ นครพนม – มุกดาหาร.....	100
ภาคผนวก จ. แนวคำถามในการสัมภาษณ์.....	108
ภาคผนวก ฉ. แบบสอบถามนักท่องเที่ยว.....	113
ประวัติผู้ศึกษา.....	121

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1.	แสดงทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดนครพนม.....	36
ตารางที่ 2.	แสดงทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดมุกดาหาร.....	37
ตารางที่ 3.	แสดงทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้.....	42
ตารางที่ 4.	แสดงทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้.....	44
ตารางที่ 5.	แสดงทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดนครพนม.....	48
ตารางที่ 6.	แสดงทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดมุกดาหาร.....	48
ตารางที่ 7.	แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนจังหวัดนครพนม.....	57
ตารางที่ 8.	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม.....	64
ตารางที่ 9.	แสดงภาพรวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจังหวัดนครพนม.....	65
ตารางที่ 10.	แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนจังหวัดมุกดาหาร.....	66
ตารางที่ 11.	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม.....	73
ตารางที่ 12.	แสดงภาพรวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจังหวัดมุกดาหาร.....	75
ตารางที่ 13.	วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน (SWOT Analysis) ของกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดอุบลราชธานี.....	77

สารบัญแนบที่

หน้า

แผนที่ 1. แสดงชุมชนที่อยู่อาศัยของชาวเวียดนามใน จ.นครพนม.....	26
แผนที่ 2. แสดงชุมชนที่อยู่อาศัยของชาวเวียดนามใน จ.มุกดาหาร.....	27

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1. กรอบแนวคิด.....	3
ภาพที่ 2. โครงสร้างรูปแบบการสัมภาษณ์และกลุ่มที่ต้องการสัมภาษณ์.....	8
ภาพที่ 3. ความสัมพันธ์ของรูปแบบการท่องเที่ยว.....	18
ภาพที่ 4. องค์ประกอบของทรัพยากรท่องเที่ยว 3 A's.....	19
ภาพที่ 5. ของในพิธีไหว้.....	29
ภาพที่ 6. การให้อั่งไป.....	30
ภาพที่ 7. เครื่องเซ่นไหว้.....	30
ภาพที่ 8. พิธีแต่งงาน.....	31
ภาพที่ 9. พิธีสู่ขอ.....	31
ภาพที่ 10. พิธีในงานศพ.....	32
ภาพที่ 11. พิธีไหว้ขอเจ้าที่ก่อนฝังศพ.....	33
ภาพที่ 12. อุปกรณ์ประกอบพิธีงเด็ก.....	34
ภาพที่ 13. พิธีการเผากระดูก.....	34
ภาพที่ 14. วัดนักบุญอันนา.....	35
ภาพที่ 15. วัดนักบุญเปโตร.....	36
ภาพที่ 16. หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ....	38
ภาพที่ 17. หอนาฬิกาชาวเวียดนาม.....	39
ภาพที่ 18. สุสานค่ายเหียว.....	40
ภาพที่ 19. สุสานบ้านนาจอก.....	40
ภาพที่ 20. ศาลเจ้าค่ายเวียง.....	41
ภาพที่ 21. พิพิธภัณฑ์หมู่บ้านมิตรภาพไทย - เวียดนาม.....	41
ภาพที่ 22. บ้านท่านประธานาธิบดีโฮจิมินห์.....	42
ภาพที่ 23. สุสานชาวเวียดนาม.....	43
ภาพที่ 24. วัดญวน.....	43
ภาพที่ 25. วัดนักบุญเปโตร จ.มุกดาหาร.....	44
ภาพที่ 26. บ้านนาจอก อดีตที่พำนักประธานาธิบดีโฮจิมินห์.....	45
ภาพที่ 27. บรรยากาศภายในตลาดอินโดจีน จ.นครพนม.....	45
ภาพที่ 28. ตลาดอินโดจีน จ.นครพนม.....	46

สารบัญรูปภาพ (ต่อ)

หน้า

ภาพที่ 29. ตลาดอินโดจีน จ.มุกดาหาร.....	46
ภาพที่ 30. ชุมชนห้าแยก.....	47
ภาพที่ 31. จวนผู้ว่าฯ (หลังเก่า) จ.นครพนม.....	101
ภาพที่ 32. ธุรกิจและร้านค้าชาวเวียดนามใน จ.นครพนม.....	101
ภาพที่ 33. การปลูกบ้านวิถีเวียดนาม จ.นครพนม.....	102
ภาพที่ 34. วิถีปลูกพืชพันธุ์ไม้ต่างๆ ที่ปนเปกันแบบชาวเวียดนามแท้ที่ บ้านนาจอก.....	102
ภาพที่ 35. หิ้งบูชาวีรบุรุษของชาวเวียดนามที่ บ้านนาจอก.....	103
ภาพที่ 36. ตุ๊กดาไม้ของที่ระลึก ณ บ้านนาจอก.....	103
ภาพที่ 37. ตุ๊กดาเซรามิกของที่ระลึก ณ บ้านนาจอก.....	104
ภาพที่ 38. ภายในอาคารพิพิธภัณฑ์หมู่บ้านมิตรภาพไทย – เวียดนาม.....	104
ภาพที่ 39. บริเวณชุมชนห้าแยก จ.มุกดาหาร.....	105
ภาพที่ 40. ร้านอาหารที่ ชุมชนห้าแยก.....	105
ภาพที่ 41. วิถีชีวิตชาวเวียดนามยามเช้าที่ ชุมชนห้าแยก.....	106
ภาพที่ 42. แหล่งค้าขายของชาวเวียดนามที่ตลาดอินโดจีน จ.มุกดาหาร.....	106
ภาพที่ 43. พระผู้หญิงเวียดนามผู้ประกอบพิธีงานศพ จ.มุกดาหาร.....	107
ภาพที่ 44. สุสานชาวเวียดนาม จ.มุกดาหาร.....	107

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญในการศึกษา

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ คือ การท่องเที่ยวที่มีจุดสนใจอยู่ที่เอกลักษณ์ลักษณะเฉพาะทางด้านภาษา วิถีชีวิต จารีตประเพณีของสังคมใดสังคมหนึ่ง นักท่องเที่ยวสามารถศึกษาและเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตของกลุ่มชนหรือชาติพันธุ์มนุษย์ที่แตกต่างกัน รวมทั้งเรื่องของพิธีกรรมต่างๆ (ฉวีวรรณ ประจวบเหมาะ, 2547:5)

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในประเทศไทยนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายแห่ง อาทิ ทางภาคเหนือมีกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเขา คือ กะเหรี่ยง ม้ง เมี่ยน ลีซู ลาหู่ อาข่า ลัวะ มลาบรี ขมุ ปะหล่อง คะฉิ่น ภาคใต้มีกลุ่มชาติพันธุ์ คือ เงาะป่า ชาโก มอแกน อูรักละโว้ย และทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีกลุ่มชาติพันธุ์ของคนอพยพ คือ ชาวภูไท ลาวโซ่ง ส่วย ฉวน จีน และอื่นๆ (ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2548:86-90) ซึ่งแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ข้างต้นนั้นล้วนแต่มีวิถีการดำรงชีวิตที่น่าสนใจและยังคงไว้ซึ่งความเป็นชาติพันธุ์ของพวกเขาตราบจนปัจจุบันนี้

หากกล่าวถึงภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยนั้น มีกลุ่มชาติพันธุ์ที่สามารถสังเกตเห็นชัดเจนและน่าสนใจคือกลุ่มชาติพันธุ์ของชาวเวียดนามหรือชาวญวนที่ได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยก่อน พ.ศ. 2488 เพื่อลี้ภัยสงครามจากการล่าอาณานิคมของฝรั่งเศสซึ่งชาวเวียดนามที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยนี้เดินทางมาจากเมืองในเขตอันนัมตอนเหนือ เช่น เมืองทันท์ ฮัว, เห่ง อาน และท่า ดินห์ ชาวเวียดนามกลุ่มนี้เข้ามาอาศัยอยู่บนฝั่งซ้ายและฝั่งขวาของแม่น้ำโขงบริเวณเมืองท่าอุเทน ไซบุรี หนองคาย นครพนม มุกดาหาร (โสภณา ศรีจำปา, 2548:6-8) ปัจจุบันชาวเวียดนามอพยพอาศัยอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุดได้แก่ นครพนม สกลนคร หนองคาย อุดรธานี มุกดาหาร อุบลราชธานี และยโสธร (ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2548:91)

กลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามนั้นมีผลต่อการท่องเที่ยวในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่มากและจัดได้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ อาทิ ที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่มีชื่อเสียงของจังหวัดนครพนม คือ ชุมชนคนเวียดนามในเขตอำเภอเมือง และตำบลหนองญาติที่บ้านนาจอกซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของบ้านพักอาศัยของผู้นำชาวเวียดนาม “โฮจิมินห์” และในส่วนของจังหวัดมุกดาหารกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามที่มีชื่อเสียงนั้นอยู่บริเวณห้าแยกชุมชนเวียดนามและตลาดอินโดจีนที่เป็นแหล่งค้าของของพ่อค้าแม่ค้าชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่มีอยู่ในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่มีจุดเด่นที่น่าสนใจต่อการศึกษาค้นคว้าหาข้อเปรียบเทียบในเรื่องของวิถีชีวิต

ความเป็นอยู่ สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของทั้งสองจังหวัดว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไรของชนชาติเดียวกันที่อาศัยอยู่คนละพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นการกินอยู่ สถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาวเวียดนาม ประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา รวมถึงการแต่งกายว่ายังคงความเป็นชาติพันธุ์ชาติเวียดนามอยู่มากน้อยเพียงใด

ซึ่งการศึกษาหาข้อเปรียบเทียบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่มีอยู่ในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร จะสามารถนำผลการศึกษามาวิเคราะห์หาข้อเสนอแนะในการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดอุบลราชธานี ดังเช่นการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่ปรากฏใน จังหวัดนครพนม- มุกดาหาร ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม - มุกดาหาร
2. เพื่อเปรียบเทียบสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม และมุกดาหาร

1.3 ผลหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบว่าถึงสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามของจังหวัดนครพนม มุกดาหาร
2. สามารถนำผลการเปรียบเทียบที่ได้จากการศึกษามาวิเคราะห์และเสนอแนะวิธีการจัดการการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดอุบลราชธานี

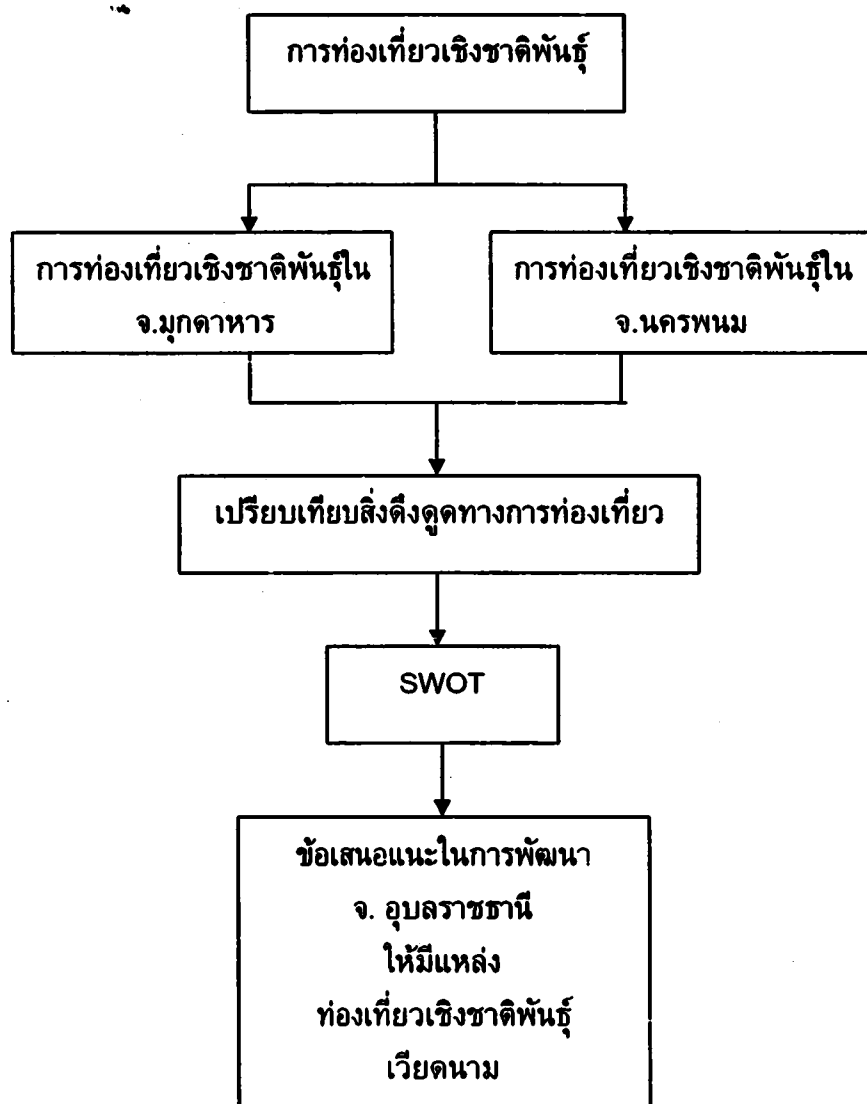
1.4 นิยามคำศัพท์สำคัญ

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์/เวียดนามในประเทศไทย/สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว

1. การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ (Ethnic Tourism) คือ การท่องเที่ยวที่มีจุดสนใจอยู่ที่เอกลักษณ์ลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมชีวิตความเป็นอยู่ หรือประเพณีของชนกลุ่มเวียดนามที่อยู่รวมกันในจังหวัดนครพนม - มุกดาหาร แม้ไม่ได้เป็นถิ่นกำเนิดของคน แต่ได้อาศัยรวมตัวและมีวิถีชีวิตความเป็นอยู่เหมือนกัน บ้างก็สำนึกว่ามีความผูกพันทางสายเลือด ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถศึกษาและเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตของกลุ่มชนหรือชาติพันธุ์มนุษย์ที่แตกต่างกันรวมทั้งเรื่องของพิธีกรรมต่างๆ อาทิเช่น พิธีแต่งงาน พิธีเผาศพ ความเป็นอยู่ดั้งเดิมของชุมชน เป็นต้น

2. เวียดนามในประเทศไทย (Vietnamese in Thailand) คือ ชาวเวียดนามที่อพยพย้ายถิ่นมาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยที่จังหวัดนครพนม-มุกดาหาร ก่อน พ.ศ.2488 และหลัง พ.ศ.2488 ซึ่งแยกได้เป็นเวียดนามเก่าและเวียดนามใหม่
3. สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว (Tourism Attraction) คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร ที่มีความน่าสนใจที่สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมไม่ว่าจะเป็นข้าวของเครื่องใช้ สถาปัตยกรรม สิ่งก่อสร้าง และรูปการดำเนินชีวิตของชาวเวียดนาม

1.5 กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1. กรอบแนวคิด

การศึกษาวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษาเปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร ได้นำแนวคิดหลักในการศึกษาวิจัยคือ แนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ซึ่งเป็นการศึกษาในจังหวัดนครพนมและมุกดาหารเพื่อที่จะหาข้อเปรียบเทียบว่าอะไรคือสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ของทั้งสองจังหวัด ผลที่ได้จากการเปรียบเทียบนั้นจะนำมาทำการวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน (SWOT Analysis) เพื่อที่จะหาว่ามีความเป็นไปได้ในการเสนอแนวทางในการจัดการให้จังหวัดอุบลราชธานีมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้น มีโอกาสเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด

1.6 ขอบเขตในการวิจัย

1.ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาที่จังหวัดนครพนม ในเขตเทศบาลเมืองนครพนมและบ้านนาจอก หมู่ที่ 5 ตำบลหนองญาติ อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดมุกดาหารในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหาร บริเวณตลาดอินโดจีน และชุมชนห้าแยก (ห้าแยกบ้านญวน) และจังหวัดอุบลราชธานีผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาในเขตพื้นที่เขตเทศบาลอุบลราชธานี

การที่ผู้ศึกษาเลือกศึกษาในเขตอำเภอเมืองนั้นเนื่องมาจากใกล้สถานที่ราชการซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญต่อการศึกษาในครั้งนี้อีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นเทศบาลเมือง สถานศึกษา แหล่งค้าขาย และชุมชนต่างๆ

2.ขอบเขตด้านประชากร

การศึกษาวิจัยข้อมูลด้านประชากร เนื่องจากเวลาอันจำกัดผู้ศึกษาจึงกำหนดจำนวนประชากรที่จะทำการสัมภาษณ์ โดยศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์จำนวน 15 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มได้แก่ ข้าราชการ คนในท้องถิ่น ธุรกิจเอกชน ชาวชน และชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม โดยแบ่งเป็นจังหวัดละ 5 คน สำหรับกลุ่มคนที่จะการศึกษาในจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร แต่สำหรับจังหวัดอุบลราชธานีได้ทำการสัมภาษณ์ข้อมูลจากคนจำนวน 5 คน คือ คนในท้องถิ่น สมาชิกชมรมคนเวียดนาม ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจที่พัก และธุรกิจของที่ระลึกหรือของฝาก ซึ่งธุรกิจดังกล่าวที่จะทำการสัมภาษณ์ข้อมูลผู้ศึกษาเลือกธุรกิจที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามเป็นเจ้าของกิจการ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นั้นจะได้มาซึ่งข้อมูลเชิงคุณภาพที่มีความละเอียดและเจาะลึกจึงไม่จำเป็นต้องใช้ผลจากการสำรวจประชากรมาก

สาเหตุที่ทำการคัดเลือกประเภทของประชากรตามประเภทของการประกอบอาชีพและตามช่วงอายุเพื่อที่จะได้ข้อมูลที่มีความหลากหลายตามทัศนคติของบุคคลต่างอาชีพต่างวัยว่าคิดตรงกันหรือต่างกันอย่างไรกับคำถามประเด็นนั้นๆ

ในกรณีสำรวจทัศนคติของนักท่องเที่ยวผู้ศึกษาได้ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 100 ชุด สำหรับจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร โดยแบ่งเป็นจังหวัดละ 50 คน ชาย 25 และหญิง 25 คน

3.ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตและสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของชาวเวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารว่ามีอะไรบ้างหรือแตกต่างกันอย่างไรโดยนำแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเข้ามาช่วยในการศึกษาวิจัย เพื่อเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันที่อาศัยอยู่ต่างพื้นที่กันว่ามีวิถีชีวิตหรือสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวอะไรบ้างที่แสดงถึงจุดเด่นความเป็นเอกลักษณ์ของชนกลุ่มเวียดนามที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดนครพนม-มุกดาหารว่ามีอะไรบ้างที่บ่งได้บอกว่าคุณภาพที่นี้จัดได้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และสิ่งใดบ้างที่ถูกเรียกว่าเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่ทำให้นักท่องเที่ยวสนใจที่จะไปเดินทางเยี่ยมชม การศึกษานี้ยังนำมาเพื่อการเสนอแนะแนวทางในการจัดทำให้จังหวัดอุบลราชธานีเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์อีกแห่งของภาคอีสาน ก่อนจะได้มาซึ่งผลลัพธ์ในการเสนอแนะแนวทางในการพัฒนา ผู้วิจัยต้องใช้เครื่องมือในการวิจัยนั้น คือ การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน(SWOT Analysis)เข้ามาช่วยในการหาโอกาสว่ามีมากน้อยเท่าใดที่จะสามารถเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานีให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ได้เนื่องมาจากผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าจังหวัดอุบลราชธานีก็เป็นอีกจังหวัดที่มีชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่

1.7 ระเบียบวิธีวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยที่ผู้ศึกษาจะใช้ในการศึกษาคือ

1.7.1 ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) กล่าวคือ เป็นการวิจัยที่ศึกษาในเรื่องของการวิเคราะห์ด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพ ที่รวบรวมได้จากสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง และนำเสนอผลการวิจัยในลักษณะของการรวบรวมความสำคัญของการวิจัยเชิงพรรณนา ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะข้อมูลที่ใช้และวิธีการวิเคราะห์ ซึ่งข้อมูลจะใช้การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant Observation) และการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ(Informal Interview) ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน โดยสังเกตตามสภาพจริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการสังเกตอย่างละเอียดทุกแง่ทุกมุมแล้วนำผลจากการสังเกตนั้นมาวิเคราะห์หรือวิจารณ์ เพื่อหาข้อสรุปโดยใช้สำนวนภาษาเป็นหลัก โดยเน้นการหารายละเอียดต่าง ๆ ของกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา ที่จะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องของการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ ข้อมูลหรือข้อค้นพบอาจได้มาจากการสังเกตหน่วยที่ต้องการศึกษาเพียงไม่กี่หน่วย หรือเพียงไม่กี่กลุ่มหรือชุมชน ที่ไม่ได้มุ่งเก็บข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือสามารถทำให้เป็นตัวเลข จากกลุ่มประชากร

เป้าหมายที่ศึกษามาทำการวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อให้ได้คำตอบใช้ได้อย่างกว้างขวางทั่วไป (พนมพร เฉลิมวรรณ, 2551:เว็บไซต์)

1.7.2 ระเบียบวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) กล่าวคือ เป็นการวิจัยที่อธิบายข้อมูลต่างๆรวมถึงทัศนคติของประชากร ด้วยจำนวนและการวัด แทนคำพูดหรือการบรรยาย การวิจัยนี้ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ มากกว่าการวิจัยเชิงคุณภาพ จุดมุ่งหมายของการวิจัยเชิงปริมาณมี 2 ประการ คือ การเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม และการหาความสัมพันธ์ ผลและเหตุ ซึ่งการวิจัยทางการศึกษาก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายถึงการวัดกันด้วยจำนวนหน้าของรายงานการวิจัย หรือมีความหมายไปในทางที่ไม่มีคุณภาพ การวิจัยเชิงปริมาณ หมายความว่า การวิจัยที่เน้นการใช้ข้อมูลที่เป็นตัวเลข เป็นหลักฐานยืนยันความถูกต้องของข้อค้นพบและข้อสรุปต่างๆของเรื่องที่ทำการศึกษาและวิจัย รวมถึงสามารถเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพดี ถ้าสามารถพิสูจน์ได้ว่าสามารถให้คำตอบได้ถูกต้องจากการใช้ระเบียบวิธีที่เหมาะสมและข้อค้นพบสามารถนำไปใช้กว้างขวางทั่วไป (พนมพร เฉลิมวรรณ, 2551:เว็บไซต์) ทั้งนี้วิธีการศึกษาประกอบด้วย

การศึกษาเอกสาร

ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลจากแหล่งต่างๆทั้งเอกสารชั้นต้นและเอกสารชั้นรอง กล่าวคือ

1) เอกสารชั้นต้น (Primary Document) คือเอกสารที่ผู้ศึกษายึดเป็นหลักโดยตรงจากต้นฉบับของข้อมูล ตัวอย่างเช่น เอกสารจากทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เขต 4 ซึ่งเป็นข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับคนเวียดนามในเขตอำเภอเมืองนครพนม, หนังสือข้อมูลของหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม, แผ่นพับพิพิธภัณฑสถานข้อมูลประวัติศาสตร์ หมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม, แผ่นพับมุกดาหารของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดมุกดาหาร

2) เอกสารชั้นรอง (Secondary Document) คือ ประวัติการเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยของคนเวียดนาม หนังสือบันทึกเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนเวียดนามที่เข้ามาอยู่ไทย จุลสารชาติพันธุ์เวียดนาม เอกสารทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นิตยสารและวารสารทางการท่องเที่ยว

งานเอกสารชั้นต้นและเอกสารชั้นรองเหล่านี้ ผู้ศึกษาได้นำมาใช้อ้างอิงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานของคนเวียดนามในประเทศไทย สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างสถานที่ที่เป็นที่อยู่ของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม แผนที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ข้อมูลด้านประชากรภายในชุมชนและจังหวัด ประเพณีวัฒนธรรมของชาวเวียดนาม

การสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์(Interview) เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย การสัมภาษณ์มีจุดมุ่งหมายทำนองเดียวกับการให้แบบทดสอบ จึงมีผู้เรียกการสัมภาษณ์ว่าเป็นแบบสอบถามปากเปล่า (Oral Questionnaires) แต่มีความแตกต่างกันตรงวิธีการ กล่าวคือ การ

สัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์เป็นฝ่ายซักถามโดยการพูด ผู้ตอบก็ตอบโดยการพูดแล้วผู้สัมภาษณ์เป็นฝ่ายบันทึกคำตอบ ส่วนการใช้แบบสอบถามผู้ตอบตอบโดยการเขียน ตอบลงในแบบสอบถาม ซึ่งการสัมภาษณ์เป็นการพบปะถามตอบกันโดยตรง หากมีข้อสงสัยหรือคำถามใด คำตอบไม่ชัดเจนก็ถามซ้ำหรือทำความเข้าใจได้ และสามารถทำได้ทันทีเป็นการสร้างความมั่นใจให้ทั้งผู้ตอบและผู้ทำวิจัย การสัมภาษณ์ที่ดีถ้าผู้สัมภาษณ์เป็นผู้มีประสบการณ์ถึงขั้นชำนาญแล้วจะสามารถรวบรวมข้อมูลได้ดีกว่าวิธีอื่น เหตุผลสำคัญประการหนึ่งก็คือคนเรานั้นเต็มใจที่จะพูดมากกว่าเขียน โดยทั่วไปจำแนกการสัมภาษณ์เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ กล่าวคือ

1) การสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการหรือการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Formal Interview or Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่มีการกำหนดข้อคำถามไว้ล่วงหน้า และในการสัมภาษณ์ผู้ตอบแต่ละคนจะต้องได้รับการถามเช่นเดียวกัน และในลำดับขั้นตอนเดียวกันด้วย ดังนั้น การสัมภาษณ์แบบนี้จำเป็นต้องใช้แบบสอบถามที่จัดเตรียมไว้ก่อน การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างช่วยให้ผู้ถาม ถามในประเด็นที่ต้องการไม่ออกนอกเรื่อง ไม่เกินขอบเขตที่กำหนดไว้ และข้อมูลที่ได้รับสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ถ้าจำแนกตามจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ในเวลาเดียวกันเป็นเกณฑ์ (วาราลักษณ์ (นามแฝง), 2551:เว็บไซต์)

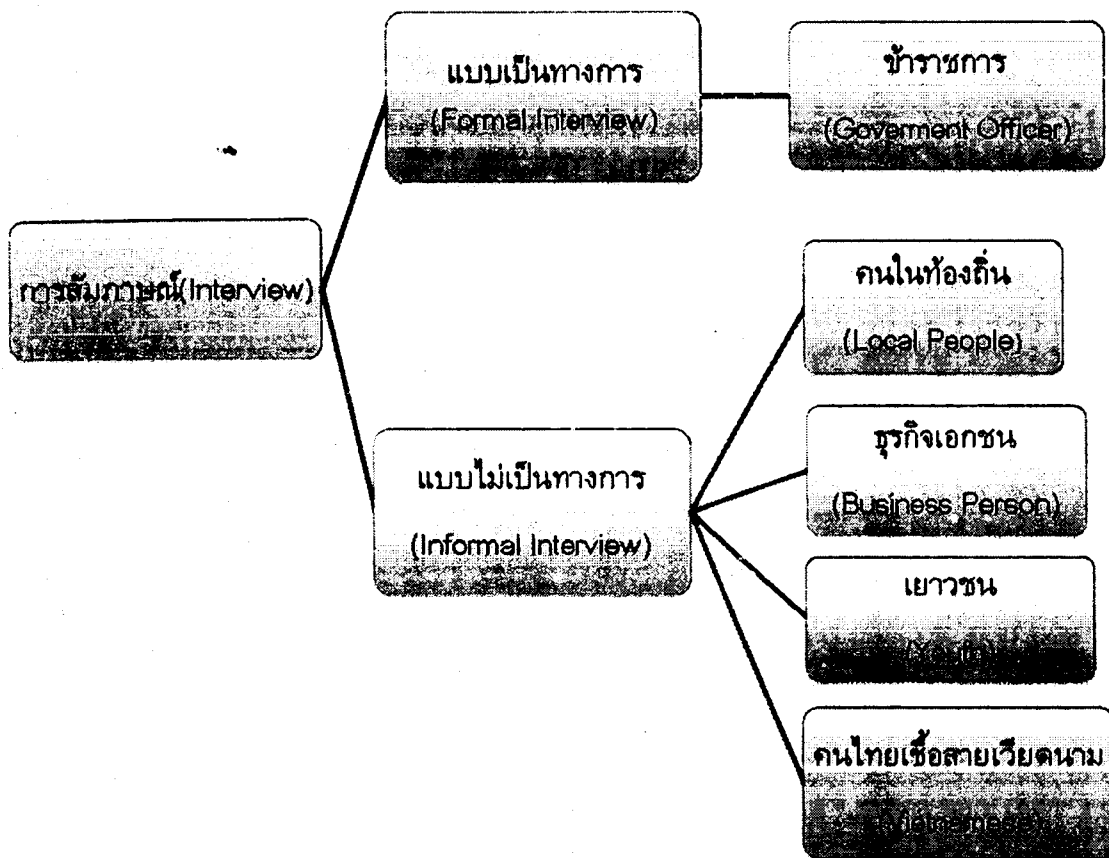
2) การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการหรืออย่างไม่มีการโครงสร้าง (Informal Interview or Unstructured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีการกำหนดคำถามที่แน่นอนตายตัว หรือหากมีการกำหนดไว้บ้าง ก็เป็นคำถามประเด็นหลัก ผู้ถามสามารถปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสถานการณ์และผู้ตอบแต่ละคนได้ เป็นการสัมภาษณ์ที่ยืดหยุ่นและเปิดกว้าง ผู้ถามมีอิสระในการถามเพื่อให้ได้คำตอบตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ไม่นิยมเอามาเปรียบเทียบกันไม่ได้นำมาทดสอบสมมติฐาน ซึ่งคำตอบอาจนำมาใช้ประโยชน์ในการสร้างแบบสัมภาษณ์สำหรับใช้ในการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในครั้งต่อ ๆ ไปหรือใช้ประโยชน์ในการสร้างแบบทดสอบ และแบบสอบถามได้ (วาราลักษณ์ (นามแฝง), 2551:เว็บไซต์)

การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการสามารถแบ่งได้เป็น 4 แบบดังนี้

1. การสัมภาษณ์โดยเปิดกว้างไม่จำกัดคำตอบ หมายถึง การสัมภาษณ์ที่ผู้สัมภาษณ์เป็นเพียงผู้กล่าวทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ทราบแนวความต้องการ แล้วให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เล่าโดยอิสระ อธิบายแนวคิดของตัวเองไปเรื่อยๆ
2. การสัมภาษณ์แบบมีจุดสนใจเฉพาะ (Focus Interview) หรือการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) หมายถึง การสัมภาษณ์ที่ผู้สัมภาษณ์มีจุดสนใจเฉพาะอยู่แล้วและรู้ก่อนว่าต้องการข้อมูลอะไร ชนิดใด เมื่อผู้ถูกสัมภาษณ์พูดนอกเหนือจากจุดที่สนใจ ผู้สัมภาษณ์จะโยนเข้าหาประเด็นที่ต้องการสัมภาษณ์
3. การตะล่อมกล่อมเกล่า (Probe) หมายถึง การสัมภาษณ์ที่ล้วงเอาความจริงหรือความคิดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ต้องใช้วาทศิลป์เพื่อให้ผู้ตอบเล่าเรื่องออกมาทั้งหมด

4. การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant Interview) หมายถึง การสัมภาษณ์ที่เฉพาะเจาะจงผู้ถูกสัมภาษณ์ที่มีข้อมูลที่ดี ลึกซึ้ง และกว้างขวางเป็นพิเศษเหมาะสำหรับความต้องการของผู้สัมภาษณ์ (นภารัตน์ กวินัญชานนท์, 2550:8-9)

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ โดยแยกออกกลุ่มคนที่ให้ข้อมูลสำคัญประชาชนทั่วไปในท้องถิ่น และนักท้องถิ่น ซึ่งดูได้จากภาพประกอบดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2. โครงสร้างรูปแบบการสัมภาษณ์และกลุ่มที่ต้องการสัมภาษณ์

ประเด็นคำถามต่างๆในการสัมภาษณ์

- 1) การจัดพิธีตามเทศกาลใดบ้าง ต่างจากพิธีดั้งเดิมของเวียดนามหรือไม่ อย่างไร
- 2) วัฒนธรรมของชาวเวียดนามดั้งเดิม ยังคงอนุรักษ์ไว้ได้มาก-น้อยแค่ไหนเช่น การใช้ภาษา การทักทายกัน การแต่งกายในเทศกาลสำคัญ รวมไปถึงความเชื่อต่างๆ
- 3) หากกล่าวถึงชุมชนเวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร คุณคิดถึงสถานที่บริเวณใดเป็นอันดับแรก

4) มีสิ่งก่อสร้างในจังหวัดอะไรบ้างที่บ่งบอกถึงความเป็นเวียดนาม และมีมากน้อยเพียง

การสังเกต

ผู้ศึกษาได้ใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและแบบไม่มีส่วนร่วม กล่าวคือ

1) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม

การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ในเหตุการณ์ หรือกิจกรรมนั้น ๆ การเข้าไปมีส่วนร่วมอาจจะเป็นลักษณะที่มีส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ (Completion Participant) หรือมีส่วนร่วมโดยไม่สมบูรณ์ (Incompletion Participant) การสังเกตแบบมีส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ผู้สังเกตจะเข้าไปเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มเช่นเดียวกับผู้ถูกสังเกต การมีส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ผู้ถูกสังเกตจะไมู้ตัวว่ากำลังถูกสังเกตจึงมีพฤติกรรมตามปกติ เช่น ครูผู้สอนระดับปฐมวัย สังเกตพัฒนาการของนักเรียนโดยผู้สังเกตเป็นครูผู้สอนการสังเกตพฤติกรรมการอยู่ร่วมกัน ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่ผู้สังเกตจะต้องไปอาศัยอยู่ในหมู่บ้านชาวเขานั้น ๆ หรือผู้บังคับบัญชาสังเกตลักษณะการบริหารของผู้บริหารโรงเรียนโดยการเข้าร่วมประชุมของโรงเรียน เป็นต้น ส่วนการมีส่วนร่วมโดยไม่สมบูรณ์ ผู้สังเกตจะเข้าไปร่วมกิจกรรมบ้างตามสมควร เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความสัมพันธ์กับกลุ่มผู้ถูกสังเกต (วาราลักษณ์ (นามแฝง), 2551:เว็บไซต์)

ผู้ศึกษาทำการเข้าไปพูดคุยกับชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว(โดยทำตัวกลมกลืน)อีกทั้งสังเกตการณ์รอบ ๆ บริเวณที่บ้านนาจอก-ตัวเมืองนครพนมที่เป็นแหล่งที่อยู่ค้าขายของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม(หอานาฬิกาเวียดนาม) ในส่วนของจังหวัดมุกดาหารจะเป็นบริเวณห้าแยกบ้านญวนและตลาดอินโดจีน การเข้าไปพูดคุยนั้นจะเป็นประเด็นของวิถีชีวิตของคนเวียดนาม ประเพณีที่ปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน ลักษณะทางกายภาพของประชากรชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม การเข้ามาตั้งถิ่นฐานในไทย และพูดคุยกับนักท่องเที่ยวในเรื่องของวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาเยี่ยมบริเวณที่มีคนไทยเชื้อสายเวียดนามอาศัยอยู่

2) การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม

การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant Observation) เป็นการสังเกตที่ ผู้สังเกตจะอยู่นอกวงผู้ถูกสังเกต ทำตนเป็นบุคคลภายนอก ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับผู้ถูกสังเกต ขณะสังเกตผู้สังเกตอาจจะอยู่ในบริเวณเดียวกัน หรืออยู่นอกบริเวณเหตุการณ์ที่สังเกตก็ได้ การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมนี้มีทั้งแบบที่ผู้ถูกสังเกตรู้ตัวและไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกสังเกต เช่น ตีฆานีเทคก์ สังเกตการสอนของครูและสังเกตพฤติกรรมนักเรียนโดยการเดินผ่านห้องเรียนต่าง ๆ ข้อดีและข้อเสียของการสังเกต (วาราลักษณ์ (นามแฝง), 2551: เว็บไซต์)

ผู้ศึกษาเพียงแต่ทำการเดินดูรอบ ๆ ชุมชนและนั่งสังเกตเกี่ยวกับพฤติกรรมของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในท้องถิ่นนั้น ๆ ไม่ว่าจะป็นในเรื่องของวัฒนธรรมการกินอยู่ ภาษาที่ใช้ และ

ความเชื่อต่างๆ รวมถึงในด้านของพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวว่าวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาเยี่ยมชุมชนคืออะไร ความคิดเห็นเกี่ยวกับในเรื่องของวัฒนธรรม ประเพณี และสถาปัตยกรรม สิ่งก่อสร้างที่สร้างโดยคนไทยเชื้อสายเวียดนาม ทำการสังเกตการณ์เช่นบ้านทั้งจังหวัดนครพนม และมุกดาหารเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตการณ์นั้นมาเปรียบเทียบกันว่ามีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม (Questionnaire) คือ ชุดของคำถามที่ประกอบด้วยคำถามต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้นมา เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรเป้าหมาย

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้มักแบบสอบถามใช้ในกรณีการเก็บข้อมูลจากคนจำนวนมาก ลักษณะแบบสอบถามแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1) แบบสอบถามคำถามแบบเปิด (Open-ended Questionnaires)

มักใช้ในการสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึก, ทศนคติ หรือปัญหาต่างๆ เป็นต้น รูปแบบคำถามจะเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบได้อย่างอิสระ

2) แบบสอบถามคำถามแบบปิด (Closed Questionnaires)

ประกอบด้วยคำถามที่มีรูปแบบลักษณะตัวเลือกให้ผู้ตอบระบุว่าใช่หรือไม่ใช่ หรือให้เติมคำที่เป็นข้อมูลตายตัว

ผู้ศึกษาจะวางแผนดำเนินการทำแบบสอบถามแบบปลายปิดเพื่อ ประหยัดเวลาในการตอบแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งแบบสอบถามนี้จะเจาะกลุ่มเฉพาะนักท่องเที่ยวเท่านั้นและโดยที่ผู้ศึกษาจะดำเนินการเก็บข้อมูลแบบสอบถามดังต่อไปนี้

- 1.) กำหนดวัตถุประสงค์หรือประเด็นที่ต้องการศึกษา
- 2.) กำหนดประชากรเป้าหมายหรือตัวอย่าง
- 3.) กำหนดประเภทของแบบสอบถาม
- 4.) ออกแบบสอบถาม การออกแบบสอบถามต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในสิ่งต่อไปนี้
 - 4.1) ลักษณะผู้ตอบแบบสอบถามการตั้งคำถามจะต้องเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถาม
 - 4.2) ลักษณะประเด็นที่ต้องการศึกษาคำถามจะต้องนำไปสู่คำตอบที่สอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษา
 - 4.3) ความยาวของแบบสอบถามสอดคล้องกับผู้ตอบแบบสอบถาม
 - 4.4) ลักษณะคำถาม ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่กำกวม ไม่นำหน้าให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบตามที่ผู้ออกแบบสอบถามคาดหวัง ไม่สร้างความอึดอัดใจแก่ผู้ตอบ

- 4.5) ลักษณะการจัดลำดับคำถาม ดึงดูดใจผู้ตอบแบบสอบถามให้มีความสนใจในการตอบคำถาม
- 4.6) ลักษณะของผู้ออกแบบสอบถาม เข้าใจประเด็นที่จะศึกษาเป็นอย่างดี เข้าใจพฤติกรรมและธรรมชาติของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.7) สิ่งแวดล้อมขณะที่ออกแบบสอบถามจะต้องดูว่าสิ่งแวดล้อมขณะนั้นควรจะศึกษาเรื่องนั้นหรือไม่
- 5.) ทดลองใช้แบบสอบถามกับบุคคลที่คัดเลือก
- 6.) ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม
- 7.) ส่งแบบสอบถามไปยังประชากรเป้าหมายหรือตัวอย่าง
- 8.) นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาวิเคราะห์ ตีความ และสรุป

ผู้ศึกษาจะทำการแจกแบบสอบถามเฉพาะนักท่องเที่ยวที่มาเยือนสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความเกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามหรือชุมชนคนเวียดนามของจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร โดยแบบสอบถามมีทั้งสิ้น 100 ชุด ทำการแจกแบบสอบถามจังหวัดละ 50 ชุด โดยแบ่งตามเพศดังนี้ ชาย 25 ชุด และ หญิง 25 ชุด เพื่อแบบสอบถามมีความสมดุลกันด้านปริมาณประชากรชายและหญิง เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของแต่ละบุคคลว่าคิดอย่างไรกับคำถามประเด็นนั้นๆ และต้องการทราบว่านักท่องเที่ยวประเมินแหล่งท่องเที่ยวไปในทิศทางใดจึงนำเครื่องในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเข้ามาคิดวิเคราะห์เพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ซึ่งเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติมีดังต่อไปนี้

เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติ

ผู้ศึกษาจะดำเนินการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับ คือ

1.) วิธีการหาค่าร้อยละ (Percentage) ผู้ศึกษาจะนำมาประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามส่วนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

2.) วิธีการหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ผู้ศึกษาจะนำมาประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามส่วนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจและทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร

- แบบสอบถามส่วนที่ 1 คือ การหาค่าร้อยละ (Percentage) ซึ่งมีวิธีคิด ดังต่อไปนี้

$$\frac{(\text{จำนวนคนที่ตอบคำถามข้อนั้น}) \times 100}{\text{จำนวนคนทั้งหมดที่แจกแบบสอบถาม}} = \text{คำตอบเป็นเลขร้อยละ}$$

- แบบสอบถามส่วนที่ 2 คือ การหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ซึ่งมีวิธีคิด ดังต่อไปนี้

เกณฑ์การประเมินความพึงพอใจและทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิง
ชาติพันธุ์เวียดนาม จังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร

แบบสอบถามได้แบ่งการประเมินทัศนคติออกเป็น 5 ลำดับคือ

- (1) = แย่
- (2) = ไม่ดี
- (3) = พอใช้
- (4) = ดี
- (5) = ดีมาก

ขั้นที่ 1 กำหนดค่าความกว้างแต่ละอันตรภาคชั้นเพื่อเป็นเกณฑ์การประเมิน

$$\text{สูตรการหาอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ค่ามากที่สุด} - \text{ค่าน้อยสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

ซึ่งค่าที่มากที่สุด คือ 5 ค่าน้อยสุด คือ 1 และจำนวนชั้น คือ ลำดับชั้นที่กำหนดซึ่งมี 5
ลำดับหมายความว่าจำนวนชั้นมีค่าเท่ากับ 5 นั้นเอง จากนั้นทำการแทนค่าในสูตรข้างต้น คือ

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{5 - 1}{5}$$

$$\text{ดังนั้น ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = 0.80$$

จึงกำหนดเกณฑ์การประเมินได้ดังนี้

(1) = ระดับแย่	มีค่า	1.00 - 1.80
(2) = ระดับไม่ดี	มีค่า	1.81 - 2.61
(3) = ระดับพอใช้	มีค่า	2.62 - 3.42
(4) = ระดับดี	มีค่า	3.43 - 4.23
(5) = ระดับดีมาก	มีค่า	4.24 - 5.04

หมายเหตุ : ทุกๆชั้นจะมีความกว้างของของชั้นเท่าๆกันคือ 0.80 ตามที่ได้หาค่าความกว้าง
 อันตรภาคชั้นไว้ข้างต้น โดยที่จะทำการเริ่มนับค่าที่น้อยสุดจาก 1.00 การหาอันตร
 ภาคชั้นเพื่อที่จะนำผลที่ได้มาให้ความหมายของผลลัพธ์เมื่อหาค่าเฉลี่ยเลขคณิตได้
 แล้ว

ขั้นที่ 2 คำนวณค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) หรือ \bar{X} (X-Bar) ของแต่ละข้อของ
 แบบสอบถามเพื่อนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์ประเมิน ดังนี้

ตัวอย่าง : ความพึงพอใจในความสะดวกสบายในการเดินทาง

พบว่า ผู้ตอบแบบมีความพึงพอใจใน	ระดับ (1)	จำนวน xx	คน
	ระดับ (2)	จำนวน xx	คน
	ระดับ (3)	จำนวน xx	คน
	ระดับ (4)	จำนวน xx	คน
	ระดับ (5)	จำนวน xx	คน

หมายเหตุ : การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ได้ต้องทราบค่ามัธยฐาน(Md) ของเลขแต่ละระดับก่อน

วิธีการหาค่ามัธยฐาน (Median = Md) หรือที่เรียกว่า “ค่ากลาง” คือ เอาค่าของ
 ตัวเลขความพึงพอใจในระดับนั้นๆบวกกันแล้วหารด้วยจำนวนค่าที่ปรากฏในระดับชั้นนั้นๆ

ตัวอย่าง : (1) ระดับแย มีค่า 1.00 ถึง 1.80

(จำนวนค่าที่ปรากฏในระดับนี้มีเพียง 2 ค่า คือ 1.00 และ 1.80)

$$\text{ค่ากลาง} = \frac{1.00 + 1.80}{2}$$

$$\text{ดังนั้น ค่ากลาง} = 1.40$$

ค่ากลางของแต่ละชั้นเมื่อคำนวณได้ผลดังต่อไปนี้

(1) = ระดับแย	ค่ากลาง คือ 1.40
(2) = ระดับไม่ตี	ค่ากลาง คือ 2.21
(3) = ระดับพอใช้	ค่ากลาง คือ 3.02
(4) = ระดับดี	ค่ากลาง คือ 3.83

(5) = ระดับดีมาก ค่ากลาง คือ 4.64

เมื่อได้ค่ากลางของแต่ละลำดับชั้นแล้ว นำมาแทนค่าในสูตรค่าเฉลี่ยเลขคณิต ตามทฤษฎีบทของ พิทาโกรัส (Pythagoras) ได้เลย ซึ่งสูตรมีดังต่อไปนี้

จากสูตรการหาค่าเฉลี่ย $\frac{\sum f}{n}$ เมื่อ f คือ จำนวนคนในแต่ละระดับความพึงพอใจคุณด้วย
ค่ามัธยฐาน (ค่ากลาง) ของระดับนั้น ๆ
 n คือ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

แทนค่าได้ดังนี้

ระดับ (1)	(จำนวนคน) × (ค่ากลาง คือ 1.40) = ผลคูณ
ระดับ (2)	(จำนวนคน) × (ค่ากลาง คือ 2.21) = ผลคูณ
ระดับ (3)	(จำนวนคน) × (ค่ากลาง คือ 3.02) = ผลคูณ
ระดับ (4)	(จำนวนคน) × (ค่ากลาง คือ 3.83) = ผลคูณ
ระดับ (5)	(จำนวนคน) × (ค่ากลาง คือ 4.64) = ผลคูณ

ดังนั้น ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = ผลคูณของแต่ละระดับในคำถามข้อนั้น ๆ บวกกันแล้วหารด้วยจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ดังเช่นกับสูตรการหาค่าเฉลี่ยข้างต้น

สาเหตุหลักของการหาอันตรภาคชั้นและการค่าเฉลี่ย

ผู้ศึกษาทำการหาค่าอันตรภาคของแต่ละชั้นข้างต้น เพื่อนำมาเป็นเกณฑ์หลักในการแปลความหมายจากแบบสอบถามที่นักท่องเที่ยวให้คำตอบ จากข้อมูลนำข้อมูลคำตอบทั้งหมดที่ได้จากนักท่องเที่ยวนำมาหาค่าเฉลี่ย เพื่อทำการเทียบค่าว่าคำตอบนั้นอยู่ในเกณฑ์อันตรภาคชั้นใด และให้ความหมายอย่างไร ซึ่งผลจากการหาความหมายจากแบบสอบถามนี้จะเป็นตัวสำคัญทำให้ทราบทัศนคติของนักท่องเที่ยว ว่ามีความคิดเห็นอย่างไรต่อสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อที่จะนำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวมาสนับสนุน คำตอบจากผู้สัมภาษณ์ทั้งจังหวัด นครพนมและมุกดาหาร เพื่อที่จะทำให้ผลจากการสัมภาษณ์นั้นมีความชัดเจนมากขึ้นว่าคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์และจากแบบสอบถามเป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่อย่างไร

การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

การวิเคราะห์เชิงพรรณนาเป็นการอธิบายหรือบรรยายลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาโดยแปลงข้อมูลดิบให้อยู่ในรูปที่สามารถ เข้าใจ และแปรผลได้ง่ายขึ้น เทคนิคการวิเคราะห์

ข้อมูล que เลือกใช้ขึ้นกับมาตรวัดของข้อมูลนั้น ๆ การวิเคราะห์เชิงพรรณนาสามารถ กระทำได้หลายวิธี เช่น การจัดทำตารางจะช่วยให้ ผู้วิจัยสรุปผลข้อมูลได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งอาจจัดทำเป็น ตารางทางเดียว ตารางสองทาง และตารางหลายทาง การนำเสนอข้อมูลจะแปรผลได้ง่ายขึ้นถ้า นำเสนอ ในรูปเปอร์เซ็นต์ประกอบด้วย การแปลงข้อมูลก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง ที่นิยมใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัย และหากผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบข้อมูลเชิงปริมาณ ในช่วงเวลาใด เวลาหนึ่ง ผู้วิจัยสามารถ เปรียบเทียบได้โดยใช้เลขดัชนี นอกจากนี้ยังนิยมอธิบายคุณลักษณะของข้อมูลด้วยการวัดแนวโน้มเข้าสู่ศูนย์กลาง และการวัดการ กระจายของข้อมูลประกอบกันในการนำเสนอด้วย

ผู้ศึกษาจะใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนามาเป็นเครื่องมือช่วยวิเคราะห์ในงานวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ : การศึกษาเปรียบเทียบเวียดนามในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร นี้โดยจะ ใช้บรรยายถึงข้อมูลในส่วนที่เป็นตัวเลขเชิงสถิติหรือข้อมูลเชิงปริมาณให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นว่ามีประชากรจำนวนเท่าใดและมีทัศนคติอย่างไรกับเรื่องนั้นๆ ไม่ว่าจะ เป็นในเรื่องของประเพณี การใช้ชีวิต ความเชื่อ และสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนาม อีกทั้งผู้ศึกษาจะนำ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้นี้มาช่วยในการแปลข้อมูลที่ ได้จากการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ร้อยเรียงเป็นเรื่องราวให้ทราบถึงคำตอบของประเด็นต่างๆตามลำดับของข้อมูลที่ ต้องการศึกษาค้นคว้าได้เข้าใจง่ายและชัดเจนยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน (SWOT Analysis)

เพื่อศึกษาแนวโน้มพัฒนาการขององค์การหรือชุมชน การสำรวจ เพื่อศึกษาความต้องการของชุมชน และความต้องการของชาวบ้านในชุมชน และนำมาสรุปเป็นแนวทางในการดำเนินงานเพื่อให้ตรงและตอบสนองความต้องการของชุมชน การวิเคราะห์สภาพขององค์การ เพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนาจะต้องมีการวิเคราะห์ผลกระทบที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ด้วย ซึ่งการวิเคราะห์ SWOTเป็นการจัดทำแผนกลยุทธ์วิธีหนึ่งซึ่งจะช่วยให้้องค์การ หรือชุมชนได้ ทราบถึงสภาพของตนเอง อันจะทำให้สามารถกำหนดเป้าหมายได้อย่างถูกต้องและประสบความสำเร็จ โดยวิเคราะห์จากสภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกขององค์การ หรือชุมชนนั้น ๆ ใน 4 ประเด็น (ชายขอบ (นามแฝง), 2548 : เว็บไซต์) คือ

ปัจจัยภายใน

S: Strength หมายถึง จุดแข็ง องค์การ/ชุมชนจะต้องมีการประเมินจุดแข็งของตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน หรือสิ่งที่องค์การ/ชุมชนมีอยู่แล้ว เพื่อพิจารณาเงื่อนไขแห่งความสำเร็จของ องค์การคนในมิติต่างๆ เช่น ท่าเลที่ตั้ง สถานการณ์ทางการเงินการคลัง ความสามารถของ บุคลากร ความเป็นทีม คุณภาพบริการ ประเพณีวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยว ฯลฯ โดยประเมิน จากระดับสูงไปหาระดับต่ำ แต่จุดแข็งในบางประเด็นก็อาจจะไม่ใช่ความสำคัญต่อความสำเร็จก็ได้

W: Weakness หมายถึง จุดอ่อน องค์กรหรือชุมชน จะต้องมีการประเมินจุดอ่อนของตนเอง เพื่อพิจารณาเงื่อนไขแห่งความล้มเหลวขององค์กรในมิติต่างๆ เช่นเดียวกับการประเมินจุดแข็ง โดยมีการประเมินจากระดับสูง (เป็นจุดอ่อนมาก) ไปหาระดับต่ำ (ไม่ค่อยเป็นจุดอ่อน) อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกันจุดอ่อนในบางเรื่องก็ไม่ใช่ว่าจะมีความสำคัญต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวขององค์กร/ชุมชน

ปัจจัยภายนอก

O: Opportunity หมายถึง โอกาสหรือสิ่งที่องค์กร/ชุมชนได้เปรียบ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่องค์กรหรือชุมชน ควรจะได้พิจารณาโอกาสสำคัญในเรื่องสิ่งน่าประทับใจ และโอกาสของการประสบความสำเร็จขององค์กรหรือชุมชนเป็นสำคัญ

T: Threat หมายถึง อุปสรรคจากภายนอกที่จะกีดขวางการพัฒนาขององค์กรหรือชุมชน ทั้งนี้ควรพิจารณาอุปสรรคในด้านของความรุนแรงและอุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นโดยตรงกับองค์กร/ชุมชนนั้นๆ

ผู้ศึกษาจะนำการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน(SWOT Analysis) มาเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยในการวิเคราะห์หาแนวทางในการพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานีให้มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ เรือคนาม ว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยเท่าใด ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ เรือคนามอย่างเช่นกับที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร อาทิ การวิเคราะห์ในด้านของประชากรชาวไทยเชื้อสายเวียดนามว่ามีจำนวนเหมาะสมและให้ความร่วมมือหรือไม่ ด้านของสถานที่ที่จะจัดเป็นแหล่งชุมชนให้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นในด้านของวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ด้านวัฒนธรรมประเพณีว่ายังคงความเข้มข้น อนุรักษ์ไว้ซึ่งความดั้งเดิมมากน้อยเพียงใด

บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย, การศึกษาเปรียบเทียบชาติพันธุ์ในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร” ศึกษาได้ใช้แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาดังต่อไปนี้

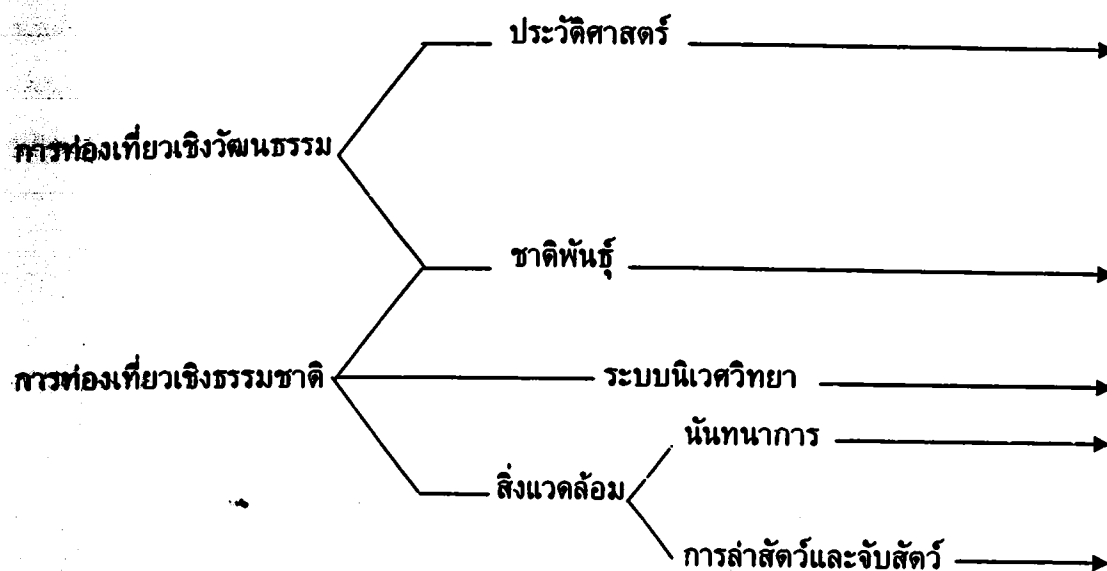
1. แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ (Ethnic Tourism)
2. แนวคิดสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว (Tourist Attraction)
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ (Ethnic Tourism)

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์(Ethnic Tourism) คือ การท่องเที่ยวที่มีจุดสนใจอยู่ที่เอกลักษณ์/ลักษณะเฉพาะทางด้านภาษา วิถีชีวิต จารีตประเพณีของสังคมใดสังคมหนึ่ง นักท่องเที่ยวสามารถศึกษาและเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตของกลุ่มชนหรือชาติพันธุ์ มนุษย์ที่แตกต่างกัน รวมทั้งเรื่องของพิธีกรรมต่างๆ (ฉวีวรรณ ประจวบเหมาะ, 2547:5)

บัวหุด(นามแฝง)(อ้างใน Green Zone Thailand, 2008:เว็บไซต์) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเพื่อศึกษากลุ่มชาติพันธุ์หรือวัฒนธรรมกลุ่มน้อย คือ การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรมของชาวบ้าน วัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยหรือชนเผ่าต่าง ๆ เช่น หมู่บ้านชาวไทยโซ่ง หมู่บ้านผู้ไทย หมู่บ้านชาวกูย หมู่บ้านชาวกะเหรี่ยง หมู่บ้านชาวจีนฮ่อ ฯลฯ เพื่อมีประสบการณ์และความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น มีคุณค่าและคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้น มีจิตสำนึกต่อการรักษาสีงแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นส่วนประกอบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้นคือ รูปแบบหลักที่ทำให้เกิดการท่องเที่ยวรูปแบบต่างๆที่มีความเฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น อาทิ การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และรวมไปถึงการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ (Valene L.Smith, 1989:31-32) ดังรูปภาพที่ 3 ซึ่งเป็นภาพประกอบการจำแนกรูปแบบการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กัน

ภาพที่ 3. ความสัมพันธ์ของรูปแบบการท่องเที่ยว (Valene L.Smith, 1989:31-32)

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์คล้ายกับการเปิดประตูเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมของกลุ่มชนชาติ
อื่นๆ

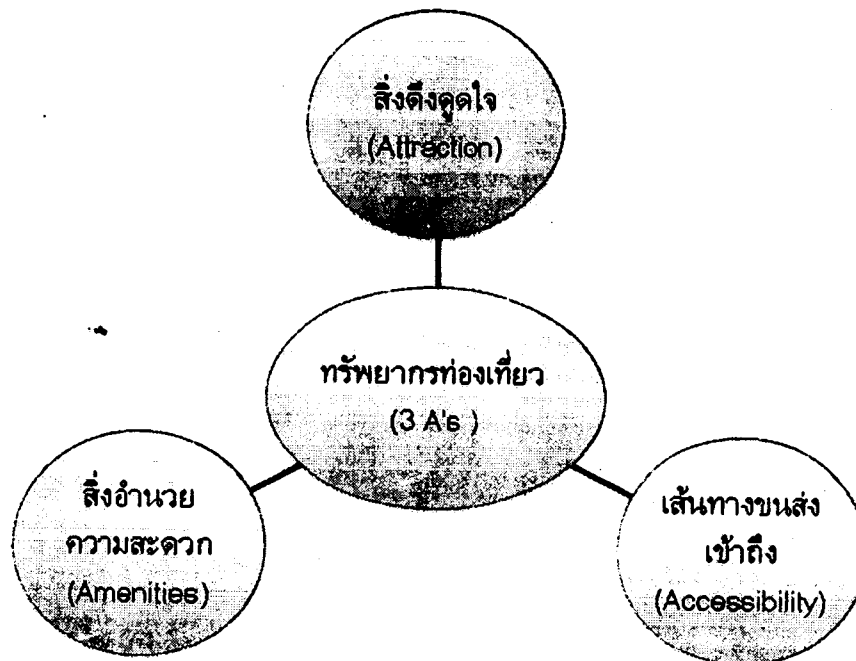
เนื่องด้วยผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่อง "การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามใน
ประเทศไทยการศึกษาเปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามใจ นครพนม-มุกดาหาร" ซึ่งจากแนวคิด
ของการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ของ Valene L.Smith ที่กล่าวถึงรูปแบบต่างๆและจุดกำเนิดของ
การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์นั้นเริ่มพัฒนามาจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิง
ธรรมชาติ และจากกรณีศึกษาชาวเอสกิโมในแถบอลาสก้าเป็นแนวคิดทางการท่องเที่ยวที่
ชี้ให้เห็นถึงความต้องการที่จะเดินทางท่องเที่ยวศึกษาถึงวิถีการดำเนินชีวิต วัฒนธรรมของชน
เผ่าต่างๆที่มีที่อยู่อาศัยที่ต่างกันและมีการใช้ชีวิตที่ต่างกันไปตามแหล่งที่อยู่อาศัย ชี้ให้เห็นว่า
เป็นชนิดของการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้ ศึกษาถึงแหล่งที่อยู่และผู้คนในถิ่นนั้นๆ

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงจะนำแนวคิดนี้ที่ว่าด้วยการศึกษาเกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน
รวมถึงวัฒนธรรมต่างๆที่สืบทอดกันมาของชนกลุ่มนั้นๆ มาประยุกต์ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ
การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อไปเก็บข้อมูล สังเกตเกี่ยวกับการใช้ภาษา วัฒนธรรม การดำเนินชีวิต
ของชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครพนมและมุกดาหารว่าชนกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันแต่
อาศัยต่างพื้นที่กันจะมีวิถีชีวิต ภาษาวัฒนธรรมที่ต่างกันออกไปหรือไม่อย่างไร

2.2 แนวคิดสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว (Tourist Attraction)

สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว (Tourist Attraction) คือ องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของ
ทรัพยากรท่องเที่ยวได้มีนักวิชาการกล่าวถึงองค์ประกอบอย่างหลากหลาย ซึ่งสิ่งดึงดูดทางการ

ท่องเที่ยวจัดอยู่ในองค์ประกอบของ 3 A's ได้แก่ ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง (Accessibility) และทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)

ภาพที่ 4. องค์ประกอบของทรัพยากรท่องเที่ยว 3 A's (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548:29)

หากกล่าวถึงทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของทรัพยากรท่องเที่ยวนั้นคือ ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูด (Attraction) ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจอย่างใดอย่างหนึ่งให้นักท่องเที่ยวเดินทางเยี่ยมชมเยือนสถานที่นั้นๆ ซึ่งสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวย่อมแตกต่างกันไปตามประเภทของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยแต่ละกลุ่มจะสนใจสิ่งดึงดูดใจของทรัพยากรท่องเที่ยวแต่ละประเภทต่างกันไป เช่น นักท่องเที่ยวกลุ่มหนึ่งอาจสนใจด้านความสวยงามของธรรมชาติ ก็ชอบไปเที่ยวภูเขาหรือหาดทราย หรือนักท่องเที่ยวอีกกลุ่มอาจสนใจด้านศิลปวัฒนธรรม ก็ชอบที่จะไปเที่ยวชมวิถีชีวิตของชาวเขา หรืออีกกลุ่มอาจสนใจด้านโบราณสถาน ก็ชอบที่จะไปเที่ยวชมอุทยานประวัติศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนี้ภาพลักษณ์และราคาค่าเข้าชมของทรัพยากรท่องเที่ยวก็มีส่วนในการดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเข้าไปเยี่ยมชมทรัพยากรท่องเที่ยวนั้น (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548:28-29)

ทรัพยากรการท่องเที่ยว คือ สินค้าทางการท่องเที่ยว และเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดความสนใจ

นักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางมาเยือน หรือไปเที่ยว โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้
 ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท คือ

- 1.) ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ เป็นแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ สามารถดึงดูด
 ให้ผู้คนไปเยือนหรือไปเที่ยวยังพื้นที่นั้น
- 2.) ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทโบราณสถานและโบราณวัตถุ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์
 สร้างขึ้นตามความประสงค์หรือประโยชน์ของมนุษย์เองทั้งที่เป็นมรดกในอดีตและสร้าง
 เสร็จในปัจจุบัน แต่มีผลให้นักท่องเที่ยวไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวนี้
- 3.) ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยว
 ที่มนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอด
 ต่อๆกันมาตลอดจนกิจกรรมต่างๆที่มีผลต่อการดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยัง
 พื้นที่นั้นๆ เช่น สภาพชีวิตในชนบท หมู่บ้านชาวเขา ตลาดน้ำ ศูนย์วัฒนธรรม สวนสนุก
 การแสดงสินค้าพื้นบ้าน การแข่งขันกีฬา งานเทศกาลประเพณีต่างๆ เป็นต้น (มนัส
 สุวรรณ, 2541 : 4)

ประเด็นแนวคิดเกี่ยวกับ สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และ มนัส
 สุวรรณ ที่กล่าวว่าทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของทรัพยากรท่องเที่ยวนี้คือ ทรัพยากรท่องเที่ยวต้อง
 มีสิ่งดึงดูด (Attraction) และแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ผู้ศึกษาจะนำมาใช้ในกรณีศึกษาครั้งนี้อีกหนึ่ง
 แนวคิดเนื่องจาก การท่องเที่ยวทุกรูปแบบล้วนแต่ต้องมีสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวทั้งนั้น สิ่ง
 ดึงดูดทางการท่องเที่ยวนี้ประกอบด้วย ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งก่อสร้าง ประเพณี และเทศกาล
 ซึ่งทั้งสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวนี้ยังหมายถึงประชากรที่อาศัยในพื้นที่นั้นๆรูปแบบของ
 วัฒนธรรมด้านต่างๆอีกด้วย แนวคิดดังกล่าวจึงเป็นแนวคิดที่ผู้ศึกษาเลือกที่จะนำมาเป็นแนวคิด
 หลักแนวคิดควบคู่กับแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผู้ศึกษาจะนำองค์ประกอบทั้งหมดที่
 เกี่ยวข้องกับทรัพยากรท่องเที่ยวหรือ 3 A's มาใช้ประโยชน์กับงานของผู้ศึกษาในส่วนของ
 แบบสอบถามนักท่องเที่ยวออกด้วยเพื่อทราบว่ามีทัศนคติอย่างไรกับสถานที่
 ท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปเยือน

ทั้งสองแนวคิดมีความสัมพันธ์กันกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างมากดังนั้นผู้ศึกษา
 จึงจะนำแนวคิดทั้งสองมาประยุกต์ใช้ในงานศึกษาครั้งนี้ เพื่อที่จะทราบถึงว่าชาติพันธุ์เวียดนาม
 ในจังหวัดนครพนมและมุกดาหารซึ่งเป็นกลุ่มชนเดียวกันนั้นจะมีความคล้ายคลึงกันหรือต่างกัน
 มนเรื่องของวัฒนธรรม การดำเนินชีวิตอย่างไร และอะไรคือสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เดินทาง
 ไปเยี่ยมชมบริเวณนั้นๆ ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยที่มีชาวไทยเชื้อสายเวียดนามอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์
 ประวิทย์ มุลจิต (2547) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น
 กรณีศึกษา : หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์บ้านนาจอก งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์คือ
 ศึกษาประวัติความเป็นมา ลักษณะความสำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนบ้านนาจอก
 ศึกษาเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างวิระบุรุษของชาวเวียดนาม “โฮจิมินห์”
 กับบ้านนาจอกและศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ บ้านนาจอก โดย
 ใช้แนวคิดว่าด้วยการจัดการการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วม
 ของชุมชน โดยการศึกษาที่ใช้วิธีการศึกษาแบบเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ

ผลจากการศึกษาพบว่า หมู่บ้านเชิงประวัติศาสตร์ บ้านนาจอกมีศักยภาพเพียงพอที่จะ
 พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักและมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวชมอย่างสม่ำเสมอ
 เนื่องจากหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ บ้านนาจอกเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเจดึงดูดใจ
 นักท่องเที่ยวที่สำคัญคือ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์การกู้ชาติของ
 วีรบุรุษเวียดนาม “โฮจิมินห์” ความสวยงามของหมู่บ้านและการคงไว้ซึ่งวิถีชีวิต เอกลักษณ์ของ
 ชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

2.3.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นการศึกษาวัฒนธรรมประเพณี

มยุรี ชันประกอบ (2547) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการฟ้อนผู้ไทกับการท่องเที่ยว :
 กรณีศึกษาบ้านผู้ไท อำเภอเรณูนคร จังหวัดนครพนม งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษา
 เรื่อง

- 1.) ความเป็นมาของวัฒนธรรม ประเพณีที่มีความผูกพันกับวิถีชีวิตและความเชื่อของ
 ชาวเรณูนครโดยมองผ่านประเพณีการฟ้อนผู้ไท
- 2.) การปรับเปลี่ยนรูปแบบการฟ้อนผู้ไทของชาวเรณูนคร เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว
- 3.) ผลกระทบของการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมที่มีต่อชุมชน

จากการศึกษาพบว่าการฟ้อนผู้ไทนั้นเป็นประเพณีที่ชาวผู้ไทสืบทอดและปฏิบัติกันมา
 ตั้งแต่สมัยก่อน ซึ่งการฟ้อนผู้ไทนั้นก็สามารถที่จะสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวผู้
 ไทสมัยก่อนด้วยว่ามีความเรียบง่ายและมีความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งจะจัดประเพณี
 ดังกล่าวในงานเทศกาลต่างๆ เช่น บุญเดือนหก ออกพรรษา วันสงกรานต์ เป็นต้น ซึ่งชาวผู้ไท
 ทุกคนจะมาร่วมกันอย่างสนุกสนานรื่นเริงและผู้ที่ฟ้อนรำนั้นต้องเป็นผู้ชาย แต่เมื่อการ
 ท่องเที่ยวเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ประเพณีการฟ้อนผู้ไทจึงเป็นหนึ่งในเป้าหมายในการนำมา
 พัฒนาเพื่อสร้างความเป็นเอกลักษณ์ให้นักท่องเที่ยวชม จากประเพณีดั้งเดิมของชุมชนกลายเป็น
 ประเพณีของจังหวัด ซึ่งหน่วยงานของภาครัฐต่างเข้ามาพัฒนารูปแบบของประเพณีการฟ้อนผู้
 ไทให้มีความน่าสนใจมากขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสังคมรูปแบบสมัยใหม่

2.3.3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

กุลธิดา บุญนูน (2549) รายงานการศึกษาอิสระ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาชนเผ่าบรู หมู่บ้านเวินบีก อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี เป็นการศึกษาโดยมีจุดประสงค์เพื่อทราบเกี่ยวกับมรดกเสน่ห์ของหมู่บ้านเวินบีก วัฒนธรรมและวิถีชีวิตชุมชนของชาวบรูตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รูปแบบการนำเสนอกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยว รวมถึงมุมมองและทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยว

จากการศึกษาพบว่า หมู่บ้านเวินบีกเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง เนื่องจากดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ และวัฒนธรรมที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว เช่น ความสมบูรณ์ของสภาพภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่น่าสนใจ ซึ่งชาวบรูได้นำเอาต้นทุนทางวัฒนธรรมที่มีอยู่มาปรับให้เป็นรูปแบบกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว และหมู่บ้านเวินบีกแห่งนี้ ก็มีภาพลักษณ์การท่องเที่ยวที่ดีทั้งในมุมมองของสื่อและนักท่องเที่ยว ชาวบรูมีทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวด้วยเช่นกันคือ ชาวบรูมองว่าการท่องเที่ยวจะเข้ามาช่วยชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบรูให้ดีขึ้น มีรายได้จากการท่องเที่ยว นอกจากนั้นยังช่วยฟื้นฟู อนุรักษ์ และสืบสานประเพณีอันดีงามนี้ด้วย

ถึงแม้ว่าหมู่บ้านเวินบีกจะเป็นหมู่บ้านที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง แต่ก็ยังไม่ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยว เนื่องจากยังมีข้อจำกัดในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอยู่ และการวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวก็ยังไม่ชัดเจนอีกด้วย

ผลจากการศึกษาแนวคิดจากงานวิจัยที่ได้ค้นคว้า

จากการศึกษาแนวคิดของงานวิจัยทั้ง 5 ชิ้นข้างต้นเป็นงานวิจัยที่ผู้ศึกษาจะนำมาเป็นแนวทางในงานวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษาเปรียบเทียบชาติพันธุ์ในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร ดังต่อไปนี้

งานวิจัยชิ้นที่ 1 ผู้ศึกษาจะนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาเก็บข้อมูลในประเด็นของประวัติการเข้ามาของกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องของสังคมคนเวียดนามที่อาศัยในชุมชนเดียวมีการดำเนินชีวิต วัฒนธรรม และประเพณีของชาวเวียดนามของทั้งสองจังหวัดยังคงมีการอนุรักษ์ไว้อยู่มากหรือน้อยแตกต่างกันอย่างไร รวมไปถึงประเด็นของสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของทั้งสองจังหวัดที่มีความเกี่ยวข้องกับคนเวียดนามนั้นคืออะไร เพื่อที่จะนำการศึกษาทั้งกลุ่มชาติพันธุ์ทั้งสองจังหวัดมาเปรียบเทียบเพื่อหาความเหมือนและความแตกต่าง เพื่อที่จะสามารถนำผลการศึกษานี้มาเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดอุบลราชธานี โดยต้องทำการวิเคราะห์เพื่อหาศักยภาพของจังหวัดอุบลราชธานีว่ามีศักยภาพพอที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวได้หรือไม่อย่างไร

งานวิจัยชิ้นที่ 2 ผู้ศึกษาจะนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาความเป็นมาในการอนุรักษ์
ของกลุ่มชาติพันธุ์เวียงคานามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ว่าสามารถรักษา
วิถีการดำเนินชีวิต และสืบทอดความเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ได้อย่างไร จนกลายเป็นที่
ท่องเที่ยวในที่สุด

งานวิจัยชิ้นที่ 3 ผู้ศึกษาจะนำมาเป็นแนวทางการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และ
วิถีชีวิตเป็นในรูปแบบวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาติพันธุ์นั้นๆ รวมถึงเป็นแนวทางในการ
SWOT ในงานของผู้ศึกษาเพื่อทราบถึงด้านศักยภาพของชุมชนชาวเวียงคานามที่จังหวัด
มุกดาหารที่มีความเป็นไปมากน้อยเพียงใดอะไรคือจุดแข็งหรืออะไรคือจุดอ่อนของชาติพันธุ์
ในจังหวัดอุบลราชธานีเพื่อการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียงคานาม

จากงานวิจัยชิ้นที่ 3 เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาชนเผ่าบรู หมู่บ้าน
บ้านโง้งเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งนับว่าคล้ายคลึงกับงานวิจัยที่ของผู้ศึกษาจึง
เป็นแนวทางที่ดี ที่จะช่วยในงานศึกษาเรื่อง การชาติพันธุ์เวียงคานามในประเทศไทย ของผู้
ศึกษาได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3 ชาติพันธุ์เวียดนามในพื้นที่ศึกษา

เส้นทางของชาวเวียดนามสู่ประเทศไทย

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่าชาวเวียดนาม หรือ “ชาวญวน” เริ่มอพยพเข้ามายังภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยในสมัยรัชกาลที่ 6 ปี พ.ศ.2363 ฝรั่งเศสยึดเวียดนามทั้งหมด และใช้อำนาจปกครองข่มขู่ในแบบฐานะเป็นเมืองขึ้น ทำให้เจ็บแค้นให้แก่ญวนเป็นอย่างมากประกอบกับขณะนั้นประเทศเวียดนามประสบภาวะขาดแคลนเป็นอย่างมาก ชาวญวนจำนวนมากได้พากันอพยพหนีกระจัดกระจายอยู่ในประเทศลาวเป็นส่วนใหญ่ ขณะนี้เข้ามาถึงภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย โดยเข้าไปอาศัยอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา นครพนม มุกดาหาร¹ สกลนคร อุตรธานี และหนองคาย จากนั้นการอพยพของคนญวนเข้ามายังประเทศไทยก็มีอยู่เรื่อยๆ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ตอนต้นๆ(พ.ศ. 2487) นี้เองที่คนญวนจากลาว เวียดนาม และกัมพูชาพากันอพยพเข้ามาอยู่ไทยมากขึ้นเรื่อยๆ (ธรรต นันทจักรี, 2547 : 83)

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2394-2411) ได้มีพวกผู้ทำการเมืองและคนญวนอยู่ในสยามเป็นจำนวนมาก และนับเป็นครั้งแรกในรัชกาลนี้ที่ไทยเอาใจใส่เรื่องการตั้งถิ่นฐานคนเวียดนาม และกระตือรือร้นกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นอย่างจริงจัง พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงยินดีรับชาวเวียดนามไว้ในประเทศ โดยพวกผู้ทำการเมืองและพวกที่ทำการศาสนาเดินทางเข้ามาโดยผ่านประเทศลาว และมาอยู่ในบริเวณฝั่งแม่น้ำโขง พวกญวนที่มาจากเมืองในเขตอันนัมคอนเหนือ เช่น เมืองทันหัว (Than Hua) แงอาน (Nghe An) และเมืองฮาตินห์ (Ha Tinh) มักมาพักอาศัยทั้งชายฝั่งซ้ายและฝั่งขวาของแม่น้ำโขง พวกญวนหลายร้อยคนได้อาศัยอยู่ที่เมืองท่าอุเทน ไชยบุรี หนองคาย นครพนม พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ทรงมีพระราชโองการให้แก่ผู้ครองหัวเมืองลาว จัดลาดตระเวนเกลี้ยกล่อมให้คนเวียดนามลี้ภัยที่เดินทางเข้ามาให้เขตลาวให้เข้ามาอยู่ในสยามให้มากเช่นกัน อย่างไรก็ตาม

¹ เมืองมุกดาหาร เคยเป็น“เมือง”มาก่อนถึง 173 ปี ถูกยุบเป็นอำเภอเมืองมุกดาหาร ขึ้นกับเมืองนครพนม แล้ว จึงได้เปิด ที่ว่าการอำเภอเมืองมุกดาหาร 1 ตุลาคม พ.ศ.2450 จนถึง พ.ศ. 2459 กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศให้เปลี่ยนคำว่าเมือง เป็นจังหวัด ให้เหมือนกันหมดทั่วราชอาณาจักร ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ.2459(ราชกิจจานุเบกษา) พ.ศ.2459 เมืองนครพนม จึงเปลี่ยนเป็น จังหวัดนครพนม และอำเภอเมืองมุกดาหาร ก็เปลี่ยนเป็นอำเภอมุกดาหาร ขึ้นกับจังหวัดนครพนม ในการปกครองของมณฑลอุดร (Hello Mukdahan, 2550: เว็บไซต์)

เวลานั้นเป็นพวกเวียดนามที่หนีความอดอยากมาทั้งสิ้น ด้วยเนื่องจากภัยแล้งใน
เวียดนาม การเกลี้ยกล่อมดำเนินมาจนถึง พ.ศ.2405 ปรากฏว่าได้คนเวียดนาม
ไปมาทำกินในเขตเมืองนครพนมและสกลนคร (มุสตี จันทวิมล, 2541: 32)

หลักฐานระบุว่าชาวญวนอพยพเข้ามาก่อนเมื่อปี พ.ศ.2441 รวมแล้วเป็นเวลากว่า
สี่สิบปี กลุ่มญวนเก่า การอพยพเข้ามาของคนญวนนี้ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 3 ซึ่งเป็นสมัย
ที่นิยมของประเทศฝรั่งเศสในแถบอินโดจีนและแถบเอเชีย สาเหตุที่ชาวญวนอพยพ
เข้ามาในจังหวัดนครพนมเนื่องจากโดนข่มเหง ไม่ชอบการรุกราน และอยู่อย่างลำบาก ชาว
ญวนเห็นว่าประเทศไทยเป็นเมืองเปิด จึงได้พากันอพยพย้ายถิ่นฐานมาตั้งอยู่ที่จังหวัด
นครพนม บางส่วนก็กระจายกันอยู่ที่จังหวัดมุกดาหารซึ่งขณะนั้นยังมีสถานะเป็นเพียงอำเภอ
ในจังหวัดนครพนม อีกสาเหตุคือเป็นเมืองที่เห็นว่าสมบูรณ์ ในน้ำมีปลาในมือมีข้าวก็ได้พากัน
อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ เพราะในสมัยก่อนนั้นใครอยู่ในสยามก็ถือว่าเป็นคนไทยทั้งหมด (กนกกร วง
ษ์, 2551: สัมภาษณ์)

ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีชาวญวนกลุ่มใหม่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐาน ซึ่งส่วนใหญ่
มาจากแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาชนลาว เนื่องจากในปี พ.ศ.2488-2489 ฝรั่งเศสได้
ขับไล่ชาวเวียดนามและลาวได้สำเร็จ คนญวนกลุ่มนี้ทนถูกกดขี่ข่มเหงไม่ไหว จึงได้พากันข้าม
มายังฝั่งนครพนม ซึ่งตรงกับวันที่ 21 มีนาคม 2489 โดยชาวญวนเหล่านี้เดิมอยู่ที่
จังหวัดน่าน และกวาง บิง ประเทศเวียดนาม ครั้งอยู่เมืองไทยได้รับความช่วยเหลือจากคน
ในจังหวัดนครพนมเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นด้านอาหาร การหาอาชีพให้ชาวญวนทำ(อรรถ
วิบูลย์, 2547 : 84) ซึ่งญวนกลุ่มนี้เมื่อได้รับสัญชาติแล้วจะเรียกตนเองว่า "ไทยใหม่" (กนกกร
วิบูลย์, 2551: สัมภาษณ์)

ชาวเวียดนามได้อพยพมาอยู่ในเขตเทศบาลเมืองมุกดาหารเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2488
โดยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเวียดนามเดิมที่ได้ถือสัญชาติไทยเป็นคนไทยถูกต้องตาม
กฎหมายและกลุ่มเวียดนามที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 กลุ่มนี้มี
ความลำบากกว่าคนเป็นคนญวนอยู่ตลอดเวลา มีความภักดีต่อประเทศเวียดนามอย่างมาก มีการ
พูดภาษาและประวัติศาสตร์เวียดนามให้เด็ก ๆ แต่ในขณะเดียวกันก็ให้เรียนภาษาไทยเพื่อติดต่อ
ค้าขายกับคนไทย (ผล อัฐนา, 2543: เว็บไซต์)

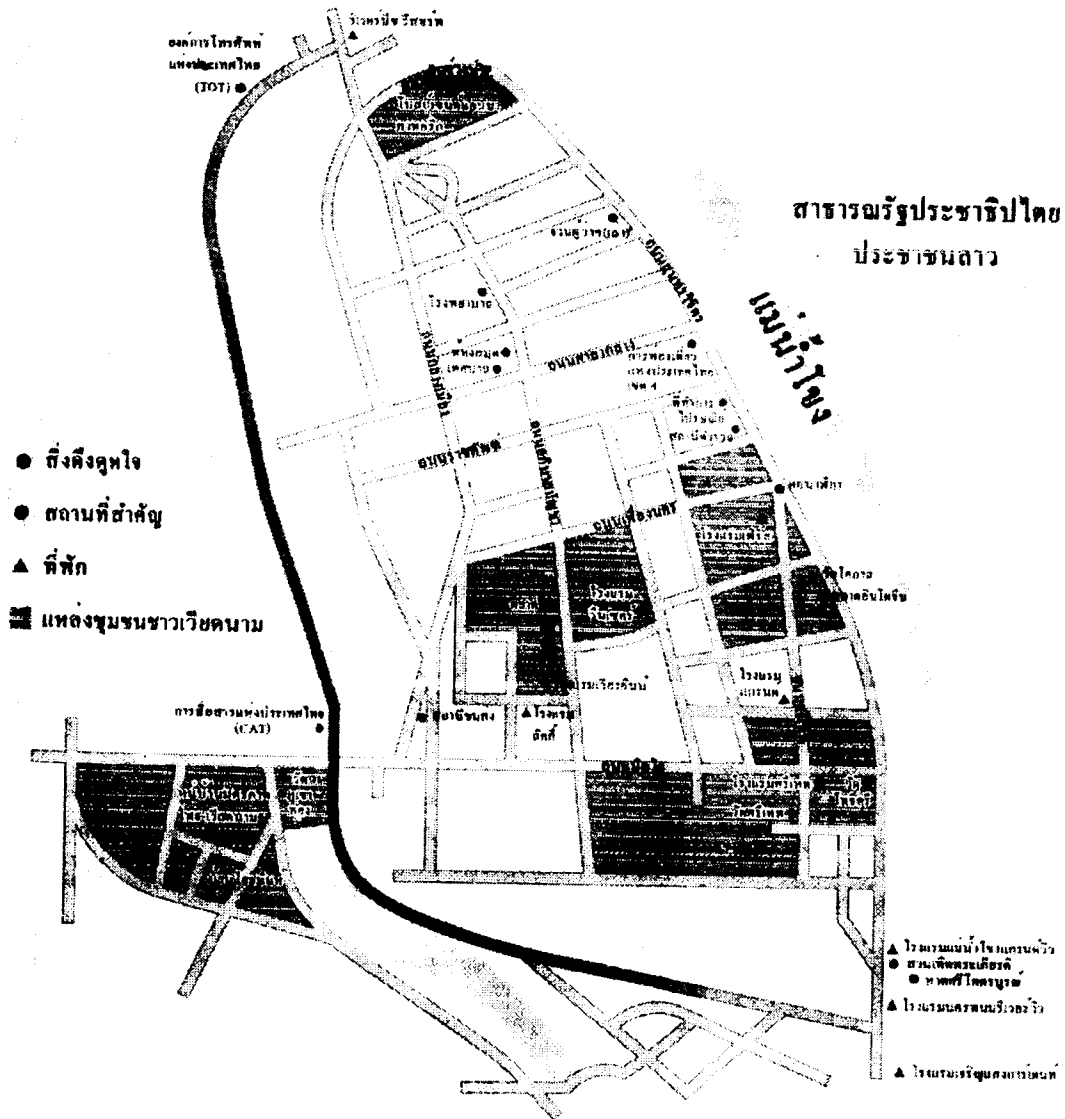
สาเหตุอีกประการที่ทำให้ชาวญวนต้องอพยพมาที่ประเทศไทยบริเวณจังหวัดมุกดาหาร
นอกจากจะเป็นสาเหตุการเกิดสงครามที่ประเทศเวียดนามบ่อยครั้ง และยังเกิดจากการที่
ประชากรที่ประเทศเวียดนามมีมาก ทำให้หางานทำยาก และยังมีลูกมากอีกด้วย ครั้งแรกของการ
เดินทางอพยพนั้นได้ไปอาศัยอยู่ที่สาธารณรัฐประชาชนลาวก่อน ต่อมาจึงข้ามแม่น้ำโขงมา
อยู่ที่จังหวัดมุกดาหาร และได้กระจายตัวอยู่ในตัวเมืองและอำเภอใกล้เคียง (มีน ช่าง, 2551:
สัมภาษณ์)

3.2 ชาวเวียดนามในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร

3.2.1. ชุมชนเวียดนามในจังหวัดนครพนม

กลุ่มชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ที่จังหวัดนครพนม สามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มญวนเก่าและกลุ่มญวนที่อพยพมาภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือ ญวนใหม่ ซึ่งกระจายอยู่ในเขตชุมชนต่างๆ โดยเฉพาะในเขตอำเภอเมือง พบว่าชุมชนเวียดนามอาศัยอยู่ในชุมชนต่างๆ ดังต่อไปนี้

แผนที่จังหวัดนครพนม

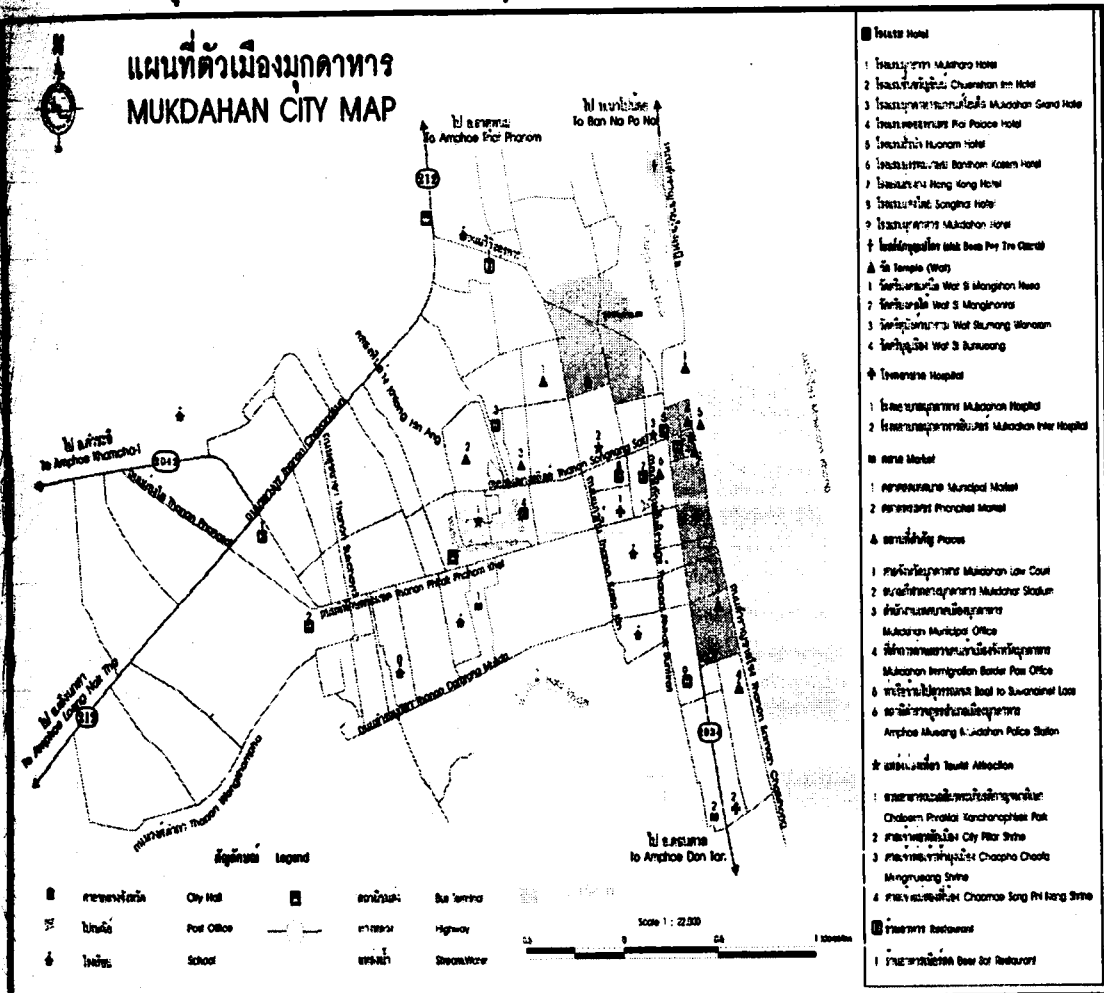

แผนที่ 1. แสดงชุมชนที่อยู่อาศัยของชาวเวียดนามใน จ.นครพนม (ที่มา : สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เขต 4)

ชุมชนญวนเก่าจะพากันอาศัยอยู่ที่ ชุมชนบ้านโพนบก ชุมชนบ้านนาจอก ชุมชนหนอง
และชุมชนบ้านคอนโม่ ส่วนชุมชนญวนอพยพภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จะอาศัย
อยู่ตามเขตเทศบาลเมือง และบางส่วนก็อาศัยปะปนกับกลุ่มญวนเก่า แต่ชาวเวียดนาม
จะอาศัยอยู่ในเขตเมืองมากกว่า เนื่องจากประกอบอาชีพได้สะดวก สามารถสร้างรายได้
ครอบครัว ซึ่งญวนอพยพกลุ่มนี้จะอาศัยอยู่ที่ ชุมชนหอนาฬิกา ชุมชนตลาด และชุมชน
ทิเทพ (อรุณ นันทจักร, 2547:85-87)

จากข้อมูลด้านประชากร ณ ปี พ.ศ.2547 พบว่าในจังหวัดนครพนมนั้นมีจำนวนคนญวน
ทั้งหมดถึง 1,570 คน ต่อมาได้มีการทยอยให้สัญชาติไทยกับชาวญวนอพยพแล้วเป็นจำนวน 484
คน สำหรับข้อมูลด้านการทยอยให้สัญชาติไทยนั้นได้สำรวจไว้ ณ ปี พ.ศ.2549 (ที่ว่ากล่าว
นครพนม, 2551:สัมภาษณ์)

3.2.2. ชุมชนเวียดนามในจังหวัดมุกดาหาร

แผนที่ 2. แสดงชุมชนที่อยู่อาศัยของชาวเวียดนามใน จ.มุกดาหาร
(ที่มา : สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เขต 4)

กลุ่มชาวเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารจะอาศัยกันอยู่อย่างหนาแน่นบริเวณริมฝั่งแม่น้ำโขงประมาณ 4 ชุมชนใหญ่ๆที่ค่อนข้างเห็นถึงความเป็นชุมชนได้ชัดเจนคือ ชุมชนบ้านนาโป่ง บ้านสมุหศักดิ์คารักษ์ ชุมชนตลาด ชุมชนห้าแยก แต่พบว่าหลังจากที่คนญวนอาศัยอยู่บริเวณนี้จนจืดจาง เพราะเมื่อก่อนชาวญวนได้อยู่อาศัยกันเป็นชุมชนอย่างเป็นสัดส่วนแต่เมื่อได้รับสัญชาติไทยก็ไปซื้อบ้านช่องแยกกันอยู่ ณ ขณะนี้จะอยู่กันกระจายทั่วจังหวัดมุกดาหาร, 2551 : สัมภาษณ์)

จากข้อมูลด้านประชากร ณ ปี พ.ศ.2532 พบว่ามีชาวญวนอพยพเข้ามาในจังหวัดมุกดาหารเป็นจำนวนกว่า 4,794 คน และยังไม่ได้รับสัญชาติไทยอีกจำนวน 590 คน จากปี พ.ศ. 2532 เป็นต้นมาจึงไม่ได้มีการสำรวจประชากรชาวญวนอพยพอีก เนื่องจากมีการย้ายแหล่งที่อยู่อาศัยกันเป็นจำนวนมาก และยังมีประชากรเพิ่มขึ้นอีกจำนวนไม่น้อยเช่นกัน ชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่บริเวณริมฝั่งโขง สมุหศักดิ์คารักษ์ ตลาด ห้าแยก และแกวโบสถ์ (วสุ กาญจนกุล, 2551 : สัมภาษณ์)

3.3.1. ประกอบอาชีพของชาวเวียดนามในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร

3.3.1. อาชีพของชาวเวียดนามที่จังหวัดนครพนม

ชาวญวนส่วนใหญ่ในจังหวัดนครพนมมักประกอบอาชีพค้าขายเป็นส่วนมาก อาชีพที่ทำรายได้สร้างรายได้ให้ชาวญวนส่วนมากคือ ขายอาหารเวียดนาม ซึ่งเป็นอาหารประจำชาติของเวียดนาม นำมาจำหน่ายให้เกิดรายได้ และจำพวกช่าง เช่น ช่างไดนาโม เนื่องจากชาวเวียดนามมีประสบการณ์ในเรื่องของการช่าง (ฉัตรชัย อานันตสมบัติ, 2551 : สัมภาษณ์) แต่หากกล่าวถึงชาวญวนที่อาศัยอยู่ที่ตำบลหนองญาตินั้นมักประกอบอาชีพที่บรรพบุรุษได้ปฏิบัติต่อกันมาครั้งหนึ่งเริ่มมาอยู่ที่จังหวัดนครพนมคือ ทำนา ทำสวน แต่ในปัจจุบันนี้เริ่มจะน้อยลงมากแล้ว เพราะคนหนุ่มใหม่ที่ที่เป็นลูกหลานของชาวญวนจะพากันไปทำงานที่อื่น ส่วนในสายอาชีพงานราชการนั้นมีคนญวนที่เป็นข้าราชการอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก เช่น อาชีพครู ปลัดอำเภอ (กนกพร วงประชาสุข, 2551 : สัมภาษณ์)

3.3.2. อาชีพของชาวเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหาร

อาชีพส่วนใหญ่ที่ชาวเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารทำการประกอบอาชีพกันคือ อาชีพค้าขายสินค้าที่ตลาดอินโดจีน ขายหมู และขายอาหารเวียดนาม เช่น ขายปากหม้อ ก๋วยเตี๋ยว หรือที่ชาวเวียดนามเรียกว่า “เผื่อ” และที่ขาดเสียไม่ได้คือ ข้าวเปียก² ที่มีร้านค้าอยู่ทั่วเขตเทศบาลเมือง บ้างก็มีการทำการค้าระหว่างประเทศเพื่อนบ้านคือ ประเทศลาว คือการขายสินค้าส่ง (โสพล เจริญสัตยธรรม, 2551 : สัมภาษณ์) ไม่เพียงเท่านั้นชาวเวียดนามที่มุกดาหารยังนิยม

² ข้าวเปียก เป็นชื่ออาหารชนิดหนึ่งที่คล้ายกับ “ก๋วยจั๊บ”

ประกอบธุรกิจให้เช่ารถ สามล้อหรือตุ๊กตุ๊ก อีกด้วย ในส่วนของงานข้าราชการนั้นคนเวียดนามที่มุกดาหารค่อนข้างจะประกอบอาชีพนี้้อย่มาก แต่ก็มียู่บ้างแต่เป็นส่วนน้อย (ประเสริฐ สมชัย, 2551 : สัมภาษณ์) แต่หากกล่าวถึงอาชีพที่เด่นๆของชาวเวียดนามที่มุกดาหารก็คือ การค้าขายที่ตลาดอินโดจีนเพราะชาวไทยเชื้อสายเวียดนามส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายที่ตลาดอินโดจีนถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางเศรษฐกิจของจังหวัด(วสุ กาญจนกุล, 2551 : สัมภาษณ์)

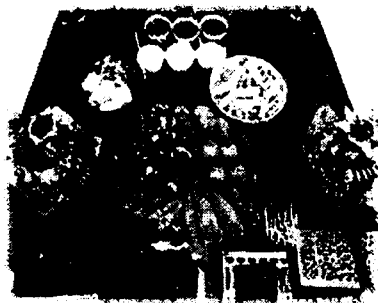
3.4 เอกลักษณะประจำตัวของคนเวียดนามในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร

การที่ชาวเวียดนามได้พบเผชิญกับสงครามและความลำบากมาจากการปรับตัวที่อยู่ประเทศไทย อดทนต่อความกดดันทางสังคมเพราะเมื่อสมัยก่อนมีการควบคุมญวนอพยพอย่างมาก ชาวเวียดนามจึงต้องเผชิญกับความคืนมนที่จะอยู่รอดในสภาพสังคมทั้งที่จังหวัดนครพนม มุกดาหาร และจังหวัดอื่นๆที่มีชาวเวียดนามอาศัยอยู่ จึงทำให้ชาวเวียดนามเป็นคนที่มีความขยัน อดทน หนักเอาเบาสู มาโดยตลอด จนเป็นเอกลักษณ์หรือนิสัยประจำตัวของชาวเวียดนามไปโดยปริยาย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่ทั้งสองจังหวัดมีเหมือนกัน

3.5 ประเพณีวัฒนธรรมของคนเวียดนามในจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร

3.5.1. ประเพณี

1.) เทศกาลตรุษญวน

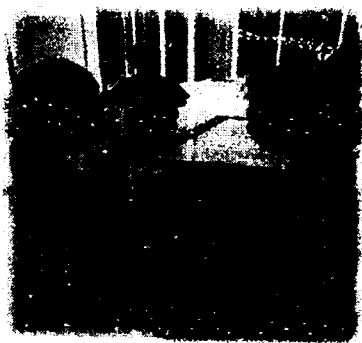

ภาพที่ 5. ของในพิธีไหว้

ซึ่งตรงกับวันตรุษจีนของทุกปี จะเป็นเทศกาลที่ชาวญวนให้ความสำคัญมาก เป็นเหมือนเทศกาลแห่งความสุขและการเริ่มต้นใหม่ โดยเทศกาลนี้จะมีพิธีกรรมสำคัญ คือ การไหว้บรรพบุรุษ หรือที่ชาวญวนเรียกว่า “กุงโงงบ่าโต้เตียน”(Cúng ông bà tổ tiên) ซึ่งจะทำพิธีไหว้ 2 วัน คือ วันตรุษญวนในวันแรก

วันที่ 2 ส่วนวันที่ 3 เป็นวันเที่ยว จะมีการเฉลิมฉลองกันอย่างครึกครื้น ในช่วงเทศกาลตรุษญวนนี้ส่วนใหญ่จะไม่มีใครไปทำงานหรือเปิดร้านค้าแต่อย่างใด จะมีการ

จับจ่ายใช้สอยเงินเดือน การให้อั่งเปาล้างกับคนจีนนอกจากนี้ได้เพิ่มประเพณีการไหว้
คนตายในสุสานด้วย เพื่อไหว้คนตายที่ไม่มีญาตินั่นเอง (อรรถ นันทจักร์, 2547 : 92)

ภาพที่ 6. การให้อั่งเปา

แต่ในปัจจุบันพิธีกรรมนิยมเรียกว่า “เต็ดเงเวียนดำน”(Tết nguyên đán)
หรือวันปีใหม่ของคนเวียดนามนั่นเอง

2.) ประเพณีวันสารทจีน

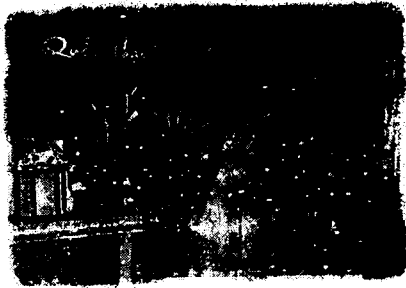

ภาพที่ 7. เครื่องเซ่นไหว้

ประเพณีสารทจีนของคนเวียดนามตรงกับวันสารทจีนของชาวจีนทั่วไป ในวันที่
จะมีการประกอบพิธีกรรมไหว้บรรพบุรุษ โดยชาวเวียดนามจะประกอบอาหารที่
บรรพบุรุษชอบมาเซ่นไหว้ ประกอบกับอาหารที่ต้องมาเซ่นไหว้บรรพบุรุษตามประเพณี
ที่ปฏิบัติกันมาแต่บรรพบุรุษ เช่น ไก่ต้ม หมูสามชั้น ผัด แกงจืด หมูยอ ผลไม้ เหล้าขาว
น้ำชา เป็นต้น เพื่อเป็นการขอพรจากบรรพบุรุษให้คุ้มครองปกป้องรักษาลูกหลาน ให้อยู่
ร่มเย็น ทำมาค้าขายร่ำรวย(อรรถ นันทจักร์, 2547 : 92) ประเพณีสารทจีนจะตรงกับวัน
15 ค่ำ เดือน 7 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน ซึ่งคือวันพระจันทร์เต็มดวง ชาวเวียดนาม

เรียกประเพณีนี้ว่า “หรั่ง่างบาย”(Rằm tháng bảy) และในวันสารทจีนชาวเวียดนาม เชื่อกันว่าพวกเขาจะสามารถติดต่อสื่อสารกันกับบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วได้ในวัน สารทจีนของทุกๆปี (มีน ฮว่าง, สัมภาษณ์ : 2551)

3.) ประเพณีแต่งงาน

ภาพที่ 8. พิธีแต่งงาน

ประเพณีแต่งงานหรือที่ชาวเวียดนามเรียกกันว่า “ด้ามเกือย” (Đám cưới) ปัจจุบันชาวญวนนิยมจัดงานแต่งงานที่โรงแรมมากกว่าการจัดงานที่บ้าน และการ แต่งงานของคนญวนเป็นเรื่องสำคัญมาก และยึดมั่นในประเพณีมาก

ภาพที่ 9. พิธีสู่ขอ

การสู่ขอหรือที่ชาวเวียดนามเรียกว่า “ด้ามฮ้อย” (Đám hỏi) จะต้องมีการบอกกล่าวบรรพบุรุษด้วยการไหว้บรรพบุรุษให้ทราบเพื่อเป็นสิริมงคลแก่คู่บ่าวสาว ส่วนของ ที่นำมาสู่ขอหรือของหมั้นนอกจากสินสอดต่างๆแล้ว สิ่งที่คนญวนนิยมนำมาสู่ขอด้วยคือ “หมูหัน” ซึ่งจะนำไปไหว้บรรพบุรุษด้วย

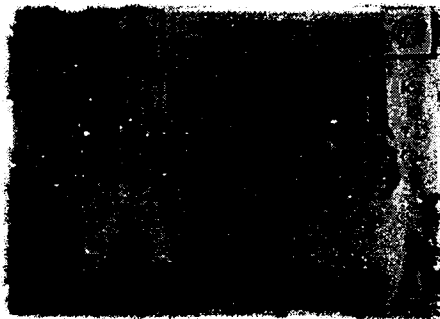
อย่างไรก็ตามสำหรับงานแต่งงานของคนญวนไม่มีพิธีรีตองอะไรมากนัก เพียง บอกกล่าวให้ญาติพี่น้องทราบเท่านั้น สำหรับบางครอบครัวที่จัดงานแต่งงานที่บ้าน อาหารที่นำมาเลี้ยงแขกร่วมงาน ส่วนใหญ่คือ หมูยอ ยำต่างๆ แกงจืดวุ้นเส้น สุดแล้วแต่ เจ้าภาพจะจัดเลี้ยง โดยการหาอาหารเลี้ยงแขกที่มาเข้าร่วมงานชาวญวนจะพิถีพิถันมาก ทุกสิ่งจะต้องดีที่สุดในที่สุด เพื่อสร้างความพอใจให้กับคนที่เข้าร่วมและเพื่อขอบคุณทุกคนที่เข้า

ออกมา นอกจากนี้แล้วชาวเวียดนามยังเชื่อว่าห้ามบริโภคเนื้อแมวและเนื้อสุนัขโดยเด็ดขาด เพราะเชื่อว่าเป็นสัตว์นำโชคร้ายมาให้ (อรรถ นันทจักร์, 2547 : 93)

ประเพณีงานแต่งงานของชาวเวียดนามทั้งที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารยังคงอนุรักษ์ไว้บางส่วนเพียงเท่านั้นคล้ายๆกัน อาทิ ประเพณีการสู้ออกในช่วงเช้าแต่สำหรับบางพื้นที่ที่มีการจัดงานเลี้ยงนั้นจะผสมผสานกลมกลืนกับสากลไปแล้วคือการเลี้ยงแขกในงานที่โรงแรม (กนกกร วงประชาสุข, 2551:สัมภาษณ์)

ในปัจจุบันไม่ค่อยยึดติดกับทัศนคติดั้งเดิมที่ว่าคนเวียดนามจะต้องแต่งงานกับคนเวียดนามเพียงเท่านั้น สมัยนี้ไม่มีการบังคับอย่างที่ได้ทราบมา บางก็แต่งงานกับคนไทย คนจีน หรือต่างชาติบ้างก็มี ประเพณีการแต่งกายทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็กลายเป็นสากลไปแล้ว แต่แขกที่ไปงานแต่งงานบางก็ยังคงใส่ชุด อ่าวหญ่าย (Aó Dài)³ มากันเป็นบางกลุ่ม บ้างก็จะนัดกันใส่มางาน (มีน ฮว่าง, 2551:สัมภาษณ์)

4.) พิธีงานศพ

ภาพที่ 10. พิธีในงานศพ

พิธีงานศพหรือที่ชาวเวียดนามเรียกว่า “ด้ามมา” (Đám ma) เมื่อครั้งอดีตหากมีคนเสียชีวิตชาวเวียดนามจะเก็บศพไว้ที่บ้าน 7 วัน ลูกหลานจะต้องกินข้าวกับเกลือจนกว่าศพจะออกจากบ้าน ภายหลังจากบริโภคอาหารแห้งและห้ามบริโภคอาหารที่เป็นเส้น เช่น ขนมจีน ก๋วยเตี๋ยว วุ้นเส้น รวมถึงผักที่เป็นเยื่อเถา ประเภท บวบ ฟักทอง ฟัก เป็นต้น และหากบริโภคอาหารระหว่างไว้ทุกข์ เชื่อว่าเคราะห์ร้ายไม่ว่าหญิงหรือชาย เด็ก ผู้ใหญ่ จะประสบเหตุการณ์ร้ายถึงขั้นเสียชีวิตตามไปด้วย ซึ่งข้อปฏิบัติดังกล่าวชาวเวียดนามยึดถือกันอย่างเคร่งครัดมาก

ในปัจจุบันชาวเวียดนามยังคงมีประเพณีไว้ทุกข์ให้กับผู้ตายด้วย ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละครอบครัวว่า ต้องการไว้ทุกข์ให้กับผู้ตายนานเท่าใด ส่วนใหญ่จะไว้ทุกข์ 100 วัน บาง

³ อ่าวหญ่าย (Aó Dài) คือ ชุดประจำชาติเวียดนาม

ครอบครัวไว้ทุกข์ 1 ปี 2 ปี หรือเพียง 50 วันเท่านั้น เวลาหามศพบุคคลซึ่งเป็นพ่อ แม่ เมื่อเสียชีวิตไปแล้ว เวลาหามต้องให้ลูกชายและลูกสาว นอนต่อกันเป็นทางยาวจนถึงหน้าประตูบ้านแล้วหามศพข้ามลู่วิ่งไปจนถึงหน้าบ้าน การกระทำเช่นนี้ถือว่าเป็นการส่งศพบิดามารดาเป็นครั้งสุดท้าย (อรรถ นันทจักร, 2547 : 93)

ในพิธีงานศพญาติของผู้ตายต้องใส่ชุดตามแบบประเพณีเวียดนามคือ ชุดขาว แยกชั้นระหว่างกางเกงและเสื้อ กางเกง เสื้อมีลักษณะเป็นเสื้อคอกลมมีเชือกผูกแทนกระดุมตรงคอเสื้อ และผ้าคาดศรีษะ ผู้ที่ใส่ชุดนี้คือลูก ชุดสำหรับงานศพจะมีเพียง 2 สี คือ “ขาวขุ่น” และ “ขาวใส”

การใส่ชุดงานศพจะแบ่งตามสถานะโดยยึดหลานเป็นหลักว่าเป็นหลานของปู่ย่า หรือหลานยาย ถ้าเป็นหลานปู่หลานย่า ผู้ที่เป็นลูกจะต้องใส่ชุดและผ้าคาดศรีษะ “สีขาวขุ่น” แต่ถ้าเป็นหลานตาหลานยาย ผู้ที่เป็นลูกจะใส่ชุดและผ้าคาดศรีษะ “สีขาวใส” สำหรับหลานและเหลนจะใส่เฉพาะผ้าคาดศรีษะ ผ้าคาดศรีษะสำหรับหลานจะเป็นผ้าสีเหลืองแต่สำหรับเหลนจะเป็นผ้าสีแดง

ภาพที่ 11. พิธีไหว้ขอเจ้าที่ก่อนฝังศพ

การที่จะนำศพไปฝังที่สุสานต้องมีการทำพิธีไหว้ขอเจ้าที่ชาวเวียดนามเรียก พิธีกรรมนี้ว่า “กุงเถินเค็ด” (Cúng thòn dất) ที่สุสานในยามเช้าโดยพิธีนี้ต้องมีพระ ผู้หญิงที่เป็นคนเวียดนามเป็นคนนำญาติของผู้ตายทำพิธีกรรมนี้ เสร็จจากการขอที่อยู่ให้ศพแล้วในช่วงบ่ายจึงแห่ขบวนศพไปที่สุสานเพื่อฝังศพได้

5.) พิธีกงเด็ก

พิธีนี้เป็นพิธีสำหรับคนตายเท่านั้นชาวเวียดนามจะเรียก “พิธีกงเด็ก” นี้ว่า “หย่ามะอะ” (Nhà mã) เป็นพิธีทำบุญหน้าศพเมื่อครบ 7 วัน 50 วัน หรือ 100 วัน และ 1 ปี หรือทำพิธีในทุกปี ซึ่งตรงกับวันที่คนนั้นๆ เสียชีวิต การกระทำพิธีกงเด็กส่วนหนึ่งเป็นตามคตินิยมที่บุตรหลานพึงกระทำการแสดงความกตัญญูต่อบุพการี ซึ่งเชื่อว่าจะอำนวยความสมบูรณ์สุขสบาย

ภาพที่ 12. อุปกรณ์ประกอบพิธีงเด็ก

ซึ่งสอดคล้องกับคติมหายานว่าด้วยการเวียนหัวตายเกิดและภพต่างๆ จึงทำให้เกิดพิธีจริงสำหรับช่วยวิญญาณของผู้ตายแล้วให้ไปสู่สุคติ โดยการสร้างบ้านเรือน รถยนต์ เสื้อผ้า หรือเครื่องใช้ เสื้อผ้า กางเกง คนรับใช้ ล้วนทำจากกระดาษจำลองให้เหมือนของจริง

ภาพที่ 13. พิธีการเผากระดาษเด็ก

เมื่อเสร็จพิธีแล้วจะเผาไปพร้อมกับกระดาษเงินกระดาษทอง หรือ ในปัจจุบันมีการเผาเงินดอลลาร์สหรัฐไปให้กับผู้ตายด้วย ซึ่งเชื่อว่าผู้ที่ตายไปแล้วจะได้รับสิ่งของเหล่านี้ไปใช้ในภพหน้า ปัจจุบันจะกระทำพร้อมกับการไหว้บรรพบุรุษในแต่ละปี (อรรถ นันทจักร์, 2547 : 93)

3.5.2. ภาษา

การอนุรักษ์ด้านภาษาของชาวจีนที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารยังคงรักษาไว้ได้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตามบางบ้านก็มีการสอนให้รุ่นลูกหลานให้พูดได้ แต่บางบ้านก็ไม่ได้สอนเพราะได้กลิ่นไปกับคนไทยแล้วจะพูดกันก็เฉพาะรุ่นผู้ใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป แต่อย่างไรก็ตามที่จังหวัดนครพนมก็ยังมีโรงเรียนสอนภาษาเวียดนามโดยเฉพาะ (พฤษพรพรรณ บรรเทาทุกข์, 2551: สัมภาษณ์) ซึ่งบ่งบอกว่า ยังคงต้องการอนุรักษ์ไว้ และสืบต่อให้คนรุ่นหลังได้อนุรักษ์และเรียนรู้

ในส่วนของจังหวัดมุกดาหารนั้นเรื่องของภาษาเป็นสิ่งซึ่งแตกต่างจากที่จังหวัดนครพนม ตรงที่ไม่มีการเปิดโรงเรียนสอนภาษาเวียดนามอย่างเป็นทางการ แต่อย่างไรก็ตามชาวเวียดนาม มุกดาหารมักจะมีการสอนให้ลูกให้หลานพูดได้ถึงจะไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ก็ตาม ถือว่า สามารถอนุรักษ์ได้ดีในระดับหนึ่งของชาวเวียดนามมุกดาหาร (มีน ฮว่าง, 2551: สัมภาษณ์)

3.5.3. ศาสนา

กล่าวได้ว่าชาวญวนที่อาศัยในจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร ส่วนหนึ่งเป็นคน ญวนเก่าที่อพยพมากกว่า 100 ปีแล้ว ซึ่งจะนิยมเรียกคนญวนเหล่านี้ว่า “ญวนเก่า” นับถือศาสนา พุทธเป็นส่วนใหญ่ และส่วนน้อยจะนับถือศาสนาคริสต์

ภาพที่ 14. วัดนักบุญอันนา

(ที่มา : เกริกเกียรติ (นามแฝง), 2551 : เว็บไซต์)

ในส่วนของจังหวัดนครพนมจะมีชาวญวนที่นับถือศาสนาคริสต์มากที่สุดจะอยู่ที่ ชุมชนหนองแสง บริเวณวัดนักบุญอันนา (กนกกร วงประชาสุข, 2551: สัมภาษณ์) ซึ่งวัดนี้ตั้งอยู่บน ถนนสุนทรวิจิตร เลียบเขื่อนหน้าเมืองนครพนม สร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1926 โดยคุณพ่อเอทวร์ร์ นำ ลาก อธิการโบสถ์

วัดนักบุญอันนาหนองแสงนี้ เป็นสัญลักษณ์ของเมืองนานาชาติที่มีคนหลายเชื้อชาติ อาศัยอยู่ สถาปัตยกรรมที่สวยงามแปลกตา ในช่วงก่อนวันคริสต์มาส ชาวคริสต์แต่ละชุมชนจะ ประดิษฐ์ดาวรูปแบบต่าง ๆ แล้วแห่มาวมกันไว้ที่นี่ แต่ส่วนมากของชาวญวนที่นครพนมแล้วจะ นับถือศาสนาพุทธ

ภาพที่ 15. วัดนักบุญเปโตร

ในส่วนของจังหวัดมุกดาหารก็เช่นกันชาวญวนส่วนมากจะนับถือศาสนาคริสต์มากกว่าศาสนาพุทธ และชาวญวนที่นับถือศาสนาคริสต์จะอาศัยอยู่บริเวณแถบบ้านนาโป ซึ่งมีวัดที่ชาวเวียดนามร่วมกันสร้างเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาหรือเสมือนเป็นศาลาว่าการในการประชุมหารือต่างๆของชาวญวนคริสต์ คือ วัดนักบุญเปโตร ซึ่งตั้งอยู่ ถ.สำราญริมโขงเหนือ บ.นาโป อ.เมือง จ.มุกดาหาร

ตารางที่ 1. แสดงทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดนครพนม

ทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนาม	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
1. การอนุรักษ์สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือน	3.87	ดี
2. การอนุรักษ์ด้านวิถีการดำเนินชีวิต	3.47	ดี
3. การอนุรักษ์ด้านภาษาเวียดนาม	3.80	ดี
4. การอนุรักษ์พิธีกรรม เทศกาล ต่างๆ	3.83	ดี
5. ของที่ระลึกที่	3.72	ดี
รวม	3.74	ดี

ทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนาม

ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์ไว้ซึ่งความเป็นชาติพันธุ์เวียดนามของจังหวัดนครพนมและด้านของที่ระลึกมีดังต่อไปนี้

- การอนุรักษ์สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือน จัดอยู่ในระดับดี (\bar{X} = 3.87)
- การอนุรักษ์ด้านวิถีการดำเนินชีวิต อยู่ในระดับดี (\bar{X} = 3.47)
- การอนุรักษ์ด้านภาษาเวียดนาม อยู่ในระดับดี (\bar{X} = 3.80)

- การอนุรักษ์พิธีกรรม เทศกาล ต่างๆ จัดอยู่ในระดับดีเช่นกันคือ ($\bar{X} = 3.83$)
- สุดท้ายในด้านของที่ระลึกที่เกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามนั้นอยู่ระดับดี ($\bar{X} = 3.72$)
สรุปแล้วภาพรวมของการอนุรักษ์ซึ่งความเป็นชาติพันธุ์เวียดนามนั้นอยู่ในเกณฑ์โดยรวมนั้นคือเกณฑ์ดี นับว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนมยังคงมีการอนุรักษ์สิ่งต่างๆที่บอกให้ทราบถึงความเป็นชาติพันธุ์ของตนได้เป็นอย่างดี

จากการแจกแบบสอบถามพบว่า คำตอบที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกับสภาพความเป็นจริงของชุมชนเวียดนามในจังหวัดนครพนมเนื่องจาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของสิ่งก่อสร้างต่างๆที่พบเห็นได้ตามตัวเมืองอาทิ หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งเป็นอิทธิพลของฝรั่งเศสที่ชาวเวียดนามได้รับมา หอนาฬิกาซึ่งอนุสรณ์สถานที่ชาวเวียดนามร่วมกันสร้าง อีกทั้งยังมีบ้านเรือนที่สร้างแบบเวียดนามแท้ที่ยังคงอนุรักษ์ที่บ้านนาจอก คือ ชุมชนบ้านนาจอกและบ้านของโฮจิมินห์ รวมถึงวิถีการดำเนินชีวิตแบบชาวเวียดนามที่จะพบเห็นได้ง่ายไม่ว่าจะเป็นลักษณะนิสัยความมานะ อุตุน ที่พบเห็นได้จากการเปิดธุรกิจการค้าอย่างมากมายในตัวเมือง และการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายบริเวณบ้านนาจอกที่มีการปลูกพืชผักไว้กินเอง ภาษากียังคงอนุรักษ์ไว้ให้คนรุ่นหลังได้ดีไม่ว่าจะเป็นการสอนในครอบครัวหรือมีโรงเรียนสอนอย่างเป็นทางการที่ตัวเมือง พิธีและประเพณีก็ยังคงอนุรักษ์ไว้ได้เป็นอย่างดีจากที่เห็นจากประเพณีตรุษญวนที่ชาวเวียดนามมักปฏิบัติกันทุกๆปี ของที่ระลึกก็เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด โดยมีแหล่งจำหน่ายทั้งบ้านนาจอกและที่ตลาดอินโดจีน (วิซุกร กุหละศรี, 2551 : สัมภาษณ์)

ตารางที่ 2. แสดงทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดมุกดาหาร

ทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนาม	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
1. การอนุรักษ์สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือน	3.52	ดี
2. การอนุรักษ์ด้านวิถีการดำเนินชีวิต	3.53	ดี
3. การอนุรักษ์ด้านภาษาเวียดนาม	3.68	ดี
4. การอนุรักษ์พิธีกรรม เทศกาล ต่างๆ	3.60	ดี
5. ของที่ระลึกที่	3.83	ดี
รวม	3.63	ดี

ทัศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนาม

ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์ไว้ซึ่งความเป็นชาติพันธุ์เวียดนามของจังหวัดมุกดาหารและด้านของที่ระลึกมีดังต่อไปนี้

- การอนุรักษ์สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือน จัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.52$)
- การอนุรักษ์ด้านวิถีการดำเนินชีวิต อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.53$)
- การอนุรักษ์ด้านภาษาเวียดนาม อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.68$)
- ในส่วนของการอนุรักษ์พิธีกรรม เทศกาล ต่างๆ จัดอยู่ในระดับดีเช่นกันคือ ($\bar{X} = 3.60$)
- สุดท้ายในด้านของที่ระลึกที่เกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามนั้นอยู่ระดับดี ($\bar{X} = 3.83$)

สรุปแล้วภาพรวมของการอนุรักษ์ซึ่งความเป็นชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารนั้นอยู่ในเกณฑ์โดยรวมนั้นคือเกณฑ์ดี ($\bar{X} = 3.63$) นับว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารยังคงมีการอนุรักษ์สิ่งต่างๆที่บอกให้ทราบถึงความเป็นชาติพันธุ์เวียดนามของตนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของสิ่งก่อสร้าง การดำเนินชีวิต ภาษา พิธีกรรม และเทศกาล ประเพณี ทักษะคตินักท่องเที่ยวที่มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงที่ผู้ศึกษาได้รับข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆภายในจังหวัดมุกดาหาร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบ้านเรือนที่พบเห็นได้ตามชุมชนในเขตเทศบาลเมือง การดำเนินชีวิตของชาวเวียดนามลักษณะนิสัยที่มีความขยันอดทน ภาษาประจำชาติที่ยังคงนิยมพูดกันอย่างหนาแน่นไม่ว่าจะเป็นเด็กโตหรือผู้ใหญ่ พิธีประเพณีต่างๆที่ยังคงอนุรักษ์ไว้ได้อย่างดี อาทิ ตรุษญวน สารทจีน งานแต่งงาน งานศพ เป็นต้น ส่วนของที่ระลึกเกี่ยวกับชาวเวียดนามก็คือ สินค้าที่รับมาจากเวียดนามที่ขายในตลาดอินโดจีนนั่นเอง (ประเสริฐ สมชัย, 2551 : สัมภาษณ์)

3.6 สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้าง

3.6.1. สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนเวียดนามในจังหวัดนครพนม

1.) หอสมุดแห่งชาติ

ภาพที่ 16. หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ

หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถลักษณะรูปแบบอาคารทรงฝรั่งเศสสีเหลืองงดงามแนวชิโนโปรตุกีส (Chino-Portuguese Style)⁴ ที่ครั้งหนึ่งเคยใช้เป็นศาลากลางจังหวัดนครพนมมีความโดดเด่นสวยงามตั้งอยู่ ตรงข้ามเทศบาลจังหวัดนครพนม นับว่าเป็นอีกสถานที่ ที่มีชื่อเสียงของจังหวัดนครพนมด้านสถาปัตยกรรมการก่อสร้าง

2.) หอนาฬิกาชาวเวียดนาม

ภาพที่ 17. หอนาฬิกาชาวเวียดนาม

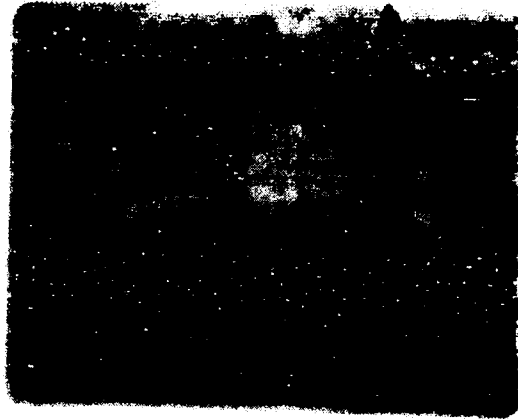
หอนาฬิกาใจกลางใจเมืองนครพนมสร้างโดยชาวญวนที่อพยพหลบภัยเข้ามา และพวกนี้ได้อพยพกลับไปเวียดนามเมื่อได้เอกราชแล้วจึงได้สร้างหอนาฬิกาแห่งนี้ไว้เป็นอนุสรณ์สถาน เมื่อปี พ.ศ. 2503 หอนาฬิกานี้ นับว่าเป็นอนุสรณ์ที่แสดงให้เห็นถึง มิตรภาพอันดีระหว่างชาวไทยและชาวเวียดนามที่จังหวัดนครพนม

3.) สุสานค่ายเหี้ยวและสุสานบ้านนาออก

เป็นสุสานที่ชาวเวียดนามที่อยู่ตำบลหนองญาติ ที่ชาวเวียดนามร่วมกันสร้างเพื่อฝังศพของบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว มีลักษณะคล้ายกับสุสานจีนแต่จะมีลักษณะให้สังเกตความ

⁴ ชิโน-โปรตุกีส (Chino-Portuguese Style) อันเป็นลักษณะที่ผสมผสานระหว่างศิลปะตะวันออกกับตะวันตกนั้นคือ จีนและโปรตุเกส ซึ่งเป็นชาติยุโรปที่เข้ามาและมีอิทธิพลในเมืองไทยเป็นชนชาติแรกๆ บางครั้งอาจเรียกกันว่าสไตล์ ชิโน-ยูโรเปียน (จีนและยุโรป) (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2551 : เว็บไซต์)

แตกต่างกันได้เล็กน้อยคือ สุสานจีนนั้นจะมีพื้นที่ฝังศพเป็นบริเวณกว้างกว่าและมีลักษณะคล้าย
อยู่บนเนินดินเนินหญ้า

ภาพที่ 18. สุสานค่ายเหียว

ซึ่งสุสานค่ายเหียวและสุสานบ้านนาจอก ทั้ง 2 สุสานนี้ เป็นสุสานที่มีที่ตั้งอยู่
ติดกันเป็นสิ่งก่อสร้างที่หาชมได้ยากที่จะพบการสร้างสิ่งก่อสร้างในการประกอบพิธีกรรม
เดียวกันและเป็นของชาติพันธุ์ที่มีพื้นที่อยู่ติดกัน

ภาพที่ 19. สุสานบ้านนาจอก

3.) ศาลเจ้าค่ายเวียง

หนองญาติมีศาลเก่าแก่ ประจำหมู่บ้านนาจอก อยู่แห่งหนึ่ง สร้างขึ้นตั้งแต่ ปี
พ.ศ. 2441 ภาษาญวนเรียกว่า ศาลเจ้าค่ายเวียง ชาวบ้านนาจอกจะมีพิธีไหว้เจ้าที่ศาล

แห่งนี้ในวันตรุษญวน ซึ่งวันตรุษญวนนั้นจะอยู่ช่วงเวลาเดียวกับตรุษจีน และเพิ่งมีงานทำบุญฉลองครบรอบ 100 ปี ของศาลเจ้าแห่งนี้ไปเมื่อปี พ.ศ.2550 ศาลเจ้าแบบนี้ถือ เป็นเอกลักษณ์ ที่เห็นอยู่ทุกหมู่บ้านชาวญวนในเขตอำเภอเมือง จ.นครพนม (วันยงค์ (นามแฝง), 2551: เว็บไซต์)

ภาพที่ 20. ศาลเจ้าค่ายเวียง

4.) พิพิธภัณฑ์หมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามและบ้านท่านประธานาธิบดีโฮ จิ มินห์

ภาพที่ 21. พิพิธภัณฑ์หมู่บ้านมิตรภาพไทย - เวียดนาม

พิพิธภัณฑ์หมู่บ้านมิตรภาพไทย - เวียดนาม เป็นพิพิธภัณฑ์ที่สร้างขึ้นด้วยความร่วมมือระหว่างสองประเทศคือไทยและเวียดนามโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และมิตรภาพไทย - เวียดนาม เนื่องจากจะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์และมิตรภาพระหว่างประชาชนทั้งสองประเทศ โดยทางพิพิธภัณฑ์มีการรวบรวมเอกสารสำคัญภาพถ่ายเครื่องใช้สอยและหลักฐานทางประวัติศาสตร์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอดีตประธานาธิบดี โฮ จิ มินห์ และชาวเวียดนามที่ได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทย

ภาพที่ 22. บ้านท่านประธานาธิบดี โฮ จิ มินห์
(ที่มา : เกริกเกียรติ (นามแฝง), 2551 : เว็บไซต์)

นอกจากนี้ที่หมู่บ้านนาจอกยังมีบ้านซึ่งอดีตประธานาธิบดีโฮ จิ มินห์ เคยอาศัยอยู่ในช่วงที่อยู่ในประเทศไทย หรือที่ลูกหลานชาวเวียดนามเรียกว่า บ้าก โฮ (Bác Hồ) หรือ ลุงโฮ ซึ่งเป็นวีรบุรุษที่ชาวเวียดนามต่างเทิดทูนเหมือนเทพเจ้า สถานที่แห่งนี้เป็นที่จัดแสดงข้าวของเครื่องใช้ที่อดีตผู้นำเคยใช้มาก่อน ทางคนดูแลก็พยายามอนุรักษ์ให้ดีที่สุดเพื่อให้ชาวรุ่นหลังได้รับรู้เรื่องราวความเป็นอยู่ของลุงโฮที่บ้านนาจอก จ.นครพนม แห่งนี้

ตารางที่ 3. แสดงทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้

ทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
ทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้	3.79	ดี

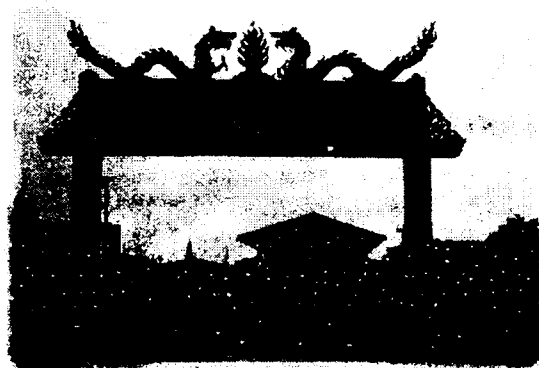
ทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้

ในทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มาเยือนแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามมีทัศนคติโดยรวมว่าสิ่งก่อสร้างที่ปกป้องถึงความ เป็นชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนมยังมีการอนุรักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X} = 3.79$)

เนื่องจากที่เห็นสถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างภายในตัวเมืองที่ยังคงมีการอนุรักษ์และมีหลายสถานที่ก็ว่าได้ที่ไม่ได้บ่งบอกว่าเป็นสิ่งก่อสร้างในรูปแบบคนไทยเลย จะเห็นได้จากสถานที่ราชการทั่วไปในตัวเมือง ซึ่งส่วนมากเป็นอาคารแบบฝรั่งเศสที่ชาวเวียดนามเป็นกำลังในการสร้างให้กับทางราชการไทย (กนกกร วงประชาสุข, 2551 : สัมภาษณ์)

3.6.2. สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนเวียดนามในจังหวัดมุกดาหาร

1.) สุสานชาวเวียดนาม

ภาพที่ 23. สุสานชาวเวียดนาม

เป็นที่ประกอบพิธีกรรมการฝังศพของชาวเวียดนามโดยเฉพาะ ซึ่งจะลักษณะของสุสานจะแตกต่างจากสุสานของคนจีนเพียงเล็กน้อย

ชาวเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารจะนิยมการพิธีการฝังศพมากกว่าพิธีการเผาแบบคนไทย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์และรูปแบบประเพณีนิยมของชาติพันธุ์เวียดนาม

2.) วัดญวน

ภาพที่ 24. วัดญวน

เป็นวัดที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามสร้างถวายเมื่อ 25 ธันวาคม 2545 ตั้งอยู่บริเวณตลาดอินโดจีน ตรงข้ามด่านตรวจคนเข้าเมือง นับว่าเป็นวัดที่สำคัญอีกแห่งของชาวเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหาร

3.) วัดนักบุญเปโตร จ.มุกดาหาร

ภาพที่ 25. วัดนักบุญเปโตร จ.มุกดาหาร

เป็นสถาปัตยกรรมของชาวเวียดนาม ชุมชนบ้านน้อย ที่นับถือศาสนาคริสต์ ร่วมกันสร้างขึ้น ซึ่งย่านนั้นจะอาศัยอยู่เฉพาะชาวเวียดนามที่นับถือศาสนาคริสต์ไม่มีการอาศัยกันปะปนกับชาวเวียดนามพุทธ

ตารางที่ 4. แสดงทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้

ทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
ทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้	3.67	ดี

ทัศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มีการอนุรักษ์ไว้

ในทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มาเยือนแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารล้วนแต่มีทัศนคติโดยรวมเช่นเดียวกันว่าสิ่งก่อสร้างที่บ่งบอกถึงความเป็นชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดมุกดาหารยังมีการอนุรักษ์อยู่ในเกณฑ์ที่อยู่ระดับหนึ่ง ($\bar{X} = 3.67$)

เนื่องจากมีหลายสถานที่ที่กว่าได้ที่ไม่ได้บ่งบอกว่าเป็นสิ่งก่อสร้างในรูปแบบคนไทยเลย อาทิ การตกแต่งบ้านเรือน หรือที่วัดญวนและสุสาน สังกัดได้ชัดเจนที่สุด คือที่ชุมชนห้าแยก (โสพล เจริญสัตยธรรม, 2551 : สัมภาษณ์)

3.7 สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

3.7.1. จังหวัดนครพนม

1.) บ้านนาจอก

บ้านนาจอก ต.หนองญาติ อ.เมือง จ.นครพนม เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญ เนื่องด้วยในอดีตเคยเป็นที่พำนักของอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์ หรือที่ลูกหลานชาว

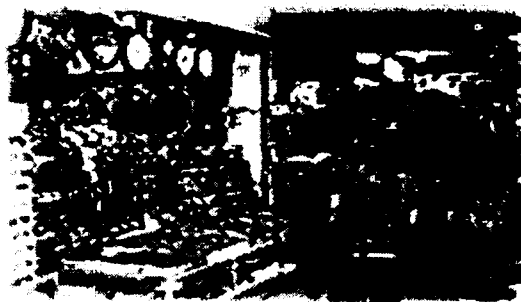

ภาพที่ 26. บ้านนาจอก อดีตที่พำนักประธานาธิบดี โฮจิมินห์

เวียดนามเรียกว่า บ้าก โฮ้ (Bác Hồ) หรือ ลุงโฮ ซึ่งเป็นวีรบุรุษที่ชาวเวียดนามต่างเทิดทูนเหมือนเทพเจ้า

ปัจจุบันสถานที่แห่งนี้ยังคงอนุรักษ์ไว้ได้เป็นอย่างดี และชาวบ้านที่นั่นเป็นชาวเวียดนามเกือบทั้งหมดและยังคงรักษาวัฒนธรรมประเพณี รวมถึงประวัติเรื่องราวของท่านโฮจิมินห์และชาวเวียดนามที่มาตั้งถิ่นฐานที่บ้านนาจอกได้เป็นอย่างดี ดังนั้นบ้านนาจอกจึงเป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากที่ต้องการมาเยี่ยมชมพร้อมทั้งทราบประวัติของผู้นำที่ยิ่งใหญ่ วีรบุรุษของชาวเวียดนาม นับว่าเป็นสถานที่ดึงดูดใจสำคัญของนักท่องเที่ยวที่มาเยือนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติผู้หลงใหลในประวัติความเป็นมาของคนเวียดนามที่อพยพมาอยู่ที่จังหวัดนครพนม และในเรื่องของชาติพันธุ์เวียดนาม

2.) ตลาดอินโดจีน

ภาพที่ 27. บรรยากาศภายในตลาดอินโดจีน จ.นครพนม

(ที่มา : เกริกเกียรติ (นามแฝง), 2551 : เว็บไซต์)

ตลาดสินค้าที่รับมาจากประเทศเพื่อนบ้าน อาทิ จีน ลาว เวียดนาม เป็นตลาดการค้า ที่ดิคริมแม่น้ำโขง ชั้นล่างของตลาดเป็นแหล่งขายของกิน เสื้อผ้า สมุนไพร และของจิปา ทะอีกมากมาย

ส่วนชั้นบนนั้น เป็นร้านอาหาร ที่นักท่องเที่ยวจะได้ลิ้มรสอาหารที่พร้อมทั้งชมวิว แม่น้ำโขงที่สวยงาม ส่วนมาพ่อค้าแม่ค้าที่นี่เป็นชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

ภาพที่ 28. ตลาดอินโดจีน จ.นครพนม

3.7.2. จังหวัดมุกดาหาร

1.) ตลาดอินโดจีน

แหล่งช้อปปิ้งใจกลางเมืองมุกดาหาร ดิคริมแม่น้ำโขง นานาสินค้าราคาถูกจาก ประเทศเพื่อนบ้าน หลังไหลเข้ามาให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ ตั้งแต่เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องสำอาง อาหารการกิน ของที่ระลึกต่าง ๆ มากมาย บรรยากาศของตลาดอินโดจีน จะคึกคักตั้งแต่เช้าจรดเย็น

ภาพที่ 29. ตลาดอินโดจีน จ.มุกดาหาร

หากเป็นวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ผู้คนจะไปจับจ่ายซื้อของกันมากเป็นพิเศษ และ นักท่องเที่ยวจะได้ยินภาษาแปลกๆที่ไม่คุ้นหูนัก ที่พ่อค้าแม่ค้าส่วนใหญ่ใช้สื่อสารกันเอง ซึ่งพวกเขาเป็นคนไทยเชื้อสายเวียดนามนั่นเอง

นับว่าเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่ได้ทั้งจับจ่ายซื้อของจากประเทศเพื่อนบ้านอาทิ จีน เวียดนาม และลาว เป็นต้น อีกทั้งยังได้รู้ถึงวัฒนธรรมด้านภาษาของคนอีกเชื้อชาติที่เข้ามา ตั้งถิ่นฐานประกอบอาชีพค้าขายเป็นเวลานานแล้ว

2.) ชุมชนห้าแยก

ภาพที่ 30. ชุมชนห้าแยก

ตั้งอยู่ในตัวเมืองมุกดาหารเป็นที่ตั้งชุมชนชาวเวียดนามที่ก่อตั้งมากกว่า 60 ปี และเป็นตลาดอาหารเช้าที่ขึ้นชื่อของมุกดาหารหากมาเยือนที่นี่ในยามเช้าตรู่จะได้ลิ้มรสอาหารพื้นเมือง อาทิ ข้าวเป็ยก ก๋วยจั๊บญวน ซ้ำมดัม เลือดแปลง หมูยอ ไส้หมูลวกจิ้ม และอื่น ๆ อีกมากมาย

ที่นี่ก็เป็นอีกแหล่งที่ยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีของเวียดนามไว้เป็นอย่างดีอีกที่ เพราะผู้มาลิ้มรสอาหารเช้าที่นี่ทุกคนจะได้ยินการสนทนาภาษาเวียดนามกันทั้งเข้าตลอดช่วงขายอาหารเลยที่เดียวและยังเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวในเรื่องการเป็นย่านอาหารเวียดนามที่ขึ้นชื่อ

3.8 ความเข้มแข็งในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

ชาวเวียดนามหรือชาวญวนทั้งในจังหวัดนครพนมและมุกดาหารจะมีความผูกพันรั้งกันทางเชื้อชาติ รักพวกพ้อง เห็นได้ชัดเจนจากประเพณีในงานศพที่ไม่ต้องมีการบอกกล่าวบอกเชิญ ถ้าชาวเวียดนามคนใดรู้ก็จะบอกต่อกันไปเพื่อให้ไปช่วยเจ้าภาพในงานศพ เพื่อแสดงถึงความรักในสายเลือดของตน มีอะไรเล็กน้อยๆ ที่พอช่วยได้ไม่ว่าจะกำลังทรัพย์หรือกำลังกายก็จะช่วยกันเป็นอย่างดี (โสพล เจริญสัตยธรรม, 2551: สัมภาษณ์) ส่วนใหญ่ในแต่ละจังหวัดที่มีชาวญวนอาศัยอยู่นั้น ชาวญวนมักจะอาศัยกันเป็นชุมชนไม่มากก็น้อยและส่วนใหญ่จะรู้จักกันเป็นอย่างดีภายในจังหวัดหรือเขตที่ตนอาศัยอยู่ อีกทั้งยังมีการรักษาประเพณีไว้อยู่ อาทิ ประเพณีงานศพ ตรุษญวน สารทจีน รวมไปถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางด้านภาษาที่คงยังใช้และถ่ายทอดสู่ลูกหลานในปัจจุบัน

**ตารางที่ 5. แสดงทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทย
เชื้อสายเวียดนามในจังหวัดนครพนม**

ทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
ทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม	3.72	ดี

ทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม การสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนมในทัศนคติของนักท่องเที่ยวแล้วจัดอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X} = 3.72$) ซึ่งถือเป็นเรื่องดีที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในภาพรวมสำหรับนักท่องเที่ยวยังมีความรักในพวกพ้องและสามัคคีกันเป็นอย่างดี มีความคิดในแนวร่วมการทำสิ่งต่างๆ อย่างดี

ชาวเวียดนามในจังหวัดนครพนมนั้นมักจะหากจะมีการประกอบกิจกรรมใดๆ ทุกคนมักจะให้ความสำคัญและความร่วมมือกันเป็นอย่างดี จากที่เห็นง่ายคือวันคล้ายวันเกิดของโฮจิมินห์ ที่บ้านนาจอก (มาลีกา มากมี, 2551 : สัมภาษณ์)

**ตารางที่ 6. แสดงทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทย
เชื้อสายเวียดนามในจังหวัดมุกดาหาร**

ทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
ทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม	3.64	ดี

ทัศนคติต่อภาพรวมการสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม การสร้างความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารในทัศนคติของนักท่องเที่ยวแล้วจัดอยู่ในเกณฑ์ระดับดี ($\bar{X} = 3.64$) ซึ่งถือเป็นเรื่องดีที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในภาพรวมสำหรับทัศนคตินักท่องเที่ยวยังมีความรักในพวกพ้องและสามัคคีกันเป็นอย่างดี

ชาวเวียดนามที่มุกดาหารนั้นหากจะคิดจะทำการใดๆ มักจะช่วยเหลือกันเป็นอย่างดีและร่วมการทำสิ่งต่างๆ อาทิ การมีส่วนร่วมต่อจังหวัดในนามของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในงาน

ต่างไม่ว่าจะเป็นงานเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างไทยเวียดนามที่จัดขึ้นเกือบทุกปีที่ชาวเวียดนามจะมีส่วนร่วม และร่วมมือกันเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง รวมถึงการเป็นล่ามแปลภาษาให้กับผู้บริหารของทางประเทศไทยและทางเวียดนาม (วสุ ภาณุจนกุล, 2551 : สัมภาษณ์)

3.9 การสร้างเครือข่ายชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

ชาวเวียดนามทั้งที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารมีการติดต่อกันกับชาวเวียดนามด้วยกันที่กระจายอยู่ตามจังหวัดอื่นๆ อาทิ สกลนคร อุบลราชธานี หนองคาย อานาจเจริญ เป็นต้น ถ้าจังหวัดไหนมีคนเวียดนามอยู่ก็จะมีการติดต่อกัน (มีน ช่าง, สัมภาษณ์:2551) เมื่อมีงานเทศกาลที่สำคัญอย่างเช่น วันคล้ายวันเกิดของท่านโฮจิมินห์ ชาวเวียดนามจะพากันมารวมตัวเพื่อไหว้วีรบุรุษของพวกเขาที่บ้านนาออก จังหวัดนครพนม และเทศกาลตรุษญวนที่จะมีการส่งจดหมายเชิญหรือโทรบอกกล่าวบ้างให้ไปร่วมกันเฉลิมฉลองที่สถานทูตเวียดนามประจำไทย ที่กรุงเทพมหานคร เป็นต้น

3.10 ทศนคติของคนในท้องถิ่นต่อการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนาม

สำหรับคนท้องถิ่นที่นครพนมแล้วจะส่วนใหญ่จะคิดว่าการเข้ามาของชาวเวียดนามส่งผลกระทบต่อในเรื่องของการประกอบอาชีพของพวกเขา คือ เขาคิดว่าเป็นการเข้ามาแย่งงานทำ แต่บางส่วนก็คิดว่าดีในเรื่องของพัฒนาให้เศรษฐกิจของจังหวัดดีขึ้นมีการหมุนเวียน ซึ่งทัศนคติเช่นนี้ที่คิดว่าเป็นการดีที่มีชาวเวียดนามในท้องถิ่นที่คนอาศัยเป็นทัศนคติเดียวกันและเป็นทัศนคติส่วนมากของชาวท้องถิ่นที่จังหวัดมุกดาหาร

อย่างไรก็ดีการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนามโดยรวมก็สร้างสิ่งดีต่อทั้งสองจังหวัดไม่น้อย อาทิ ในเรื่องของการค้าและสิ่งก่อสร้างบางแหล่งที่สวยงามทำให้บ้านเมืองดูเจริญ

บทที่ 4

ชาติพันธุ์เวียดนามกับการเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยว

ในบทที่ 4 เป็นบทที่ว่าด้วยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของการศึกษาสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามและการเปรียบเทียบสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนม-มุกดาหาร โดยวิเคราะห์ว่าแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และแนวคิดสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวจะใช้กับวัตถุประสงค์หรือประเด็นใดได้บ้าง

4.1 ชาติพันธุ์เวียดนามกับการเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว

การศึกษาชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารในครั้งนี้ ผู้ศึกษาต้องการทราบว่ามียะไรบ้างที่ทำให้ชาติพันธุ์เวียดนามจึงกลายมาเป็นหนึ่งในรูปแบบของการท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามทั้ง 2 พื้นที่นี้ได้ ผู้ศึกษาจึงนำแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ (Ethnic Tourism) ซึ่งว่าด้วยการท่องเที่ยวที่มีจุดสนใจอยู่ที่เอกลักษณ์ลักษณะเฉพาะทางด้านภาษา วิถีชีวิต จารีต ประเพณีของสังคมใดสังคมหนึ่ง นักท่องเที่ยวสามารถศึกษาและเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตของกลุ่มชนหรือชาติพันธุ์มนุษย์ที่แตกต่างกัน รวมทั้งเรื่องของพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งผู้ศึกษานำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ว่ากลุ่มชาติพันธุ์เวียดนาม (Vietnamese Ethnic Group) นั้นประกอบไปด้วยอะไรบ้าง ซึ่งกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนาม คือ วิธีการดำเนินชีวิตของกลุ่มคนเวียดนามที่ประกอบไปด้วย การลักษณะนิสัย การประกอบอาชีพ ประเพณีพิธีกรรมต่างๆ ภาษา ศาสนา และสิ่งก่อสร้าง ที่บ่งบอกให้ทราบว่าเป็นกลุ่มชนชาตินั้นคือกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนาม

ในกรณีของความน่าสนใจเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามจนกลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้นั้น ผู้ศึกษาได้ใช้แนวคิดสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว (Tourist Attraction) เพื่อหาคำตอบว่ากลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามนั้นมีทรัพยากรการท่องเที่ยวอะไรบ้างที่มีความโดดเด่นเป็นพิเศษที่สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวอยากที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมเยือน จนกลายเป็นประเภทหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามได้ ซึ่งได้ผู้ศึกษาได้ใช้ทั้ง 2 แนวคิดนี้กับงานวิจัยของผู้ศึกษาจนทราบผลว่า สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในด้านใดบ้างที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจเป็นพิเศษทั้งในจังหวัดนครพนมและมุกดาหารนั้น คือ

- 1.) ด้านประเพณีวัฒนธรรม
- 2.) ด้านของการประกอบอาชีพ

โดยที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารมีความน่าสนใจในทั้ง 2 ด้านนี้ จึงสามารถเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามได้ จากการวิเคราะห์ผู้ศึกษามีความเห็นว่าเป็นแนวคิด

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ (Ethnic Tourism) และแนวคิดสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว (Tourist Attraction) มีความสัมพันธ์กับการศึกษาวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่ว่าด้วย เพื่อการศึกษาสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม

จากผลการศึกษาทำให้ผู้ศึกษาทราบว่าสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจะเกี่ยวข้องกับด้านของประเพณีและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นจุดขายที่สำคัญของการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ซึ่งผู้ศึกษาจะทำการแจกแจงรายละเอียดของผลการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ประเพณีที่มีความสำคัญต่อชาวไทยเชื้อสายเวียดนามคือ

1.1) ประเพณีตรุษญวนหรือที่ชาวเวียดนามนิยมเรียกกันว่า“เต็ดเงเวียนดำน” (Tết nguyên đán) ซึ่งถือกันว่าเป็นวันปีใหม่ของคนเวียดนามเป็นเหมือนเทศกาลแห่งความสุขและการเริ่มต้นใหม่ชาวเวียดนามจะให้ความสำคัญกับเทศกาลนี้มาก โดยเทศกาลนี้จะมีพิธีกรรมสำคัญคือ การไหว้บรรพบุรุษ หรือเรียกว่า“กุงโงบ่าโตเตียน” (Cúng ông bà tổ tiên) ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ว่าประเพณีนี้จะสามารถเป็นจุดขายให้กับนักท่องเที่ยวได้ เนื่องจากเป็นเทศกาลปีใหม่เป็นเทศกาลแห่งความสุข หากนักท่องเที่ยวได้ไปเห็นไปร่วมกับเทศกาลตรุษญวนนี้จะได้รับทั้งประสบการณ์ความรู้และได้สัมผัสกับความสนุกสนานกับเทศกาลปีใหม่ของชาวเวียดนามที่มีสีสันแตกต่างจากประเพณีของคนไทยซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถร่วมทำงานประเพณีนี้ได้ถึง 3 วันเลยทีเดียวและเทศกาลนี้เหมาะกับการเป็นเทศกาลแห่งความสุขของครอบครัวอีกด้วย

ซึ่งประเพณีนี้จากผลการศึกษาการสัมภาษณ์ซึ่งทุกคนล้วนแต่ให้คำตอบประเพณีตรุษญวนเป็นประเพณีที่โดดเด่นเห็นได้ชัดทุกปีว่าชาวไทยเชื้อสายเวียดนามทั้งจังหวัดนครพนมและมุกดาหารต่างพากันปฏิบัติประเพณีตรุษญวนครบจนทุกวันนี้ ซึ่งผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ว่าประเพณีตรุษญวนมีความเหมาะสมที่จะเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเพราะส่วนใหญ่ผู้ประกอบการจำนวนมากในไทยนิยมหยุดงานในเทศกาลตรุษจีนซึ่งเป็นวันเดียวกันและมีความคล้ายกันกับเทศกาลตรุษญวนของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

1.2) ประเพณีสารทจีนหรือชาวเวียดนามเรียกประเพณีนี้ว่า “หรั่าถ่างบ้าย” (Rằm tháng bảy) ประเพณีนี้เป็นเสมือนความเชื่อของคนเวียดนามและชาวเวียดนามก็ให้ความสำคัญกับประเพณีสารทจีนอย่างอีกด้วย ประเพณีนี้คือเป็นการทำบุญอย่างหนึ่งแต่เป็นการทำบุญให้กับบรรพบุรุษผู้ล่วงลับไปแล้วเพราะชาวเวียดนามต่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายจึงเชื่อกันว่าจะสามารถขอพรได้จากการทำบุญในประเพณีนี้ ส่วนใหญ่จะขอในเรื่องของการทำมาค้าขายให้ค้าขายร่ำรวยและขอให้บรรพบุรุษช่วยคุ้มครองคนและครอบครัว

ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ว่าประเพณีมีความสำคัญและสามารถเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวได้หรือเรียกได้ว่าเป็นจุดขายของการท่องเที่ยวได้ เนื่องจากประเพณีสารทจีนเป็นประเพณีผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์และทราบว่าผู้ที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะรู้จักประเพณีนี้เป็นอย่างดีว่าชาวไทยเชื้อสายเวียดนามจะทำการปฏิบัติประเพณีนี้ทุกปีทั้งที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ซึ่งประเพณีสารทจีนของทุกปีจะตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 7 ซึ่งเป็นวันพระจันทร์เต็มดวง จุดขายของประเพณีสารทจีนคือ นักท่องเที่ยวจะได้เรียนรู้และสัมผัสประสบการณ์การทำบุญขอพรจากบรรพบุรุษของชาวเวียดนามที่มีความน่าสนใจแตกต่างจากวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวเอง อีกทั้งยังได้ชมวิวในคืนพระจันทร์เต็มดวงที่มีความงดงาม ณ ริมแม่น้ำโขง สำหรับนักท่องเที่ยวที่สนใจเข้าร่วมเป็นประเพณีสารทจีนของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร

1.3) ประเพณีแต่งงานหรือที่ชาวเวียดนามเรียกว่า“ด้ามเกี้ยว” (Đám cưới) ของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่นครพนมและมุกดาหารนั้น เริ่มมีความเป็นสากลมากขึ้นแล้วแทบจะพูดได้ว่ากลืนไปกับความเป็นสากล แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีคนไทยเชื้อสายเวียดนามบางกลุ่มที่ยังอนุรักษ์ชักรวมกันใส่ชุดประจำชาติเวียดนามไปร่วมพิธีงานแต่งงานกันอยู่ ประเพณีงานแต่งงานเป็นอีกพิธีที่มีความสำคัญต่อชาวเวียดนามไม่แพ้กับพิธีอื่นๆ

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาเกี่ยวกับพิธีงานแต่งงานของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามนั้น หากจะดึงมาเป็นจุดขายหรือสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวได้นั้นน่าจะเป็นการประกอบพิธีการสู่ขอในช่วงเช้ามากกว่าเพราะชาวไทยเชื้อสายเวียดนามยังคงรักษาประเพณีการสู่ขอได้เป็นอย่างดี จึงควรแก่การเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวเพราะมีความน่าสนใจแตกต่างจากการสู่ขอแบบไทยๆ และหากนักท่องเที่ยวได้เข้าร่วมพิธีงานแต่งงานในช่วงค่ำคืนก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจไม่น้อยเช่นกัน เนื่องจากชาวเวียดนามนิยมเปิดเพลงเวียดนามในงานแต่งงานและยังได้เห็นการแต่งกายของผู้หญิงที่มีความหลากหลายทั้งแบบสากลและแบบเวียดนาม นักท่องเที่ยวจะได้สัมผัสกับกลิ่นไอความเป็นประเพณีทางชาติพันธุ์เวียดนามในงานประเพณีนี้ นับว่าเป็นประเพณีที่เป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ดีอีกประเพณีหนึ่งที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามยังร่วมกันอนุรักษ์ไว้

1.4) ประเพณีงานศพหรือที่ชาวเวียดนามเรียกกันว่า“ด้ามมา” (Đám ma) เป็นอีกพิธีที่ชาวเวียดนามยังคงอนุรักษ์และปฏิบัติตามแบบประเพณีดั้งเดิมกันอย่างเคร่งครัด ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามทั้งจังหวัดนครพนมและมุกดาหารจะให้คำสำคัญกับพิธีงานศพเป็นอย่างมาก

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาประเพณีงานศพนี้เหมาะสำหรับการเป็นสิ่งลู่เป็นจุดขายทางการท่องเที่ยว ในกรณีสำหรับนักท่องเที่ยวผู้ที่ต้องการเรียนรู้ต้องการทราบประเพณีดั้งเดิมที่ชาวเวียดนามให้ความสำคัญเป็นอย่างมากอีกทั้งนักท่องเที่ยวที่ต้องการมาเที่ยวเพื่อศึกษาเรื่องของชาติพันธุ์เวียดนามแล้วจะเป็นการดีมากหากได้มาเห็นมาเรียนรู้ ประเพณีดังกล่าวเพราะนอกจากจะเห็นประเพณีดั้งเดิมที่ถูกอนุรักษ์เป็นอย่างดี นักท่องเที่ยวยังจะได้เห็นถึงความเข้มแข็งของกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามอีกด้วย เนื่องจากประเพณีนี้หากชาวเวียดนามในบริเวณหรือในจังหวัดนั้นๆ หากมีใครทราบว่ามีงานศพจะมาร่วมงานและช่วยเหลือเจ้าภาพงานศพ โดยไม่ต้องบอกกล่าวหรือเชิญเลย ดังนั้นผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ว่าเหมาะที่จะเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีความปรารถนาที่จะทราบถึงประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามอย่างแท้จริงโดยไม่ได้คำนึงว่า ประเพณีนั้นจะเป็นพิธีมงคลหรือไม่อย่างไร

1.5) พิธีงเด็ก หรือที่ชาวเวียดนามเรียกกันว่า “หย่ามะอะ” (Nhà mã) เป็นพิธีที่จะทำหลังหน้าศพครบวันที่เจ้าภาพต้องการนำศพไว้หรือประเพณีนี้จะกระทำทุกปีเมื่อครบรอบวันที่ผู้ตายเสียชีวิต พิธีนี้มีความสำคัญต่อชาวเวียดนามเนื่องจากเป็นประเพณีที่แสดงถึงความกตัญญูต่อบุพการีผู้เสียชีวิตไปแล้ว ชาวเวียดนามยังมีความเชื่อว่ากระดูกหรือสิ่งของที่ทำจำลองจากกระดาษที่เป็นเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ รวมถึงเงินตรา นั้น ผู้ตายจะได้รับไปใช้ในภพที่เขาอยู่ บางครอบครัวจะทำพิธีนี้พร้อมกับวันตรุษญวน

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษา พิธีงเด็กนี้เป็นพิธีสำคัญที่น่าสนใจและนักท่องเที่ยวยังสามารถหาซื้อได้พร้อมกับประเพณีตรุษญวน ดังนั้นผู้ศึกษาคิดว่าเป็นพิธีที่สามารถเป็นจุดขายที่ดีให้กับนักท่องเที่ยวได้อย่างแน่นอน เพราะนอกจากที่นักท่องเที่ยวที่ต้องการไปร่วมพิธีแห่งความสุขคือพิธีปีใหม่ของคนเวียดนาม ยังได้ความรู้และเห็นพิธีที่น่าสนใจ น่าตื่นตาตื่นใจอย่างการประกอบพิธีงเด็กอีกด้วย

2. วัฒนธรรมทางด้านภาษา

ปัจจุบันนี้ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมทางด้านภาษาได้เป็นอย่างดี จากการลงพื้นที่ศึกษาผู้ศึกษาพบว่าเมื่อชาวเวียดนามในแต่ละชุมชน หรือ ไม่ว่าจะเป็นชาวเวียดนามที่ประกอบอาชีพค้าเมื่อเจอกันต้องพูดพาทษาเวียดนามด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ชุมชน หรือตลาด ซึ่งถือว่ามี การช่วยกันอนุรักษ์ได้เป็นอย่างดี เป็นจุดหนึ่งที่จะเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่สำคัญ ที่สามารถเป็นจุดขายได้

แต่อย่างไรก็ตามผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์แล้วและตระหนักดีว่า หากด้านภาษาจะเป็นจุดขายอย่างดีนั้นคงไม่น่าสนใจเท่าใด การที่จะหาจุดขายทางการท่องเที่ยวได้นี้ต้องมีสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวที่น่าสนใจ อาทิ สถานที่ท่องเที่ยว เพราะผู้ศึกษาคิดว่าภาษาเป็นสิ่งสำคัญเป็นจุดขายได้ก็จริงแต่เป็นเพียงสิ่งประกอบที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงคิดว่าสิ่งที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้นคือ สถานที่ อาทิ แหล่งประวัติศาสตร์ ตลาดการค้า ร้านอาหาร เป็นต้น

3. วัฒนธรรมด้านศาสนา

หากกล่าวถึงทางด้านศาสนาของชาวเวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารแล้ว ชาวเวียดนามทั้ง 2 จังหวัดส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธและมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จะนับถือศาสนาคริสต์

ซึ่งจากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษา ผู้ศึกษามีความคิดเห็นว่าหากวัฒนธรรมทางด้านศาสนาจะเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวได้นั้น จุดขายของด้านศาสนาควรเป็นศาสนาคริสต์ เนื่องจากมีชาวเวียดนามเป็นจำนวนน้อยที่นับถือศาสนาคริสต์ และชาวเวียดนามที่นับถือศาสนาคริสต์มักจะอยู่รวมกันเป็นชุมชนจะไปนิยมอยู่ปะปนกะชาวเวียดนามที่นับถือศาสนาพุทธ ชุมชนชาวเวียดนามคริสต์จะอาศัยเป็นชุมชนและจะสิ่งก่อสร้างที่น่าสนใจคือโบสถ์คริสต์สำหรับชาวเวียดนามคริสต์ในชุมชนนั้น ๆ เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ดังนั้นผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ว่าด้านศาสนาของชุมชนเล็กๆที่นับถือเช่นกันอาศัยอยู่รวมกัน จะสามารถเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้นักท่องเที่ยวจะได้ทราบถึงชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมต่างๆ ยังได้เห็นสิ่งก่อสร้างทางศาสนาที่ชาวเวียดนามในชุมชนเวียดนามคริสต์ร่วมกันสร้างอีกด้วย

4.) วัฒนธรรมด้านสถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้าง

4.1) สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างที่จังหวัดนครพนม

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษา หากจะกล่าวถึงสิ่งก่อสร้างในเขตเมืองตัวเมืองนครพนมนั้นจะเป็นอาคารสิ่งก่อสร้างที่เป็นสถาปัตยกรรมที่ได้รับอิทธิพลจากฝรั่งเศสเป็นส่วนมาซึ่งก่อสร้างโดยชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม แต่หากเป็นที่ชุมชนที่อยู่ตำบลหนองญาติ เขตอำเภอเมืองนั้นจะพบสิ่งก่อสร้างที่แสดงถึงวิถีชีวิตแบบคนเวียดนามแท้ไม่ผสมผสานฝรั่งเศส ซึ่งสิ่งก่อสร้างดังกล่าวที่จังหวัดนครพนมนั้นมีความน่าสนใจหลายสถานที่ และสามารถเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เพราะล้วนแต่เป็นสถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างที่มีมีความเอกลักษณ์และเห็นได้ชัดเจนในความแตกต่างจากสิ่งก่อสร้างของไทย ผู้ศึกษาจะเริ่มวิเคราะห์สิ่งก่อสร้างแนวผสมผสานสถาปัตยกรรม

แบบฝรั่งเศสหรือแนวชิโนโปรตุเกส (Chino-Portuguese) และสิ่งก่อสร้างที่มีความหมาย ความสำคัญต่อชาวเวียดนามในเขตตัวเมืองนครพนม ต่อด้วยสิ่งก่อสร้างที่มีประวัติความเป็นมาที่น่าสนใจที่บ้านนาจอก ว่าเหตุใดจึงสามารถเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามได้

1.) หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

พระบรมราชินีนาถ เป็นสถาปัตยกรรมที่มีความโดดเด่นสวยงามเป็นอย่างมาก เป็นสิ่งก่อสร้างที่มีความคลาสสิก ดึงทรงฝรั่งเศสที่ชาวเวียดนามได้รับอิทธิพล มาครั้งที่ฝรั่งเศสเข้ามายึดครองประเทศเวียดนาม นับว่าเป็นสถาปัตยกรรมที่สามารถเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เพราะสิ่งก่อสร้างนี้มีประวัติความเป็นมาของการก่อสร้างที่น่าสนใจถึงจะสิ่งก่อสร้างที่เรียกได้ว่าเป็นของคนไทย แต่ไม่ได้สร้างโดยชาวไทยแต่อย่างใด

2.) หอนาฬิกาซึ่งเป็นอนุสรณ์สถานของชาวเวียดนามซึ่งสร้างไว้ครั้ง ชาวเวียดนามกลุ่มหนึ่งที่เคยอาศัยที่จังหวัดนครพนมได้ทำการสร้างขึ้นก่อนที่จะ ย้ายกลับประเทศเวียดนาม มีความโดดเด่นเนื่องจากตั้งอยู่กลางเมืองและเป็น สถานที่ที่ตั้งสามารถเห็นได้ชัดเจนแก่ผู้ผ่านไปมา ดังนั้นจากการวิเคราะห์ของผู้ ศึกษาที่มีความเห็นว่าหอนาฬิกาชาวเวียดนามน่าจะเป็นแหล่งดึงดูดทางการ ท่องเที่ยวที่สำคัญได้ เนื่องจากบริเวณหอนาฬิกายังเป็นที่อยู่อาศัยของชาวไทย เชื้อสายเวียดนามอีกด้วย ซึ่งนักท่องเที่ยวจะได้สัมผัสความเป็นชาติพันธุ์ เวียดนามบริเวณหอนาฬิกา ได้เป็นอย่างดี

3.) บ้านนาจอก นับว่าเป็นอีกแหล่งท่องเที่ยวที่รวบรวมเอาวัฒนธรรมที่ ทรงคุณค่าทางชาติพันธุ์เวียดนามหลายอย่างไว้รวมกันไม่ว่าจะเป็นบ้านอดีต ท่านประธานาธิบดีโฮจิมินห์ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ ที่ สำคัญ จากนั้นไม่สถานที่ที่ชาวเวียดนามที่บ้านนาจอกมักจะใช้ประกอบพิธีตาม เทศกาลต่าง ๆ นั่นคือ ศาลเจ้าค่ายเวียง ซึ่งมีความสำคัญกับชาวเวียดนามที่บ้าน นาจอกเป็นอย่างมาก ถัดมาคือ พิพิธภัณฑ์หมู่บ้านมิตรภาพไทยเวียดนาม ซึ่ง รวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับการเข้ามาและเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับท่าน ประธานาธิบดีโฮจิมินห์ อีกทั้งยังมีหมู่บ้านที่สร้างลักษณะเป็นบ้านชาว เวียดนามดั้งเดิมและยังคงใช้ชีวิตชีวิตแบบชาวเวียดนามเดิมๆอยู่ ยังมีในส่วนของ สิ่งก่อสร้างอีกแหล่งที่แปลกตาน่าสนใจในวัฒนธรรมการสร้างสุสานของชาว เวียดนามที่มีบางส่วนที่คล้ายคลึงกับสุสานของคนจีนแต่ก็ยังมีบางสิ่งที่สังเกตได้ ว่ามีความแตกต่าง

ดังนั้นจากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาสิ่งก่อสร้างสถาปัตยกรรมที่บ้านนา จอกนั้นเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวทางชาติพันธุ์เวียดนามและทาง

ประวัติศาสตร์ที่เชื่อมโยง เป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งของจังหวัด นครพนมได้ อีกทั้งนักท่องเที่ยวจะได้ทั้งประสบการณ์ความรู้ที่สำคัญยิ่งและความประทับใจจากบ้านนาจอกอย่าง มากอีกด้วย

4.2) สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างที่จังหวัดมุกดาหาร

หากกล่าวถึงสิ่งก่อสร้างที่สร้างและมีความสำคัญกับชาวเวียดนาม เนื่องจากเป็นสถานที่ชาวเวียดนามได้ร่วมกันสร้างคงจะมีอยู่เพียง 2 แห่งที่จะสามารถบอกถึงความ เป็นแห่งก่อสร้างของชาติพันธุ์เวียดนามได้นั้นคือ

1.) สุสานชาวเวียดนาม ที่มีเอกลักษณ์และความโดดเด่นด้านการ ก่อสร้างและสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างศิลปวัฒนธรรมการก่อสร้าง ระหว่างไทยกับญวนได้ง่ายมากเนื่องจากสุสานชาวเวียดนามนั้นอยู่ติดกับวัด ไทยซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจและแปลก

ผู้ศึกษาคิดว่าเป็นการดีหากสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษาความ แตกต่างระหว่างสิ่งก่อสร้างของไทยกับเวียดนาม สุสานชาวเวียดนามน่าจะเป็น จุดขายทางการท่องเที่ยวที่ดีได้อีกแห่งของจังหวัดมุกดาหาร

2.) วัดญวน เป็นวัดที่ชาวเวียดนามร่วมกันสร้างตั้งอยู่ ณ บริเวณตลาด อินโดจีน เป็นวัดที่ชาวเวียดนามและนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวที่ตลาดอินโดจีนต่าง ต้องพากันเข้ามาแวะมากราบไหว้ทำความบุญ

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาแล้ว วัดญวนเป็นสิ่งก่อสร้างที่ไม่ค่อยมี ความแตกต่างจากวัดไทยมาก เพียงแต่สามารถเป็นส่วนประกอบของจุดขาย หรือสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวได้จากการที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวที่ ตลาดอินโดจีน

5.) วัฒนธรรมการประกอบอาชีพ

ชาวเวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารต่างนิยมประกอบอาชีพค้าขาย และยังมีนิยมประกอบอาชีพค้าขายเป็นเสียส่วนมาก มากกว่าการที่จะประกอบอาชีพ เป็นข้าราชการ จากการลงพื้นที่ศึกษาสังเกตและจากคำตอบที่ผู้ศึกษาได้รับจากการ สัมภาษณ์ทำให้ทราบว่าชาวเวียดนามมักประกอบอาชีพค้าขาย การค้าขายที่ว่ามักจะเป็นในส่วนของขายสินค้าที่รับมาจากประเทศเพื่อนบ้านอย่างลาวและประเทศที่เป็น แหล่งกำเนิดของเชื้อชาติบรรพบุรุษคนคือประเทศเวียดนาม นอกจากสินค้าแล้วชาว เวียดนามยังนำวัฒนธรรมอาหารการกินของตนมาสร้างรายได้ให้กับตนเองอีกด้วย คือ ชาวเวียดนามมักจะเปิดร้านขายอาหารเวียดนาม ซึ่งกระจายอยู่ทั่วเมืองและนี่คือ วัฒนธรรมที่สำคัญอีกอย่างที่ชาวเวียดนามได้นำมาเผยแพร่ให้กับชาวไทยในท้องถิ่นของ

คน และวัฒนธรรมเรื่องของการกินยังเป็น สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเป็นจุดขายหลักก็ว่าได้สำหรับชาวเวียดนาม

จากการวิเคราะห์ด้านการประกอบอาชีพของชาวเวียดนามนั้น สามารถเป็นการสร้างจุดขายทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามได้อย่างแน่นอน และอาชีพนั้นคงจะไม่พ้นอาชีพหลักของชาวเวียดนามที่ยังคงนิยมยึดอาชีพนี้จนถึงปัจจุบันนั้นคือ อาชีพค้าขายทั้งสินค้าทั่วไป ของที่ระลึก และทำยสุคขายอาหารประจำชาติที่มีความโดดเด่น อีกทั้งยังเป็นที่ยื่นชอบถูกปากคนไทยและคนชาติอื่นอีกด้วย

สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในส่วนนี้นอกจากจะทำให้นักท่องเที่ยวมีความสุขกับการจับจ่ายสินค้าที่รับมาจากประเทศเพื่อนบ้านและอิมพอร์ตกับอาหารเวียดนาม นักท่องเที่ยวยังจะได้ทราบได้เรียนรู้ถึงวิถีการดำเนินชีวิตของชาวเวียดนาม วัฒนธรรมการกินอยู่อย่างชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

4.2 ชาติพันธุ์เวียดนามกับการดึงดูดการท่องเที่ยว

จากการศึกษาทั้งการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครพนมและจากแบบสอบถามที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน ผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์ประเด็นต่างๆตามลำดับของแบบสอบถามที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวและประกอบกับความคิดเห็นของบุคคลต่างๆที่อาศัยอยู่จังหวัดนครพนมในประเด็นนั้นๆ ซึ่งมีดังต่อไปนี้

- จังหวัดนครพนม

ตารางที่ 7. แสดง ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนจังหวัดนครพนม

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
• ชาย	25	50
• หญิง	25	50
รวม	50	100
2. อายุ		
• 15-25 ปี	24	48
• 26-35 ปี	14	28
• 36-45 ปี	9	18
• 46-55 ปี	3	6
• 56-65 ปี	0	0

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
• 66 ปีขึ้นไป	0	0
รวม	50	100
3. ระดับการศึกษา		
• ต่ำกว่าประถมศึกษา	0	0
• ประถมศึกษาหรือเทียบเท่า	0	0
• มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า	0	0
• มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	8	16
• อนุปริญญา	5	10
• ปริญญาตรี	34	68
• อื่นๆ	3	6
รวม	50	100
4. อาชีพ		
1. นักเรียน/นักศึกษา	21	42
2. กิจการส่วนตัว	13	26
3. พนักงานบริษัทเอกชน	10	20
4. ข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ	6	12
5. อื่นๆ	0	0
รวม	50	100
5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
• ต่ำกว่า 5,000 บาท	14	28
• 5,001 - 10,000 บาท	13	26
• 10,001 - 15,000 บาท	8	16
• 15,001 - 20,000 บาท	5	10
• 20,000 บาทขึ้นไป	10	20
รวม	50	100
6. ภูมิลำเนา		
1. ร้อยเอ็ด	2	4
2. นครราชสีมา	2	4

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3. อัครธานี	1	2
4. อุดมราชธานี	16	32
5. ยโสธร	3	6
6. สุรินทร์	7	14
7. นครนายก	1	2
8. ขอนแก่น	1	2
9. กรุงเทพมหานคร	6	12
10. อ่างทอง	1	2
11. สกลนคร	2	4
12. นครปฐม	1	2
13. เพชรบุรี	1	2
14. ศรีสะเกษ	2	4
15. อำนาจเจริญ	2	4
16. หนองคาย	1	2
17. มุกดาหาร	1	2
รวม	50	100
7. จุดประสงค์ของการเดินทาง		
1. ท่องเที่ยว	38	76
2. เยี่ยมญาติ	6	12
3. ธุรกิจ	6	12
4. อื่นๆ	10	20
รวม	60	120
8. จำนวนครั้งที่เดินทางมา		
• 1 - 2 ครั้ง	30	60
• 3 - 4 ครั้ง	11	22
• 5 ครั้งขึ้นไป	9	18
รวม	50	100
9. จ.นครพนมแตกต่างไปจากการมาเยือนครั้ง ก่อนหรือไม่		
• ต่าง	15	30

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
• ไม่แตกต่าง	23	46
รวม	38	76
10. หากมีโอกาसอยากจะมาเที่ยวที่ จ.นครพนม อีกครั้งหรือไม่		
• อยาก	49	98
• ไม่อยาก	1	2
รวม	50	100
11. จุดเด่นของจังหวัดนครพนมที่นักท่องเที่ยว คิดถึงเป็นอันดับแรก		
1. ตลาดอินโดจีน	9	18
2. คนเวียดนาม	2	4
3. อาหารเวียดนาม	2	4
4. พระธาตุพนม	33	66
5. บ้านนาจอก	4	8
6. อื่น	0	0
รวม	50	100
12. สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อเวียดนามที่ นักท่องเที่ยวทราบ		
1. ตลาดอินโดจีน	40	80
2. บ้านนาจอก	11	22
3. หอสมุดแห่งชาติ	4	8
4. หอนาฬิกา	7	14
5. อื่นๆ	2	4
รวม	64	128

เพศและอายุของนักท่องเที่ยว

ในการศึกษาครั้งนี้เนื่องจากผู้ศึกษาได้กำหนดจำนวนแบบสอบถามนักท่องเที่ยวทั้งชาย และหญิงในสัดส่วนที่เท่ากันคือ เพศชาย ร้อยละ 50 และเพศหญิงร้อยละ 50

เมื่อพิจารณาอายุของนักท่องเที่ยว ปรากฏว่านักท่องเที่ยวที่อยู่ในช่วงอายุ 15 - 25 ปี เดินทางมาท่องเที่ยวที่จังหวัดนครพนมเป็นจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 48 รองลงมาคือ ช่วงอายุ

26 - 35 ปี มีสัดส่วนร้อยละ 28 และกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวน้อยที่สุดในช่วงอายุ 46 - 55 ปี ซึ่งอยู่ในสัดส่วนร้อยละ 6

จากการให้ข้อมูลจากแบบสอบถามในการศึกษารั้วนี้ ทำให้ทราบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาเที่ยวที่แหล่งการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนมอยู่ในช่วงวัยเรียนและวัยเพิ่งเริ่มทำงาน จากการวิเคราะห์ทำให้ทราบว่านักท่องเที่ยวในช่วงอายุนี้นี้มีความสนใจที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวเก็บเกี่ยวประสบการณ์การเดินทางและประสงค์ที่จะเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆ

ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดนครพนมในแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจำนวนมากที่สุดนั้นคือนักท่องเที่ยวที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีโดยมีสัดส่วนร้อยละ 68 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ร้อยละ 16 และจำนวนน้อยที่สุดคือนักท่องเที่ยวที่ศึกษาระดับอื่นๆ ในรายละเอียดคือ ระดับปริญญาโท ร้อยละ 6

อาชีพของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่แล้วคือ นักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 42 รองลงมาคือ ประกอบกิจการส่วนตัว ร้อยละ 26 และนักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพเป็นข้าราชการหรือพนักงานของรัฐมีสัดส่วนที่น้อยที่สุดคือ ร้อยละ 12

เมื่อพิจารณารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวพบว่า ช่วงรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท มีสัดส่วนร้อยละ 28 ต่อมาคือช่วงรายได้ 5,001 - 10,000 บาท ร้อยละ 26 ซึ่งไม่แตกต่างกันมาก รองลงมาคือนักท่องเที่ยวผู้มีรายได้ 20,000 บาทขึ้นไป ร้อยละ 20 และลำดับถัดมาคือช่วงรายได้ 10,001 - 15,000 บาท ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 16 ส่วนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมน้อยที่สุดคือ ผู้มีรายได้ระหว่าง 15,001 - 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 10

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือ ผู้ที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นนักเรียนนักศึกษาอยู่หรืออาจจะเพิ่งเริ่มต้นทำงานจึงมีรายได้อยู่ในระดับไม่สูงมากนัก

ภูมิลำเนาของนักท่องเที่ยว

ภูมิลำเนาของนักท่องเที่ยวแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นจังหวัดที่ใกล้เคียงกับจังหวัดนครพนม สำหรับนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานีเดินทางมาเที่ยวที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเป็นจำนวนมากที่สุดมีสัดส่วนถึงร้อยละ 32 และรองลงมาคือ นักท่องเที่ยวจากจังหวัดสุรินทร์และกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 14 และร้อยละ 12 ซึ่งอยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน และที่เหลือคือ จังหวัดที่อยู่ในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นส่วนใหญ่และมีภาคกลางอยู่บ้างเล็กน้อย ซึ่งล้วนแต่มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน

จุดประสงค์ของการเดินทางมา จ.นครพนมและจำนวนครั้งที่มาเที่ยว

จุดประสงค์ของการเดินทางมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือ การเดินทางมาท่องเที่ยว ซึ่งมีสัดส่วนถึงร้อยละ 76 อันดับรองลงมาคือ การเดินทางมาเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ ได้แก่ การแข่งขันกีฬา ประชุมสัมมนา ผลิตรายการโทรทัศน์ และ ทักษะศึกษา คือสัดส่วนร้อยละ 20 จุดประสงค์ที่มีสัดส่วนน้อยที่สุดและเป็นสัดส่วนที่เท่ากันคือ เยี่ยมญาติและธุรกิจ อัตราส่วนร้อยละ 12

ในส่วนของจำนวนครั้งที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้น สัดส่วนที่มากที่สุดคือ การเดินทางมา 1 - 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคือ เดินทางมา 3 - 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22 และในการเดินทางมาท่องเที่ยวที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อยที่สุด คือ การเดินทางมาเที่ยว 5 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 18

ซึ่งจากตารางจุดประสงค์ของการเดินทางมา จ.นครพนมและจำนวนครั้งที่มาเที่ยวนี้ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการเดินทางมาเพื่อจุดประสงค์การท่องเที่ยวและเดินทางมาท่องเที่ยวเพียง 1 - 2 ครั้ง

ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการเดินทางมาเยือนจังหวัดนครพนม

นักท่องเที่ยวส่วนมากนั้นมีทัศนคติว่าจังหวัดนครพนมไม่มีความแตกต่างจากการมาเยือนครั้งก่อนถึงร้อยละ 46 และนักท่องเที่ยวอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นส่วนน้อยคิดว่าการมาเยือนจังหวัดนครพนมในครั้งนี้แตกต่างจากครั้งก่อน คิดเป็นร้อยละ 30 สาเหตุที่คิดว่าแตกต่างจากการมาเยือนในครั้งก่อนเพราะ ถนนหนทางและสิ่งก่อสร้างพัฒนาขึ้น ชุมชนต่างๆมีความหนาแน่นขึ้น

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีทัศนคติว่าอยากจะเดินทางมาเยือนจังหวัดนครพนมอีกครั้งหากมีโอกาส สูงถึงร้อยละ 98 เพราะคิดว่าจังหวัดนครพนมเป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่ง มีวัฒนธรรมประเพณีที่สวยงาม มีแหล่งจับจ่ายซื้อของซึ่งเป็นสินค้าจากประเทศเพื่อนบ้าน อาหารเวียดนามขึ้นชื่อและอร่อย มีความต้องการศึกษาเยี่ยมชมเกี่ยวกับบ้านโฮจิมินห์ให้มากกว่านี้ เป็นเมืองน่าอยู่ไม่แออัด และมีศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายควรแก่การเรียนรู้ และยังมีนักท่องเที่ยวเพียงส่วนน้อยที่คิดว่าไม่อยากจะเดินทางมาเยือนอีกเพียงร้อยละ 2 เท่านั้น ซึ่งที่ทราบเหตุผล

จุดเด่นของจังหวัดนครพนมที่นักท่องเที่ยวคิดถึงเป็นอันดับแรก

จุดเด่นที่สำคัญของจังหวัดนครพนมที่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต่างพากันคิดถึงเป็นสิ่งแรกนั้น คือ พระธาตุพนม ร้อยละ 66 รองลงมาคือ ตลาดอินโดจีน ร้อยละ 18 ถัดมาคือที่ บ้านนาจอก ร้อยละ 8 และสิ่งที่นักท่องเที่ยวคิดถึงเป็นจำนวนน้อยที่สุด คือ คนเวียดนามและอาหารเวียดนาม ซึ่งมีอัตราส่วนเท่ากันคือ ร้อยละ 4

เห็นได้ชัดว่าสาเหตุที่นักท่องเที่ยวต่างพากันคิดถึงพระธาตุพนมเป็นจุดเด่นของจังหวัด เพราะพระธาตุพนมเรียกได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ เป็นสถานที่สำคัญด้านศิลปวัฒนธรรมนครพนม

สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อเวียดนามที่นักท่องเที่ยวทราบ

สถานที่ที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่นักท่องเที่ยวต่างพากันรู้จักเป็นอย่างดีที่แรกคือ ตลาดอินโดจีน ซึ่งนักท่องเที่ยวกว่าร้อยละ 80 ต่างพากันรู้จักว่าเป็นที่ค้าขายของพ่อค้าแม่ค้าคนไทยเชื้อสายเวียดนาม รองลงมาคือที่บ้านนาจอก ร้อยละ 22 ซึ่งต่างทราบกันว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และชาติพันธุ์ที่สำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัด นครพนมเนื่องจากเคยเป็นที่พำนักของอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์ ลำดับต่อมาคือ หอนาฬิกาซึ่งเป็นอนุสรณ์สถานที่ชาวเวียดนามร่วมกันสร้างก่อนกลับคืนสู่ปิตุภูมิของตน ร้อยละ 14 ลำดับถัดมาคือ หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ จ.นครพนม ร้อยละ 8 ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมที่ชาวเวียดนามเป็นแรงงานในการสร้างและออกแบบซึ่งล้วนแต่ได้รับอิทธิพลมาจากฝรั่งเศสเป็นสถาปัตยกรรมแนวชิโนโปรตุกีส และอัตราส่วนที่น้อยที่สุดที่นักท่องเที่ยวทราบคือ สุสานชาวเวียดนาม ร้อยละ 4

สำหรับการสัมภาษณ์นั้นผลที่ได้รับจากผู้ให้สัมภาษณ์ภายในจังหวัดนครพนมนั้นต่างจากความเห็นของนักท่องเที่ยวเพียงเล็กน้อยดังต่อไปนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนมากมีความเห็นว่าจุดขายทางการท่องเที่ยวของจังหวัดนครพนมที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนามนั้นคือ บ้านนาจอก ซึ่งเป็นอดีตบ้านพักของอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์และยังมีความหลากหลายทางประเพณีวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับชาวเวียดนามที่น่าสนใจ และอันดับต่อมาที่ผู้สัมภาษณ์คิดว่าเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามคือ ตลาดอินโดจีน ผู้ให้สัมภาษณ์ให้เหตุผลว่าเนื่องจากที่ตลาดอินโดจีนเป็นแหล่งที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามทำการค้าขายบริเวณนั้นกันมา และยังเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวชอบมาแวะจับจ่ายซื้อของและชมวิวยามแม่น้ำโขง

ซึ่งสถานที่ดังกล่าวข้างต้นจากที่นักท่องเที่ยวได้ตอบแบบสอบถามนักท่องเที่ยวต่างคิดว่า เป็นจุดขายหรือสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ จากเปอร์เซ็นต์ที่นักท่องเที่ยวตอบแบบสอบถามและคำตอบที่ได้จากผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นประชากรภายในจังหวัด ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมนั้นจะมีความโดดเด่นมากในด้านของสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับด้านประเพณีและวัฒนธรรม เนื่องจากสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นแล้วเป็นสถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องทางด้านประวัติศาสตร์ประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ ของชาวเวียดนามเมื่อครั้งเดินทางเข้ามาตั้งถิ่นฐานที่จังหวัดนครพนม ตั้งแต่แรกเริ่ม

ตารางที่ 8. แสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม

ทัศนคติต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
1. ทัศนคติต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม		
• พาหนะในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ	3.46	ดี
• โรงแรม ที่พัก	3.52	ดี
• ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร	3.66	ดี
• ห้องน้ำสาธารณะ	3.34	พอใช้
• บริการโทรศัพท์สาธารณะ	3.47	ดี
• บริการสอบถามข้อมูลที่ท่องเที่ยวในจังหวัด	3.47	ดี
รวม	3.49	ดี
2. ทัศนคติต่อการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของสถานที่	3.44	ดี

ทัศนคติต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

จากตารางทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนมมีดังต่อไปนี้ ทัศนคติต่อด้านพาหนะในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.46$) ด้านโรงแรมและที่พักจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.52$) ด้านร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหารจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.66$) ส่วนทัศนคติต่อด้านการบริการห้องน้ำสาธารณะจัดอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{X} = 3.34$) ในส่วนของด้านการบริการโทรศัพท์สาธารณะและในด้านของการบริการสอบถามข้อมูลท่องเที่ยวภายในจังหวัดจัดทั้งสองด้านนี้ในทัศนคติของนักท่องเที่ยวจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.37$)

โดยรวมแล้วด้านการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนม นักท่องเที่ยวมีทัศนคติต่อภาพรวมในเรื่องนี้ว่าจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.49$)

ทัศนคติต่อการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของสถานที่

ในด้านของการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในจังหวัดนครพนมยังคงจัดอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X} = 3.44$) แต่อย่างไรก็ดียังไม่ถึงกับเกณฑ์ขั้นดีมากในทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มาเยือน มีนักท่องเที่ยวบางท่านยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับด้านการประชาสัมพันธ์ของ

จังหวัดนครพนม ควรมีการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดให้ขึ้น เพื่อนักท่องเที่ยวจะได้ทราบกันอย่างทั่วถึงว่าจังหวัดนครพนมก็มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่มีความโดดเด่น น่าสนใจ

หากทำการแจกแจงภาพรวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น เส้นทาง การเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจากทัศนคติของนักท่องเที่ยวสามารถแจกแจงเป็นรูปแบบตารางได้ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ภาพรวมองค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยวของจังหวัดนครพนมที่เกี่ยวข้องของกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์

หากทำการแจกแจงภาพรวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น เส้นทาง การเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจากทัศนคติของนักท่องเที่ยวสามารถแจกแจงเป็นรูปแบบตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9. แสดง ภาพรวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจังหวัดนครพนม

ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม จ.นครพนม (3 A's)		
เส้นทางขนส่งเข้าถึง (Accessibility)	สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	สิ่งดึงดูดใจ (Attraction)
<ul style="list-style-type: none"> การขนส่งด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรถโดยสารภายในตัวเมืองที่มีให้บริการ คือเป็นสามล้อเครื่อง ก็มีการบริการที่ดีสามารถบริการไปยังสถานที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นตำบลใกล้เคียงกับเทศบาลเมืองอาทิตยสารหนองญาติ ก็สามารถบริการถึงที่ ซึ่งการบริการจัดอยู่ในเกณฑ์ระดับ ดี 	<ul style="list-style-type: none"> สิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านของ <ol style="list-style-type: none"> 1.โรงแรม ที่พัก 2.ร้านสะดวกซื้อ 3.ร้านอาหาร 4.บริการโทรศัพท์สาธารณะ 5.บริการสอบถามข้อมูล ที่ท่องเที่ยวในจังหวัดทั้งหมดนี้ล้วนแต่จัดอยู่ในเกณฑ์ระดับ ดี ด้านห้องน้ำสาธารณะนั้นควรมีการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นซึ่งนักท่องเที่ยวได้ให้คะแนนนั้นจัดอยู่ในระดับ พอใช้ 	<ul style="list-style-type: none"> สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนมนั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเกี่ยวข้องกับชาวเวียดนามอันได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1. ตลาดอินโดจีน 2. บ้านนาจอก 3. หอสมุดแห่งชาติ 4. หอนาฬิกา 5. สุสานชาวเวียดนาม

• จ.มุกดาหาร

ตารางที่ 10. แสดง ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนจังหวัดมุกดาหาร

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
• ชาย	25	50
• หญิง	25	50
รวม	50	100
2. อายุ		
• 15-25 ปี	15	30
• 26-35 ปี	14	28
• 36-45 ปี	10	20
• 46-55 ปี	5	10
• 56-65 ปี	4	8
• 66 ปีขึ้นไป	2	4
รวม	50	100
3. ระดับการศึกษา		
• ต่ำกว่าประถมศึกษา	1	2
• ประถมศึกษาหรือเทียบเท่า	1	2
• มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า	7	14
• มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	12	24
• อนุปริญญา	9	18
• ปริญญาตรี	14	28
• อื่นๆ	6	12
รวม	50	100
4. อาชีพ		
• นักเรียน/นักศึกษา	8	16
• กิจการส่วนตัว	18	36
• พนักงานบริษัทเอกชน	11	22
• ข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ	9	18

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
• อื่นๆ	4	8
รวม	50	100
5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
• ต่ำกว่า 5,000 บาท	9	18
• 5,001 - 10,000 บาท	10	20
• 10,001 - 15,000 บาท	11	22
• 15,001 - 20,000 บาท	9	18
• 20,000 บาทขึ้นไป	11	22
รวม	50	100
6. ภูมิลำเนา		
1. กรุงเทพมหานคร	5	10
2. อุบลราชธานี	4	8
3. อุทัยธานี	2	4
4. ลำปาง	2	4
5. ร้อยเอ็ด	1	2
6. สุราษฎร์ธานี	1	2
7. มหาสารคาม	5	10
8. ชัยภูมิ	5	10
9. ขอนแก่น	3	6
10. กาฬสินธุ์	2	4
11. สกลนคร	1	2
12. นครราชสีมา	2	4
13. ยโสธร	3	6
14. หนองคาย	1	2
15. อำนาจเจริญ	2	4
16. สระบุรี	1	2
17. นครพนม	2	4
18. ระยอง	1	2
19. ชลบุรี	4	8
20. กาญจนบุรี	1	2
21. เวียดนาม	1	2

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
22. สหรัฐอเมริกา	1	2
รวม	50	100
7. จุดประสงค์ของการเดินทาง		
• ท่องเที่ยว	38	76
• เยี่ยมญาติ	9	18
• ธุรกิจ	9	18
• อื่นๆ	3	6
รวม	59	118
8. จำนวนครั้งที่เดินทางมา		
• 1 - 2 ครั้ง	21	42
• 3 - 4 ครั้ง	15	30
• 5 ครั้งขึ้นไป	14	28
รวม	50	100
9. จ.มุกดาหารแตกต่างไปจากการมาเยือนครั้งก่อนหรือไม่		
• แตกต่าง	28	56
• ไม่แตกต่าง	14	28
รวม	42	84
10. หากมีโอกาสอยากจะมาเที่ยวที่จ.มุกดาหารอีกครั้งหรือไม่		
• อยาก	50	100
• ไม่อยาก	0	0
รวม	50	100
11. จุดเด่นของจังหวัดมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวคิดถึงเป็นอันดับแรก		
1. ตลาดอินโดจีน	22	44
2. หอแก้วมุกดาหาร	8	16
3. อาหารเวียดนาม	12	24
4. ภูผาทิพย์	2	4
5. อื่นๆ	6	12

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	50	100
1. ตลาดอินโดจีน	37	74
2. ห้าแยกบ้านญวน	12	24
3. สุสานคนเวียดนาม	8	16
4. อื่นๆ	8	16
รวม	65	130

เพศและอายุของนักท่องเที่ยว

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เนื่องจากผู้ศึกษาได้กำหนดจำนวนแบบสอบถามนักท่องเที่ยวทั้งชายและหญิงในสัดส่วนที่เท่ากันคือ เพศชาย ร้อยละ 50 และเพศหญิงร้อยละ 50

เมื่อพิจารณาอายุของนักท่องเที่ยว ปรากฏว่านักท่องเที่ยวที่อยู่ในช่วงอายุ 15 - 25 ปี เดินทางมาท่องเที่ยวที่จังหวัดมุกดาหารเป็นจำนวนมากที่สุดเป็นจำนวนร้อยละ 30 รองลงมาคือนักท่องเที่ยวที่มีอายุอยู่ในช่วง 26 - 35 ปี ร้อยละ 28 และช่วงอายุที่มากขึ้นในลำดับต่อไปได้เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดมุกดาหารเป็นจำนวนน้อยลดหลั่นกันลงไปคือ ช่วงอายุ 36 - 45 ปี มีจำนวนร้อยละ 20 ช่วงอายุ 46 - 55 ปี มีจำนวนร้อยละ 10 ช่วงอายุ 55 - 65 ปี เดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนร้อยละ 8 และจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดมุกดาหารน้อยที่สุดคือผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วง 66 ปีขึ้นไป ซึ่งมีเพียงร้อยละ 4 เท่านั้น

ข้อมูลในส่วนในช่วงอายุของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวแหล่งการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารทำให้ผู้ศึกษาทราบว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุน้อยเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมากซึ่งส่วนแล้วแต่อยู่ในช่วงของวัยเรียนจนกระทั่งถึงวัยทำงาน ส่วนผู้สูงอายุจะเดินทางมาเป็นจำนวนน้อยถึงน้อยมาก จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาทำให้ทราบว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุน้อยมีความต้องการที่จะเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ทำให้ได้ทั้งความรู้และประสบการณ์ใหม่ๆแก่ชีวิตโดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวที่มีอายุน้อยให้ความสนใจเป็นพิเศษ

ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่จังหวัดมุกดาหาร พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีจำนวนร้อยละ 28 รองลงมาคือนักท่องเที่ยวที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเที่ยวเท่าร้อยละ 24 การศึกษาในระดับอนุปริญญาเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนร้อยละ 18 รองลงมาคือนักท่องเที่ยวที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าเป็นจำนวนร้อยละ 14 ถัดมาคือ นักท่องเที่ยวที่ศึกษาในระดับ

อื่นคือระดับปริญญาโทเดินทางมาท่องเที่ยวจำนวนร้อยละ 12 และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่มุกดาหารเป็นจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ 2 ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่ศึกษาในระดับต่ำกว่าระดับประถมศึกษา และในระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่า

ด้านอาชีพของนักท่องเที่ยวนั้นปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมากที่สุดถึงร้อยละ 36 อันดับรองลงมาคือนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชนจำนวนร้อยละ 22 สำหรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจำนวนร้อยละ 18 คือ ผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ จำนวนผู้ท่องเที่ยวที่ยังคงเป็นนักเรียน/นักศึกษาเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนร้อยละ 16 และนักท่องเที่ยวผู้ที่ประกอบอาชีพอื่นๆคือ อาชีพแม่บ้าน ผู้ทำงานก่อสร้าง และชาวนา เดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารเป็นจำนวนน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 8 เท่านั้น

รายได้ของนักท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อเดือนที่เดินทางมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารมีดังต่อไปนี้ นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมากที่สุดถึงร้อยละ 22 ได้แก่ ผู้ที่มีรายได้ 10,001 - 15,000 บาท และผู้ที่มีรายได้ 20,000 บาทขึ้นไปเฉลี่ยต่อเดือน รองลงมาคือ ผู้ที่มีรายได้ 5,001 - 10,000 บาท เฉลี่ยต่อเดือน เป็นจำนวนร้อยละ 20 และนักท่องเที่ยวผู้มีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย คือ ต่ำกว่า 5,000 บาท และ 15,001 - 20,000 บาท เดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนน้อยที่สุดร้อยละ 18 สังเกตได้ว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้ในแต่ละระดับมีจำนวนไม่แตกต่างกันมาก

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาในทั้ง 3 ด้าน คือ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่าผู้ที่เดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามส่วนมาก คือ ผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งประกอบอาชีพส่วนตัวและเป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีกำลังทรัพย์ที่อำนวยต่อการเดินทางไปเที่ยวยังสถานที่ที่มีสีสันหลากหลาย อาทิ ในการเดินทางมาเที่ยวของนักท่องเที่ยวในครั้งนี่ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม

ภูมิสำเนาของนักท่องเที่ยว

จากแบบสอบถามนี้พบว่ามีย่านนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากหลากหลายสถานที่ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาที่จังหวัดมุกดาหารเพื่อเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเป็นจำนวนร้อยละ 10 ซึ่งพบว่าเป็นจำนวนที่มากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 มีภูมิสำเนาอยู่ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร, จังหวัดมหาสารคาม, และจังหวัดชัยภูมิ อันดับที่ 2 มีจำนวนนักท่องเที่ยวจำนวนมากถึงร้อยละ 8 คือ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดชลบุรี อันดับที่ 3 มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากถึงร้อยละ 6 คือ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาอยู่ที่จังหวัดขอนแก่นและจังหวัดยโสธร อันดับที่ 4 มีจำนวนนักท่องเที่ยวร้อยละ 4 คือ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาอยู่ที่จังหวัดอุทัยธานี, จังหวัดลำปาง,

จังหวัดกาฬสินธุ์, จังหวัดนครราชสีมา, จังหวัดอำนาจเจริญ, และจังหวัดนครพนม ในส่วนของอันดับสุดท้ายที่มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 2 เดินทางมาจากภูมิลำเนาดังต่อไปนี้ จังหวัดร้อยเอ็ด, จังหวัดสุราษฎร์ธานี, จังหวัดสกลนคร, จังหวัดหนองคาย, จังหวัดระยอง และจังหวัดกาญจนบุรี ในส่วนของนักท่องเที่ยวที่ภูมิลำเนาอยู่ต่างประเทศก็มีจำนวนน้อยสุดเช่นกันคือ ร้อยละ 2 ซึ่ง มาจากประเทศเวียดนามและประเทศสหรัฐอเมริกา

กรณีนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่สามารถทำการตอบแบบสอบถามให้กับผู้ศึกษาได้ เพราะในกรณีของนักท่องเที่ยวที่มาจากเวียดนามผู้ศึกษาได้ทำการอ่านแบบสอบถามซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษบ้างและภาษาเวียดนามบ้าง โดยผู้ศึกษาเป็นผู้กรอกแบบสอบถามตามคำตอบของนักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวที่ตอบคำถามได้ตรงประเด็นเนื่องจากได้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท ที่กรุงฮานอย ส่วนในกรณีของนักท่องเที่ยวชาวสหรัฐอเมริกา มีความสามารถในการพูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้เป็นอย่างดีเยี่ยม เนื่องจากจบการศึกษาในระดับปริญญาโทเช่นกันแต่เดินทางมาทำงานที่ประเทศไทยจึงถือโอกาสมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหาร

ผลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับเรื่องของภูมิลำเนาของนักท่องเที่ยวสามารถวิเคราะห์ได้ว่า นักท่องเที่ยวที่ส่วนใหญ่ที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่จังหวัดมุกดาหารมีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากภาคกลางมีจำนวนรองลงมา และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากภาคอื่นๆของประเทศไทยมีประมาณร้อยละ 1 ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออก และยังมีในส่วนของนักท่องเที่ยวที่มาจากต่างประเทศด้วยเช่นกันที่มีจำนวนเพียงเล็กน้อย

จุดประสงค์ของการเดินทางมา จ.มุกดาหารและจำนวนครั้งที่มาเที่ยว

นักท่องเที่ยวส่วนมากแล้วมีจุดประสงค์ในการเดินทางมาจังหวัดมุกดาหารในครั้งนี้เพื่อการท่องเที่ยว เป็นจำนวนร้อยละ 76 รองลงมาคือมีจุดประสงค์เพื่อเดินทางมาเยี่ยมญาติและเดินทางมาเพื่อติดต่อธุรกิจ เป็นจำนวนร้อยละ 18 และจุดประสงค์อื่นๆคือ เดินทางมาเพื่อการศึกษาสำรวจ ซึ่งเป็นจุดประสงค์ของการเดินทางมาจังหวัดมุกดาหารที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อยที่สุดเพียง จำนวนร้อยละ 6

นักท่องเที่ยวส่วนมากที่เดินทางมาจังหวัดมุกดาหาร 1 - 2 ครั้ง มีจำนวนมากถึงร้อยละ 42 รองลงมาคือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจังหวัดมุกดาหารเป็นจำนวน 3 - 4 ครั้ง มีจำนวนถึงร้อยละ 30 และนักท่องเที่ยวมีเดินทางมาจังหวัดมุกดาหารบ่อยถึง 5 ครั้งขึ้นไป มีเพียงจำนวนร้อยละ 28 ซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่น้อยที่สุด

ผลจากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์เพื่อเดินทางมาท่องเที่ยวที่นั่นจะมาเยือนจังหวัดมุกดาหารส่วนมาแล้วจะเดินทางมาเพียง 1 - 2 ครั้งเท่านั้น บางคนก็เป็นครั้งแรกของการเดินทางมาท่องเที่ยวที่จังหวัดมุกดาหาร ส่วนจุดประสงค์ของการ

เดินทางมาที่จังหวัดมุกดาหารเพื่อการเยี่ยมญาติ เพื่อติดต่อธุรกิจ และเพื่อการศึกษาสำรวจ อาจจะต้องเดินทางมาบ่อยครั้งน้อยอาจเป็น 3 - 4 ครั้ง หรือ มากกว่า 5 ครั้งก็เป็นได้

ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อจังหวัดมุกดาหาร

ในทัศนคติของนักท่องเที่ยวส่วนมากที่เคยมาเที่ยวที่จังหวัดมุกดาหารแล้วมีความคิดเห็นว่าจังหวัดมุกดาหารมีความแตกต่างไปจากเดิมถึงร้อยละ 56 เนื่องจากมีทัศนคติว่าจังหวัดมุกดาหารนั้นมีการพัฒนาและเจริญขึ้นกว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นในด้านของถนนหนทาง มีต้นไม้เยอะขึ้นทำให้ร่มรื่น มีความเจริญทางเศรษฐกิจ ประชากรภายในจังหวัดดูหนาแน่นขึ้น บริเวณตลาดอินโดจีนมีการพัฒนาในส่วนของร้านค้าที่มีมากขึ้นและมีจุดให้นักท่องเที่ยวนั่งพักชมวิวมากขึ้น แต่บางส่วนคิดว่าแตกต่างจากเดิมเพราะคิดว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมาที่อยู่นั้นมีจำนวนลดน้อยลงกว่าครั้งก่อนที่มา ในส่วนของนักท่องเที่ยวที่คิดว่าจังหวัดมุกดาหารนั้นไม่ได้มีความแตกต่างไปจากเดิมนั้นมีจำนวนร้อยละ 28 ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่าที่คิดว่าแตกต่างไปจากเดิม นักท่องเที่ยวจำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ มีทัศนคติเหมือนกันว่าหากมีโอกาสมาเที่ยวที่จังหวัดมุกดาหารในครั้งต่อไปอยากที่จะเดินทางมาเที่ยวอีกครั้ง

จุดเด่นของจังหวัดมุกดาหารที่นักท่องเที่ยวคิดถึงเป็นอันดับแรก

หากกล่าวถึงจังหวัดมุกดาหารแล้วสิ่งที่นักท่องเที่ยวส่วนมากคิดถึงเป็นอันดับแรก คือ ตลาดอินโดจีน ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากถึงร้อยละ 44 ที่คิดถึงตลาดอินโดจีนเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ อาหารเวียดนาม ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจำนวนร้อยละ 24 ที่คิดถึงอาหารเวียดนามหากพูดถึงจังหวัดมุกดาหาร อันดับต่อมาคืออันดับที่ 3 ซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งก่อสร้างที่เด่นและเรียกได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ประจำจังหวัดไปแล้วก็ว่าได้ นั่นคือ หอแก้วมุกดาหาร มีนักท่องเที่ยวจำนวนร้อยละ 16 ที่คิดถึงหอแก้วมุกดาหารเป็นอันดับแรก อันดับที่ 4 ซึ่งเป็นสถานที่อื่นๆที่นักท่องเที่ยวคิดถึงเป็นอันดับแรกที่ไม่มีความโดดเด่นในแบบสอบถาม มีนักท่องเที่ยวจำนวนร้อยละ 12 ที่คิดว่าเป็นจุดเด่นของมุกดาหารและคิดถึงเป็นอันดับแรก ไม่ว่าจะเป็น วิวแม่น้ำโขง สะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ 2 มุกดาหาร - สะหวันนะเขต (ประเทศลาว) และจุดเด่นสุดท้ายที่นักท่องเที่ยวคิดถึงเป็นอันดับแรกแต่มีจำนวนนักท่องเที่ยวจำนวนน้อยที่สุดที่คิดถึงคือ ภูผาเทิบ เพียงร้อยละ 4 เท่านั้น

สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อเวียดนามที่นักท่องเที่ยวทราบ

นักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 74 ที่ทราบว่าตลาดอินโดจีนเป็นสถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนาม รองลงมาคือที่ห้าแยกบ้านญวนซึ่งเป็นแหล่งขายอาหารเวียดนามในยามเช้าซึ่งมีนักท่องเที่ยวจำนวนกว่าร้อยละ 24 ที่ทราบ สถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่มุกดาหารที่นักท่องเที่ยวทราบแต่ทราบเป็นจำนวนน้อยที่สุดคือ ที่สุสานคนเวียดนาม เป็นจำนวนร้อยละ 16 และนักท่องเที่ยวอีกร้อยละ 16 ที่เลือกตอบว่าอื่นๆโดย

ระบุว่าไม่รู้จักรว่ามีสถานที่ใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนาม จากคำตอบของนักท่องเที่ยวทำให้ทราบว่าสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวทั้งหมดข้างต้นที่นักท่องเที่ยวทราบคือสิ่งดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่สำคัญของจังหวัดมุกดาหาร

จากแบบสอบถามที่ได้รับซึ่งเป็นทัศนคติเกี่ยวกับการเป็นสิ่งดึงดูดสิ่งทางการท่องเที่ยวของชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารสถานที่ที่นักท่องเที่ยวต่างคิดว่าเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวได้คือ ตลาดอินโดจีนและห้าแยกบ้านญวนซึ่งเป็นสถานที่ที่มีเปอร์เซ็นต์สูงที่สุดเป็น 2 อันดับแรก และจากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามของจังหวัดมุกดาหารนั้นจะเกี่ยวข้องเกี่ยวกับด้านของสินค้าและอาหารการกินที่สามารถสื่อถึงวิถีชีวิตวัฒนธรรมของชาวเวียดนามได้

ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์มีทัศนคติต่อสิ่งดึงดูดทางชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารมีอยู่และคิดว่ามีความสามารถเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่สำคัญได้คือ ตลาดอินโดจีนที่เป็นแหล่งขายสินค้าที่สำคัญของจังหวัดมุกดาหารและผู้เป็นเจ้าของกิจการร้านค้าส่วนมากคือ ชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม และอีกสถานที่คือ ที่ห้าแยก ซึ่งเป็นแหล่งขายอาหารเวียดนามในยามเช้า จากทัศนคติของผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนมากนั้นจะคิดว่าที่จังหวัดมุกดาหารมีความโดดเด่นในเรื่องของสินค้าและอาหารเวียดนาม ที่สามารถเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามได้ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้ทั้งจากแบบสอบถามและจากผู้ให้สัมภาษณ์นั้นมีความสอดคล้องกัน

ตารางที่ 11. แสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
1. ทัศนคติต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม		
• พาหนะในการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ	3.40	พอใช้
• โรงแรม ที่พัก	3.52	ดี
• ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร	3.51	ดี
• ห้องน้ำสาธารณะ	3.33	พอใช้
• บริการโทรศัพท์สาธารณะ	3.59	ดี
• บริการสอบถามข้อมูลที่ท่องเที่ยวในจังหวัด	3.46	ดี
รวม	3.47	ดี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับชาติพันธุ์เวียดนาม	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	ความหมาย
2. ทศนคติต่อการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของสถานที่	3.60	ดี

ทัศนคติต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

จากตารางทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดมุกดาหารมีดังต่อไปนี้ ทัศนคติต่อด้านพาหนะในการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ อยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{X} = 3.40$) ด้านโรงแรมและที่พักจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.52$) ด้านร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหารจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.51$) ส่วนทัศนคติต่อด้านการบริการห้องน้ำสาธารณะจัดอยู่ในระดับพอใช้ ($\bar{X} = 3.33$) ในส่วนของด้านการบริการโทรศัพท์สาธารณะจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.59$) และในด้านของบริการสอบถามข้อมูลท่องเที่ยวภายในจังหวัดจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.46$) ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อด้านบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดมุกดาหารโดยรวมแล้วจัดอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.47$)

ทัศนคติต่อการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของสถานที่

ในด้านของการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในจังหวัดมุกดาหารยังคงจัดอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X} = 3.60$) ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ดีต่อจังหวัดที่สามารถทำให้จังหวัดเป็นที่รู้จักในด้านสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงอย่างเช่น สถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม

การวิเคราะห์ภาพรวมองค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยวของจังหวัดมุกดาหารที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์

หากที่ . การแจกแจงภาพรวมของทรัพยากรของการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น เส้นทาง การเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจากทัศนคติของนักท่องเที่ยวสามารถแจกแจงเป็นรูปแบบตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12. แสดง ภาพรวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจังหวัดมุกดาหาร

ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม จ.นครพนม (3 A's)		
เส้นทางขนส่งเข้าถึง (Accessibility)	สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	สิ่งดึงดูดใจ (Attraction)
<ul style="list-style-type: none"> ในด้านของพาหนะในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามและสถานที่ต่างๆ นักท่องเที่ยวมีความได้ประเมิณว่าจังหวัดมุกดาหารนั้น มีการบริการด้านพาหนะอยู่ในระดับ พอใช้ ซึ่งควรจะพัฒนาให้เป็นที่น่าพอใจของนักท่องเที่ยวให้มากยิ่งขึ้นในด้านการบริการรับส่งนักท่องเที่ยว 	<ul style="list-style-type: none"> สิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่างๆไม่ว่าจะเป็นด้านของ <ol style="list-style-type: none"> 1.โรงแรม ที่พัก 2.ร้านสะดวกซื้อ 3.ร้านอาหาร 4.บริการโทรศัพท์สาธารณะ 5.บริการสอบถามข้อมูล ที่ท่องเที่ยวในจังหวัดล้วนแต่จัดอยู่ในเกณฑ์อันน่าพึงพอใจ ซึ่งนักท่องเที่ยวประเมินอยู่ในเกณฑ์ระดับ ดี ด้านห้องน้ำสาธารณะนั้นควรมีการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งนักท่องเที่ยวได้ให้คะแนนประเมินว่าห้องน้ำสาธารณะนั้นจัดอยู่ในระดับ พอใช้ เท่านั้น 	<ul style="list-style-type: none"> สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดมุกดาหารนั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเกี่ยวข้องกับชาวเวียดนามนั้นอันได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1. ตลาดอินโดจีน 2. ห้าแยกบ้านญวน 3. สุสานคนเวียดนาม 4. อื่นๆ

ดังนั้นจากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามระหว่างจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร คือ สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมจะเป็นสิ่งดึงดูดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งดึงดูดทางด้านประเพณีและวัฒนธรรมของชาวเวียดนาม ส่วนจังหวัดมุกดาหารสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามจะเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องชิงการกำขายสินค้าและเรื่องของอาหารการกินซึ่งทั้ง 2 จังหวัดต่างก็มีจุดขายทางการท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งดึงดูดเกี่ยวกับชาติพันธุ์เวียดนามเช่นกัน เพียงแต่จุดขายหรือสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้นมีความโดดเด่นที่แตกต่างกัน

4.3 ชาติพันธุ์เวียดนามกับการเสนอแนะทางการท่องเที่ยว

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม ทำให้ผู้ศึกษาทราบจุดขายหรือสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของทั้งจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร ดังนั้นผู้ศึกษามีความความคาดหวังที่จะนำผลการเปรียบเทียบการศึกษาสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนี้มาทำการวิเคราะห์ ศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานีให้มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่น่าสนใจอย่างเช่นที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร

ผู้ศึกษาต้องการทราบว่าจังหวัดอุบลราชธานีนั้นมีศักยภาพมากน้อยเพียงใดที่จะสามารถเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามได้ จึงได้ทำการสัมภาษณ์ชาวเวียดนามและคนในท้องถิ่นที่จังหวัดอุบลราชธานีซึ่งประกอบไปด้วยเป็นบุคคลดังต่อไปนี้ คือ ประธานสมาคมเวียดนามอุบล และเป็นผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอาทิ ธุรกิจที่พัก ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจของที่ฝาก บุคคลสุดท้ายที่ผู้ศึกษาจะทำการสัมภาษณ์เพื่อหาความเป็นไปได้ในการพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานีคือ คนในท้องถิ่น

ผลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ทำให้ผู้ศึกษาได้ทราบว่าบุคคลต่าง ๆ มีความคิดเห็นว่าจังหวัดอุบลราชธานีมีชาวเวียดนามอาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจายและการดำเนินวิถีชีวิตก็คลีนไปกับชาวไทยท้องถิ่นแล้ว แต่หากกล่าวถึงประเพณีก็ยังคงอนุรักษ์ไว้บ้างอยู่ อาทิ เทศกาลตรุษจีนที่จะเห็นเด่นชัด แต่หากกล่าวถึงงานแต่งงานหรืองานศพนั้นถูกกลืนไปกับคนไทยและสากลมากแล้ว อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการธุรกิจและคนท้องถิ่นต่างเห็นพ้องต้องกันว่าจุดเด่นทางการท่องเที่ยวของจังหวัดอุบลราชธานีที่สามารถดึงดูดออกมาเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวได้คือ หมูยอที่เป็นของฝากที่ขึ้นชื่อของจังหวัดอุบลราชธานีและยังเป็นอาหารประจำชาติของชาวเวียดนาม แต่หากจะให้มาเป็นชุมชนที่เห็นได้อย่างเด่นชัดอย่างจังหวัดนครพนมและมุกดาหารคงจะเป็นการยาก ในทางกลับกันนั้นท่านประธานสมาคมเวียดนามอุบลได้กล่าวว่าสิ่งที่ทำให้ชาวเวียดนามมีส่วนร่วมและอนุรักษ์วัฒนธรรมนั้นมีความเป็นไปได้แต่ต้องใช้เวลาเพราะถึงขณะนี้จะมีการสมาคมเวียดนามอุบลอย่างเป็นทางการแล้วก็จริง และมีการประสานกับทางการท่องเที่ยวและการกีฬาของจังหวัดในกรณีต่างๆ รวมถึงมีตราประจำสมาคมเป็นอันเรียบร้อยแล้ว แต่การที่

จะทำให้สิ่งต่างๆเกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปร่างมากขึ้นก็ขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของชาวเวียดนามอุบล ท่านประธานยังมีความเห็นเดียวกับชาวเวียดนามและชาวท้องถิ่นว่าหากจะหาจุดขายทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้นแล้วคงจะเป็นในเรื่องของอาหารและของฝากที่ขึ้นชื่อแหล่งเมืองอุบลและเป็นธุรกิจอาหารประจำชาติของเมืองอุบลอีกด้วย

จากผลการสัมภาษณ์ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์โดยใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์จุดแข็งจุดอ่อน (SWOT Analysis) เพื่อหาความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานีให้มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม

ตารางที่ 13. วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน (SWOT Analysis) ของกลุ่มชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดอุบลราชธานี

<p>จุดแข็ง (S: Strength)</p>	<p>1.) ความสามารถในการค้าขาย</p> <p>ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามที่ จ.อุบลราชธานี มีความสามารถในการค้าขาย โดยเฉพาะด้านอาหารการกิน เช่น อาหารประจำชาติทั่วไปๆ และอาหารของฝากขึ้นชื่ออย่างหมูยอ เนื่องจากหมูยอหรือที่ชาวเวียดนามเรียกว่า "หย่อ" ซึ่งเป็นอาหารดั้งเดิมของชาวเวียดนาม</p>
<p>จุดอ่อน (W: Weakness)</p>	<p>1.) ด้านทำเลที่ตั้ง</p> <p>ชุมชนชาวเวียดนามที่จังหวัดอุบลราชธานีอยู่อย่างกระจัดกระจายไม่เป็นชุมชนมักอยู่ปะปนกับคนไทยท้องถิ่นกระจายอยู่ทั่วเมือง และชาวเวียดนามที่เห็นได้ชัดเจนอยู่กันอย่างเป็นชุมชน ที่ชุมชนบุงกาแชนั้น ปัจจุบันบ้างก็ย้ายออกจากบริเวณนั้นไปตั้งถิ่นฐานที่อื่น ไม่ก็ย้ายไปอยู่ในบริเวณใหม่ของจังหวัด ดังนั้นจึงเหลือชาวเวียดนามไม่มากนักในบริเวณนั้น</p> <p>2.) ด้านประเพณีวัฒนธรรม</p> <p>ชาวเวียดนามที่จังหวัดอุบลราชธานีมีความกลมกลืนไปกับชาวท้องถิ่นมากแล้ว ชาวเวียดนามบ้างกลุ่มต้องการความเป็นไทยหรือสากลมากกว่าที่จะยึดกับประเพณีวัฒนธรรมเก่า</p> <ul style="list-style-type: none"> - วัฒนธรรมการกินที่ไม่ยึดติดกับอาหารตนเองมักสำนึกว่าตนเป็นคนท้องถิ่นอุบลจึงมักกินอาหารท้องถิ่นเป็นส่วนมาก - ประเพณีงานศพชาวเวียดนามอุบลจะทำการเผาศพเหมือนกับคนไทยเป็นส่วนมาก มีเพียงไม่กี่ครอบครัวเท่านั้นที่ยังนิยมการฝังศพแบบญวน - ประเพณีงานแต่งงานก็เป็นแบบคนไทยไม่ยึดติดแบบ

<p>จุดอ่อน (W: Weakness)</p>	<p>เวียดนามคือ ไม่มีการใส่ชุดประจำชาติถ้ามีก็น้อยมากในงานนั้นถ้าจะมีก็เพียง 2-3 คน หรือบางทีไม่มีเลย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ในเรื่องของการตั้งหิ้งบูชาบรรพบุรุษก็แทบจะไม่มีให้เห็นที่เป็นแบบเวียดนาม ส่วนใหญ่จะเป็นหิ้งพระเหมือนคนไทย - ลักษณะของการสร้างบ้านก็แทบจะไม่มีบ้านที่เป็นรูปแบบการสร้างแบบเวียดนามให้เห็น <p>3.) ด้านแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>จ.อุบลราชธานีไม่มีสถานที่แหล่งใดที่เรียกได้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม ที่จังหวัดอุบลราชธานีนั้นชาวเวียดนามอยู่ไม่เป็นกลุ่มก้อน และยังไม่มีการสร้างสิ่งก่อสร้างหรือสถานที่ใดที่บ่งบอกว่าเป็นสถานที่ที่ชาวเวียดนามร่วมกันสร้างให้นักท่องเที่ยวได้เดินทางมาเยี่ยมชมได้ทั้งในตัวเมืองและต่างอำเภอ มีแต่แหล่งท่องเที่ยวของชาวอุบลท้องถิ่นเท่านั้น</p> <p>4.) ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน</p> <p>ชาวเวียดนามที่จังหวัดอุบลราชธานีนั้นมียจุดอ่อนในด้านนี้อย่างมากเพราะมีเฉพาะบางกลุ่มเท่านั้นที่จะให้ความร่วมมืออย่างแท้จริงในการกระทำกิจกรรม หรือ การใดๆอันเป็นการอนุรักษ์ไว้ซึ่งความเป็นชาติพันธุ์เวียดนาม เพราะสาเหตุคือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - บ้างก็มีธุรกิจที่ต้องดูแล ไม่มีเวลาว่าง - บางคนไม่ได้สำนึกว่าตนเป็นคนญวนเลย คิดเสมอว่าเป็นคนไทยจึงไม่มีการสมาคมกับคนญวนด้วยกัน
<p>โอกาส (O: Opportunity)</p>	<p>1.) ด้านของฝาก</p> <p>จังหวัดอุบลราชธานีมีความสามารถทำให้นักท่องเที่ยวประทับใจในด้านของฝาก นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาที่จังหวัดอุบลราชธานีต่างต้องพากันแวะซื้อติดไม้ติดมือกลับไป ซึ่งของฝากจังหวัดอุบลราชธานีที่ว่าคือ "หมุยยอ" ซึ่งเป็นอาหารประจำชาติเวียดนามนั่นเอง</p>
<p>อุปสรรค (T: Threat)</p>	<p>1.) ไม่พบอุปสรรคใดๆ</p> <p>เนื่องจากองค์กรภาครัฐต่างๆยินดีที่จะร่วมมืออย่างเต็มที่ หากชาวเวียดนามมีความเข้มแข็งทางชุมชนมากพอที่จะกระทำการในสิ่งนั้นๆ ตามที่ประธานสมาคมเวียดนามกล่าวว่า ทางสมาคมได้จัดตั้งอย่างเป็นทางการแล้ว และทางภาครัฐก็รับทราบและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เว้นแต่ชาวเวียดนามเองจะสมัครใจร่วมมือร่วม</p>

อุปสรรค (T: Threat)	ใจกันกระทำการนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด
--------------------------------------	---

ซึ่งผลรวมจากการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน (SWOT Analysis) ของความเป็นไปได้ในการพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานีให้มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้นมีโอกาสความเป็นไปได้น้อย ที่จะทำให้มีจุดเด่นใหญ่ๆ ที่เห็นได้ชัดเจนอย่างที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร แต่อย่างไรก็ดีจังหวัดอุบลราชธานีจะมีชื่อเสียงที่เด่นๆ อยู่หนึ่งด้านที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของชาวเวียดนามนั่นคือ ด้านอาหารการกิน “หมวยอ เมืองอุบล” ที่กลายเป็นของฝากที่มีชื่อเสียง

บทที่ 5

บทสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุปผลการศึกษา

การศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเป็นการท่องเที่ยวที่ว่าด้วยการศึกษาเรียนรู้ถึงความเป็นมาของกลุ่มคนเชื้อสายเวียดนาม หรือ กลุ่มชาติพันธุ์เวียดนาม (Vietnamese Ethnic Group) เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตในด้านต่างๆของชาติพันธุ์เวียดนาม ซึ่งการศึกษาครั้งนี้พื้นที่ทำการศึกษาคือ จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร ทั้ง 2 จังหวัดต่างเป็นแหล่งชุมชนชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่กันมาก โดยผู้ศึกษาได้ศึกษาเพื่อหาคำตอบว่าชาติพันธุ์เวียดนามนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องใดบ้างและเหตุใดจึงกลายมาเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวอีกประเภทหนึ่งได้ มีอะไรบ้างที่เป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวอยากเดินทางมาเที่ยว และทั้ง 2 จังหวัดนั้นมีสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่ต่างกันอย่างไร ผู้ศึกษาได้เริ่มจากการศึกษาในประเด็นของส่วนประกอบของชาติพันธุ์นั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องอะไรบ้าง ซึ่งผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ประการแรกคือ ประวัติการอพยพของชาวเวียดนามหรือที่เรียกว่า “ชาวญวน” เข้ามาในประเทศไทยที่บริเวณจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร เนื่องจาก 2 สาเหตุ ได้แก่ กลุ่มแรกที่อพยพเข้ามาคือ กลุ่มญวนเก่า เนื่องจากสาเหตุลี้ภัยทางการเมืองและศาสนา ซึ่งเดินทางผ่านประเทศลาวแล้วมาอาศัยอยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำโขงของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยและกระจายตัวอยู่ตามจังหวัดต่างๆของภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งได้อพยพมาอยู่ในบริเวณของจังหวัดนครพนมและมุกดาหารเป็นจำนวนมากอีกด้วย กลุ่มที่สองที่อพยพเข้ามาคือ กลุ่มญวนใหม่ การอพยพเข้ามาของกลุ่มญวนใหม่มีสาเหตุมาจากการลี้ภัยสงครามที่เกิดขึ้นที่ประเทศเวียดนามซึ่งเดินทางเข้ามาในประเทศไทยภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยเดินทางผ่านมาทางแขวงคำม่วนของประเทศลาว

ประการที่สองคือ ด้านประเพณีและวัฒนธรรมของชาวเวียดนามซึ่งประกอบไปด้วย ภาษา ศาสนา การดำเนินชีวิต ความเชื่อ ลักษณะสิ่งก่อสร้างบ้านเรือนหรือสถานที่ต่างๆ

ผู้ศึกษาได้ทราบว่าชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมของคนได้อยู่ในระดับดีไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมด้านภาษาที่ยังคงใช้พูดกันจนถึงทุกวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามบางครอบครัวก็ไม่ได้ถ่ายทอดให้กับรุ่นลูกหลานในปัจจุบัน แต่ในส่วนของจังหวัดนครพนมนั้นมีการอนุรักษ์เป็นอย่างดีมากโดยทราบได้จากการเปิดโรงเรียนสอนภาษาเวียดนามอย่างเป็นทางการที่จังหวัดนครพนม ประเพณีต่างๆของทั้ง 2 จังหวัดยังคงมีการอนุรักษ์ได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นประเพณีโคตรญวน สารทจีน งานแต่งงาน งานศพ และงเด็กที่ยังคงปฏิบัติสืบทอดกันจนถึงปัจจุบันนี้และประเพณีดังกล่าวนี้มีความเชื่อกันเป็นอย่างมาก

ปฏิบัติกันอย่างเคร่งครัด ชาวเวียดนามส่วนใหญ่ที่นับถือศาสนาพุทธมากกว่าศาสนาคริสต์และชาวเวียดนามที่นับถือศาสนาคริสต์นั้นจะแยกออกมาอยู่เป็นชุมชนต่างหากจะไม่อยู่ปะปนกับคนเวียดนามพุทธ ในส่วนของอาชีพหลักๆของชาวเวียดนามทั้ง 2 จังหวัด คือ อาชีพค้าขาย เช่น ขายสินค้าบริเวณตลาด ขายอาหารเวียดนาม และยังมีความชำนาญในด้านช่าง เช่น ช่างไดนาโม ถัดมาคือ ในเรื่องของวัฒนธรรมสิ่งก่อสร้างที่ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดนั้นจะมีมากที่จังหวัดนครพนมอาทิ ที่บ้านนาจอก บ้านโฮจิมินห์ หอสมุดแห่งชาติที่เป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบชิโนโปรตุกีส ที่ชาวเวียดนามได้รับอิทธิพลด้านสถาปัตยกรรมนี้มาจากฝรั่งเศส หอนาฬิกาชาวเวียดนามที่สร้างไว้ก่อนกลับประเทศเวียดนาม แต่ในส่วนของจังหวัดมุกดาหารนั้นจะไม่ค่อยมีสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวกับชาวเวียดนามมากเท่ากับจังหวัดนครพนม สิ่งก่อสร้างของชาวเวียดนามที่เห็นได้ชัดเจนที่จังหวัดมุกดาหารคือ สุสานชาวเวียดนาม

ประการที่สามคือ ด้านความเข้มแข็งของชุมชนเป็นเรื่องที่ว่าด้วยความสามัคคีในชุมชน ความรักในพวกพ้อง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชุมชน ซึ่งเห็นได้จากผลการศึกษาว่าทั้งจังหวัดนครพนมและมุกดาหารนั้นมีความเข้มแข็งของชุมชนอยู่ในเกณฑ์ที่ดี มีอะไรก็ช่วยเหลือกันเป็นอย่างดีในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน จากผลการศึกษาเห็นได้ชัดเจนจากประเพณีงานศพที่มีการช่วยเหลือกัน ถ้าหากทราบที่บ้านไหนมีงานศพซึ่งเป็นงานศพชาวชาติพันธุ์เดียวกันก็จะไปช่วยโดยไม่ต้องมีการเชิญแต่อย่างใด

สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของชาวเวียดนามคือ จุดขายทางการท่องเที่ยวที่ตัวเองที่สามารถทำให้นักท่องเที่ยวสนใจและประทับใจ อยากที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวเพราะสิ่งๆนี้สำหรับจังหวัดนครพนมจากผลการศึกษาและผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์แล้ว สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้นคือ เรื่องของแหล่งประเพณีและวัฒนธรรมเวียดนามที่บ้านนาจอกและสถานที่น่าสนใจต่างๆในเขตตัวเมืองอาทิ หอนาฬิกาเวียดนาม หอสมุดแห่งชาติ และตลาดอินโดจีน แต่สำหรับจังหวัดมุกดาหารสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามคือ เรื่องของการค้าขายที่ตลาดอินโดจีน อาหารเวียดนามที่ชุมชนห้าแยกและร้านอาหารเวียดนามต่างๆที่กระจายอยู่ตามตัวเมือง

5.2 อภิปรายผล

การศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารในครั้งนี้ นอกจากข้อมูล que ผู้ศึกษาได้รับตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ต้องการ ผู้ศึกษายังได้รับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ในประเด็นที่น่าสนใจนอกเหนือจากวัตถุประสงค์อยู่หลายประเด็น อาทิ

1. ประวัติการเดินทางเข้ามาของอดีตท่านประธานาธิบดีโฮจิมินห์ที่บ้านนาจอก ตำบลหนองญาติ จังหวัดนครพนม ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่ได้ลงในบันทึกบทความใดมาก่อนว่าการเดินทางมาพำนักอาศัยของท่านโฮจิมินห์ที่บ้านนาจอกนั้น มีสาเหตุมาจากผู้ทำงานอยู่เบื้องหลังของท่านโฮจิมินห์ที่เดินทางมาก่อนเพื่อหาที่ลี้ภัยในยามสงครามที่ประเทศเวียดนามเมื่อเห็นว่าที่บ้าน

นาจอกเป็นท่าเลติและปลอดภัยท่านโฮจิมินห์จึงได้เดินทางมาในภายหลัง ซึ่งนับว่าเป็นข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจซึ่งผู้ศึกษาไม่ได้ สร้างคำถามในประเด็นนี้แต่ผู้สัมภาษณ์นั้นได้ให้รายละเอียดข้อมูลเอง ด้วยความภาคภูมิใจในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่บรรพบุรุษของตนมีส่วนเกี่ยวข้อง

2. ผู้ศึกษาได้ทราบถึงเรื่องราวในช่วงสมัยที่ชาวไทยไม่ยอมรับกาเข้ามาของชาวเวียดนามเพราะชาวเวียดนามนั้นมีความเป็นลัทธิชาตินิยมสูง หัวรุนแรง จึงมีการจำกัดพื้นที่ในการเดินทาง และ ห้ามมิให้ตั้งกลุ่มเรียนภาษาเวียดนามเนื่องจากกลัวการชุมนุมที่อาจจะส่งผลไม่ดีต่อประเทศไทย ดังนั้นชาวเวียดนามจึงมีองค์กรใต้ดิน ได้มีการหาที่ลักลอบเรียนรู้ถ่ายทอดภาษาของตน

3. ผู้ศึกษาได้ทราบทัศนคติของชาวไทยที่มีต่อการเข้ามาตั้งถิ่นฐานที่จังหวัดนครพนมว่าการเข้ามาของชาวเวียดนามนั้นเสมือนการเข้ามาเพื่อแย่งที่ทำมาหากินของชาวท้องถิ่นในจังหวัด

4. ผู้ศึกษาได้ทราบในส่วนของการทำสถิติด้านประชากรกลุ่มชาติพันธุ์อื่นของทั้งจังหวัดนครพนมและมุกดาหารว่าขาดการดูแลเอาใจใส่ในเรื่องของการทำสถิติประชากรว่ามีประชากรกลุ่มชาติพันธุ์อื่นจำนวนเท่าใดหรือได้รับสัญชาติไทยเป็นจำนวนเท่าใดแล้วบ้าง ซึ่งสังเกตจากการหยุดทำสถิติในเรื่องนี้หลายปีมาแล้ว

5. ทั้งทางจังหวัดนครพนมและมุกดาหารยังขาดการประชาสัมพันธ์ในเรื่องของการท่องเที่ยวของจังหวัดที่ดีพอและการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามทั้งที่ทั้ง 2 จังหวัดมีประชากรชาวไทยเชื้อสายเวียดนามจำนวนมากและมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่น่าสนใจควรแก่การประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้น เพื่อประโยชน์ของการท่องเที่ยวภายในจังหวัด

6. จากการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆทำให้ผู้ศึกษาทราบว่า การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์นั้นยังไม่เป็นที่เข้าใจและรู้จักกันอย่างแพร่หลาย ส่วนใหญ่จะรู้จักแต่การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ดังนั้นควรที่จะทำการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้ทราบว่า การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์คือการท่องเที่ยวในรูปแบบใด และมีความน่าสนใจอย่างไร

7. จากการสัมภาษณ์ประธานสมาคมเวียดนามอุบลทำให้ทราบข้อมูลในเรื่องที่ชาวเวียดนามที่จังหวัดอุบลราชธานีนั้นได้ถูกเชื้อเชิญให้เข้าร่วมพิธีเปิดและปิดงานแข่งกีฬาอินโดจีน วัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการกระชับสัมพันธ์ไมตรีระหว่างชาวไทยและชาวเวียดนามที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา อีกทั้งการมีส่วนร่วมของชาวเวียดนามอุบลที่ได้ทำหน้าที่เป็นล่ามแปลภาษาไทย-เวียดนาม และ เวียดนาม-ไทย ให้กับแขกผู้ใหญ่หรือคนสำคัญที่เข้าร่วมงาน

การศึกษางานวิจัยนี้มีจุดเด่นตรงที่เป็นการศึกษาเพื่อหาสิ่งดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามของ 2 จังหวัดคือ นครพนม และมุกดาหาร เพื่อนำผลลัพธ์ที่ได้มาทำการเปรียบเทียบหาจุดเด่นของสิ่งดึงดูดในจังหวัดนั้นๆว่าคือ สิ่งดึงดูดประเภทอะไรบ้าง จากนั้นผลพลอยได้ที่ได้รับจากการศึกษาได้นำมาทำการหาแนวทางในการเสนอแนะการพัฒนาจังหวัด

อุบลราชธานี นำมาความรู้ที่ได้จากการศึกษามาทำการวิเคราะห์หาสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดอุบลราชธานีเพื่อจุดเด่นทางการท่องเที่ยวที่แตกต่างจากจังหวัดนครพนมและมุกดาหารว่ามีหรือไม่ และหากจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดอุบลราชธานีจะมีความโอกาสความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด

ซึ่งงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาเป็นแนวทางในการศึกษานั้นเป็นเพียงประเด็นต่าง ๆ ของงานวิจัยนี้ งานวิจัยที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษามีความหลากหลายกว่าตรงที่จับเอาประเด็นของงานวิจัยต่างๆที่นำมาเป็นแนวทางมารวมกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ การเปรียบเทียบ สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว การศึกษาชนเผ่าชาติพันธุ์ และการนำเสนอแนวทางในการพัฒนา เป็นต้น

อุปสรรคของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเป็นส่วนของการแจกแบบสอบถามเนื่องจากช่วงวันเวลาที่ทำการลงพื้นที่เพื่อแจกแบบสอบถามนั้นคือ ช่วงของฤดูฝนทำให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยหรือหากวันที่ลงพื้นที่นั้นอากาศดีก็จะมีอุปสรรคในกรณีที่นักท่องเที่ยวไม่ให้ความร่วมมือ ส่วนมากจะเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้หญิง

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1. ข้อเสนอแนะเพื่อการท่องเที่ยว

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : ศึกษาเปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนาม นครพนม - มุกดาหาร ภายใต้แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว ทำให้ทราบว่าสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนามของจังหวัดมุกดาหารและนครพนมนั้น มีหลายสิ่งๆที่เหมือนกัน อาทิ เรื่องของการอนุรักษ์ในเรื่องของประเพณีวัฒนธรรม เทศกาล ภาษา พิธีกรรม ความเชื่อ และอื่นๆ

แต่อย่างไรก็ดีชาวเวียดนามทั้งสองจังหวัดควรมีการดำเนินการเรื่องดังต่อไปนี้

1. ชาวเวียดนามควรมีการร่วมมือกันในการดึงดูดเด่นทางชาติพันธุ์ของตนมาเป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว เพื่อเป็นการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมทางชาติพันธุ์ของตนอีกทาง อีกทั้งยังเป็นการสร้างรายได้ให้กับกลุ่มชาติพันธุ์ของตน
2. ชาวเวียดนามควรทำการติดต่อประสานงานกับทางจังหวัดให้มากยิ่งขึ้นเพื่อขอการสนับสนุนในเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามกับจังหวัด เพื่อที่จังหวัดได้สนับสนุนทำการประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ว่าจังหวัดของตนนั้นมีสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวอีกประเภทที่น่าสนใจและการท่องเที่ยวประเภทนี้คือ การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามซึ่งเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของจังหวัด

หากมีการสนับสนุนในด้านการประชาสัมพันธ์และการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและชาวเวียดนามเพื่อผลักดัน สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามซึ่งเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่นั้นจะเป็นผลดีต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดและชาวเวียดนามภายในจังหวัด เพื่อ

เป็นหนทางในการหารายได้จากการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมทางชาติพันธุ์เวียดนามที่ดึงมเอาไว้

5.3.2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

จากการศึกษาในพื้นที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหารในเขตอำเภอเมือง ทำให้ทราบว่า ทั้งสองจังหวัดมีวิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรมทางชาติพันธุ์เวียดนามเป็นมรดกทางชาติพันธุ์ที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์และพัฒนาให้เป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนาม ซึ่งเป็นแหล่งชาติพันธุ์เวียดนามบริเวณภายในเขตอำเภอเมืองของจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร หากผู้ศึกษามีเวลาเพียงพอ ผู้ศึกษาประสงค์ที่จะศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. หากการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเป็นที่นิยมและรู้จักในหมู่นักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากจะส่งผลกระทบต่อชาติพันธุ์เวียดนามในด้านใดบ้าง คือ ผู้ศึกษามีความประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการท่องเที่ยวประเภทนี้ หากนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเป็นจำนวนมาก จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามนั้นเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด จะส่งผลดีหรือส่งผลเสียต่อชาติเวียดนามในด้านใด อาทิ
 - ด้านประเพณีและวัฒนธรรม จะคงมีการอนุรักษ์ไว้ให้คงเดิมอยู่หรือเปลี่ยนแปลงตามยุคตามสมัยนิยม
 - ความเข้มแข็งของชุมชน ชุมชนชาวเวียดนามจะยังคงมีความรักในพวกพ้องและยังคงมีอุดมการณ์ร่วมกันหรือไม่
 - แนวทางการพัฒนาชุมชนชาวเวียดนามซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ให้เป็นที่น่าสนใจยิ่งขึ้นโดยวิธีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการแสดงหรือกิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ความเป็นชาติพันธุ์เวียดนามหรือจะไม่มีการพัฒนาอะไรเพิ่มจะยังคงสภาพเดิมไว้เช่นใดก็เช่นนั้น
2. ศึกษาแนวทางการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนม คือ ผู้ศึกษาประสงค์ที่จะทำการศึกษหาแนวทางในเรื่องของการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวชาติพันธุ์เวียดนามที่จังหวัดนครพนมในเป็นที่รู้จักยิ่งขึ้นในหมู่นักท่องเที่ยว เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ผู้ศึกษาเล็งเห็นว่าจังหวัดนครพนมยังมีจุดอ่อนในเรื่องของการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวโดยเฉพาะทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่อันล้ำค่าเช่น ชาติพันธุ์เวียดนาม ผู้ศึกษาต้องการหาแนวทางว่าจะเริ่มศึกษาประชาสัมพันธ์ในส่วนใดก่อน-หลัง ที่จะสามารถทำให้การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามของจังหวัดนครพนมนั้นมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมเยือนมากยิ่งขึ้น

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

- กนกกร วงประชาสุข. 22 สิงหาคม 2551. เจ้าหน้าที่ผู้ให้ข้อมูล บ้านโฮจิมินห์. บ้านอดีต
ประธานาธิบดีโฮจิมินห์ บ้านนาจอก ตำบลหนองญาติ อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม:
- จूरพร อิงตระกูล. 29 สิงหาคม 2551. ผู้ประกอบการธุรกิจร้านค้า. ตลาดอินโดจีน อำเภอเมือง
จังหวัดมุกดาหาร:
- ฉัตรชัย อานัติสมบัติ. 12 กันยายน 2551. พนักงานภาครัฐ. บ้านนาจอก ตำบลหนองญาติ
อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม:
- ชลิสา ศติบุญยา. 14 กันยายน 2551. ผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก. ชลิสา แมนชั่น 22/7 ซอยชยาง
กูร 40 ถนนชยางกูร อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
- ประเสริฐ สมชัย. 29 สิงหาคม 2551. รับจ้างทั่วไป. ตลาดอินโดจีน อำเภอเมือง จังหวัด
มุกดาหาร:
- พฤษพรรณ บรรเทาทุกข์. 22 กันยายน 2551. นักศึกษา. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ตำบลศรี
ไคร อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี:
- มีน ฮว่าง. 29 สิงหาคม 2551. ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารเวียดนาม. ชุมชนห้าแยก อำเภอ
เมือง จังหวัดมุกดาหาร:
- มาลิกา มากมี. 22 สิงหาคม 2551. ผู้ประกอบการธุรกิจร้านค้า. ตลาดอินโดจีน อำเภอเมือง
จังหวัดนครพนม:
- วราวัฒน์ วรศิริสกุล. 14 กันยายน 2551. ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารเวียดนาม. 236 ถนนศรี
ณรงค์ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี:
- วสุ กาญจนกุล. 29 สิงหาคม 2551. หัวหน้าฝ่ายการบริหารทั่วไป. เทศบาลเมืองมุกดาหาร
อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร:
- วิชุกร กุหลาบศรี. 22 สิงหาคม 2551. ผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 4 นครพนม - สกลนคร - มุกดาหาร. การท่องเที่ยวแห่ง
ประเทศไทย สำนักงานภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 4 นครพนม - สกลนคร -
มุกดาหาร อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม:
- สมบูรณ์ สิริธนกิจถาวร. 10 กันยายน 2551. นายกสมาคมเชื้อสายเวียดนามอุบล. 687/9 ซอย
พรทวี ถนนสรรพสิทธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี:
- สุจิตักษณ์ ไทยกลาง. 14 กันยายน 2551. นักศึกษา. 65/2 ถนนพิชิตรังสรรค์ อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี:
- สุนิสา มวลชนชนะ. 10 กันยายน 2551. ผู้ประกอบการธุรกิจของฝาก. ร้านหมวยดองหนึ่ง 72-74
ถนนพโลชัย อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี:

โสพล เจริญสัตยธรรม. 4 กันยายน 2551. นักศึกษา. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ตำบลศรีโคร
อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี:

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

- คารารัตน์ เมตตาริกานนท์. 2548. ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น. ขอนแก่น : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ฉวีวรรณ ประจวบเหมาะ. 2547. ว่าด้วยแนวทางการศึกษาชาติพันธุ์. กรุงเทพฯ : ศูนย์มนุษยวิทยาสิรินธร.
- ธัญญาทิพย์ ศรีพนท. 2548. เหวียด เกี้ยว ในประเทศไทยกับความสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2548. การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิชาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- สุสติ จันทวิมล. 2541. เวียดนามในเมืองไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พัชรินทร์ สิริสุนทร. 2550. ชุมชนปฏิบัติการด้านการเรียนรู้แนวคิด เทคนิค และกระบวนการ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมหมาย ชินนาค. 2547. เอกสารประกอบการสอน รายวิชา 1442 321 กลุ่มชาติพันธุ์ในอินโดจีน. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
- โสภณา ศรีจำปา. 2548. สารนุกรมชาติพันธุ์ในประเทศไทย เวียดนาม. นครปฐม : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อรรถ นันทจักร์. 2547. บนเส้นทาง...ที่ก้าวเดิน. พิมพ์ครั้งที่ 1. อุบลราชธานี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- อุดม เขยก็วงส์ และคณะ. 2548. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์. พิมพ์ครั้งที่ 2. ขอนแก่น : โรงพิมพ์คลังน่านวิทยา.

เอกสารภาษาอังกฤษ

- Smith, Valene L. 1989. HOSTS AND GUESTS. The United States of America : The University of Pennsylvania Press.

รายงานการศึกษาอิสระ

- กุลธิดา บุญนูน. 2549. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษา : ช.เผ่าบุร หมู่บ้านเวินบึก อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี. การศึกษาอิสระศิลปศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- จันทร์แรม ชนสัน. 2546. แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดนครพนม. การศึกษาอิสระศิลปศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- นภารัตน์ กวินัญชยานนท์. 2550. แนวทางการพัฒนาหอไตรขุหลุ อำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานีให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว. การศึกษาอิสระศิลปศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ประวิทย์ มูลจัด. 2547. แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น กรณีศึกษา : หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์บ้านนาจอก. การศึกษาอิสระศิลปศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการท่องเที่ยว : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

- เกริกเกียรติ(นามแฝง). 2551. นครพนม. ออนไลน์. อุบลราชธานี:
<http://www.travelfortoday.com/scoopnakhonpanom.htm>. เข้าถึงเมื่อ 21 กันยายน 2551.
- ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดมุกดาหาร. 2550. เมืองมุกดาหาร. ออนไลน์. อุบลราชธานี:
<http://www.hellomukdahan.com/mukdahanprovince/thailand-mukdahan-province.php> เข้าถึงเมื่อวันที่ 21 กันยายน 2551.
- ชายขอบ(นามแฝง). 2551. การวิเคราะห์ SWOT. ออนไลน์. อุบลราชธานี:
<http://gotoknow.org/blog/tri-paki/5965> เข้าถึงเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2551.
- พนมพร เจริมวรรณ. 2551. การวิจัยเชิงปริมาณ VS การวิจัยเชิงคุณภาพ. ออนไลน์. อุบลราชธานี : http://www2.feu.ac.th/mba/articles_detail.php?id=58. เข้าถึงเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2551.
- วราลักษณ์(นามแฝง). 2551. เครื่องมือและเทคนิคในการรวบรวมข้อมูล. ออนไลน์. อุบลราชธานี:
<http://learners.in.th/blog/nuch2/133080?class=yuimenuitemlabel>. เข้าถึงเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2551.

ภาคผนวก ก.

ประวัติการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนามในประเทศไทย

บริเวณนครพนม

ประวัติการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนามในประเทศไทย

บริเวณจังหวัดนครพนม

ชาวเวียดนามใช้เวลายาวนานในการเดินทางเข้ามาและกระจายกันอาศัยอยู่เกือบทั่วสยาม คือ นับตั้งแต่ก่อนรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์มหาราชในสมัยอยุธยา จนถึงรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ในสมัยรัตนโกสินทร์ ชาวเวียดนามได้เพิ่มขึ้นจนกลายเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งที่สำคัญของประเทศ ก่อนสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นั้นเราไม่อาจทราบรายละเอียดเรื่องการเข้ามาสยามของชาวเวียดนามมากนัก แม้ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์เองก็ค้นคว้าได้แต่เฉพาะหลักฐานเกี่ยวกับชาวเวียดนามที่เข้ามาเป็นกลุ่มใหญ่ๆ เท่านั้น ณ ที่นี้จึงจำแนกประเภทชาวเวียดนามด้วยการพิจารณาจากกลุ่มชาวเวียดนามที่สำคัญที่พำนักตามแหล่งต่างๆ ได้แก่ ในกรุงเทพฯ จันทบุรี ระยอง ชลบุรี อยุธยา กาญจนบุรี นครสวรรค์ อุรธานี หนองคาย สกลนคร และนครพนม และพิจารณาจากสาเหตุที่ทำให้ชาวเวียดนามเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ประกอบกับลักษณะการเดินทางเท่านั้น (ผลดี จันทวิมล, 2541 : 21)

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่าชาวญวนอพยพเริ่มเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยครั้งแรกในสมัยพระเจ้าตากสินแห่งกรุงธนบุรี ซึ่งมีสาเหตุมาจากในช่วงปี พ.ศ.2313 นั้นได้เกิดกบฏขึ้นในเขตอันนัมเพื่อโค่นล้มอำนาจที่พี่น้องตระกูล “เหงียน” ผู้ปกครองอาณาเขตนี้หัวเมืองกบฏคนสำคัญได้แก่ อ้ายบาก และอ้ายตาม สามารถตีแคว้นโคชิน ไชน่าได้ทั้งหมดในปี พ.ศ.2319

ในช่วงเวลานั้นเองพวก “เตรียนญ” ซึ่งมีอำนาจอยู่ทางตอนใต้ได้ฉวยตีเอาดินแดนของพวกเหงียนได้จนถึงเมืองเว้ และรุกขึ้นไปยังตอนกลาง และตอนเหนือ สามารถตีได้แคว้นตั้งเกียทั้งหมดในปี พ.ศ.2328 องเชียงซุน หัวหน้าขุนนางตระกูลเหงียนพร้อมด้วยขุนนางจำนวนมากได้อพยพเข้ามาขอพึ่งพระบรมโพธิสมภารพระเจ้าตากสิน ซึ่งได้พระมหากรุณาธิให้พำนักอยู่ได้ และทรงพระราชทานที่ดินถนนพหุรัดให้เป็นที่ตั้งภูมิลำเนาของพวกญวนองเชียงซุน ครั้งนั้นเรียกว่า “บ้านญวนพหุรัด” ต่อมาสถานที่นั้นถูกสร้างเป็นถนน จึงเรียกว่า ถนนพหุรัดมาจนถึงปัจจุบัน ในระยะต่อมาองเชียงซุนถูกหาว่าไม่สวามิภักดิ์จริง คิดจะหนีกลับเมืองญวน จึงถูกจับประหารชีวิตพร้อมด้วยบุตรและภรรยา ส่วนพวกที่เหลือหลายคนถูกเนรเทศออกจากกรุงหมด

องเชียงสือเข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในประเทศไทยได้ 4 ปี ครั้นถึงปี พ.ศ.2329 องเชียงสือได้เขียนลาบทูลลาพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช แล้วลักลอบหนีไปรวมผลอยู่

ที่เกาะกูด เมื่อข่าวลือลอบหนีถึงพระองค์ก็มีได้ทรงถือโทษแต่ประการใด แต่กรมพระราชวังบวร มหาสุรสีหนาทรงพิโรธมาก จึงรับสั่งให้ย้าย眷พวกห้องขององเชียงสือให้ไปอยู่ตำบลบางโพ อำเภอดุสิต สิบเชื้อสายมาจนถึงทุกวันนี้

เมื่อองเชียงสือกับพรรคพวกหนีออกจากประเทศไทยเพื่อกลับบ้านเมืองนั้น องเชียงสือ ได้รับความช่วยเหลือจากบาทหลวงปิโย เดอแบแซน คามที่ได้สัญญาไว้ ขอทหารจากรัฐบาล ฝรั่งเศสมาช่วยปราบกบฏจนสำเร็จ องเชียงสือจึงได้ตอบแทนรัฐบาลฝรั่งเศสโดยให้ความสะดวก ทางการค้าและการเผยแพร่ศาสนาคริสต์เป็นการตอบแทน ฝรั่งเศสได้วางแผนยึดครองเวียดนาม เป็นเมืองขึ้น จึงยุยงปลุกปั่นให้เกิดความยุ่งยากขึ้นประเทศอย่างกว้างขวาง มีกบฏแย่งชิงอำนาจ เกิดขึ้นโดยการหนุนหลังของฝรั่งเศส ในช่วงนี้ปรากฏว่ามีคนญวนเข้ารีตนับถือศาสนาคริสต์เป็น จำนวนมาก ในสมัยกษัตริย์ญวนมีนมางได้ดำเนินการกดขี่ข่มเหง ทารุณกรรมพวกญวนเข้ารีต อย่างหนัก ซึ่งปรากฏว่านับตั้งแต่ปี พ.ศ.2367 เป็นต้นมา ได้มีชาวญวนที่นับถือศาสนาคริสต์ อพยพเข้ามาลี้ภัยเข้ามาอยู่ในประเทศไทยจำนวนมาก

นอกจากญวนเข้ารีตที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยแล้ว ยังมีญวนเข้ารีตอีกพวกหนึ่งที่ถูก กวาดต้อนเข้ามาในปี พ.ศ.2376 ภายหลังที่พระยาบดินทรเดชายกทัพไปตีเมืองญวนได้โปรดให้ ญวนเหล่านี้ไปอาศัยอยู่กับญวนเข้ารีตที่สามเสนในกรุงเทพฯ

ในสมัยรัชกาลที่ 6 ปี พ.ศ.2363 ฝรั่งเศสยึดครองเวียดนามได้ทั้งหมด และใช้อำนาจ ปกครองกษัตริย์ในฐานะเป็นเมืองขึ้น ทำความเจ็บแค้นให้แก่ชาวญวนเป็นอย่างมากประกอบกับ ประเทศเวียดนามในขณะนั้นประสบกับภาวะขาดแคลนมาก ได้มีชาวญวนจำนวนมากได้พากัน อพยพหนีกระจัดกระจายเข้าไปอยู่ในประเทศลาวเป็นส่วนใหญ่ มีบางส่วนเข้ามาถึงภาค ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย โดยเข้าไปอยู่ในท้องที่จังหวัดอุบลราชธานี นครพนม สกลนคร อุดรธานีและหนองคาย จากนั้นการอพยพของคนญวนเข้ามาในประเทศไทยก็ยังมีอยู่ เรื่อยๆ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ตอนต้นๆ (พ.ศ.2471-2487) นี้เองที่คนญวนจากลาว เวียดนามและกัมพูชาพากันอพยพเข้าสู่ประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นเรื่อย

ในสมัยสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2394-2411) ได้มีพวกญวนลี้ภัยทาง การเมืองและศาสนาอยู่ในสยามจำนวนมาก และเป็นครั้งแรกในรัชกาลนี้ที่ไทยได้แสดงความเอา ใจใส่เรื่องการลี้ภัยของคนเวียดนาม และกระตือรือร้นเตรียมรับเหตุการณ์ที่จะมีการลี้ภัยเกิดขึ้น อย่างจริงจัง พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ทรงยินดีรับเอาชาวเวียดนามไว้ในประเทศ โดยพวก เวียดนามที่ลี้ภัยทางการเมืองและพวกที่ลี้ภัยทางศาสนาเดินทางเข้ามาโดยผ่านลาว และได้มาอยู่ บริเวณฝั่งแม่น้ำโขง พวกเวียดนามที่มาจากเขตอันนัมตอนเหนือ เช่น เมืองแทงฮัว (Than Hua)

เงห์อาน (Nghe An) และฮาติงห์ (Ha Tinh) มักมาอาศัยฝั่งซ้ายและฝั่งขวาแม่น้ำโขง พวกเวียดนามหลายร้อยคนได้อาศัยอยู่ที่เมืองท่าอุเทน ไชยบุรี หนองคาย นครพนม พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ทรงมีพระราชโองการให้ผู้ปกครองหัวเมืองลาว จัดตระเวนเกลี้ยกล่อมพวกญวน ลี้ภัยที่เดินทางเข้ามาทางเขตลาวให้เข้ามาอยู่ในประเทศไทยให้มาก การเกลี้ยกล่อมดำเนินมาถึงปี พ.ศ.2405 ปรากฏว่าได้คนเวียดนามเป็นจำนวน 133 คน โปรดฯให้ทำมาหากินในเขตเมือง นครพนมและสกลนคร

กล่าวได้ว่าชาวญวนที่อาศัยในจังหวัดนครพนม ส่วนหนึ่งเป็นคนญวนเก่าที่อพยพมานานกว่า 100 ปีแล้ว ซึ่งจะนิยมเรียกคนญวนเหล่านี้ว่า “ญวนเก่า” นับถือศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่ และบางกลุ่มนับถือศาสนาคริสต์ ในเขตตำบลหนองแสง และได้ผสมกลมกลืนเข้ากับชุมชนในท้องถิ่นเกือบหมดสิ้นแล้ว ส่วนใหญ่อยู่ในเขตพื้นที่บ้านนาจอก บ้านต้นผึ้ง ตำบลหนองญาติ และส่วนหนึ่งในชุมชนคอนเมือง โดยคนญวนกลุ่มนี้ได้รับสัญชาติไทยเกือบหมดสิ้นแล้ว ปัจจุบันปรากฏว่ารุ่นลูกหลานของชาวญวนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ได้รับราชการทั้งในระดับล่างและระดับสูงของหน่วยงานรัฐบาลต่างๆนอกจากนี้ยังนิยมส่งลูกหลานให้เรียนในระดับสูงด้วย

ชาวญวนที่อาศัยในจังหวัดนครพนมแบ่งออกได้ 2 ประเภทด้วยกันคือ ญวนเก่า และ ญวนอพยพ ในกรณีเป็นกลุ่มญวนเก่า กล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มที่อพยพมาอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานานแล้ว และส่วนใหญ่เกิดและโตในประเทศไทยเกือบทั้งสิ้น ซึ่งในอดีตจะอาศัยกระจายในหมู่บ้านต่างๆ ของจังหวัดนครพนม โดยผู้ใหญ่บ้านจะเรียกลูกบ้านคือชาวญวนกลุ่มนี้ให้ลงชื่อทำหนังสือสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว ขณะเดียวกันก็ได้บังคับให้ลงชื่อทุกคนทั้งหมดเป็นความประสงค์และความสมัครใจของชาวญวนที่ทำหนังสือสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวกลายเป็นคนไทยโดยปริยาย หรือได้รับสัญชาติไทยไปในที่สุด

การตั้งถิ่นฐานของชาวญวนกลุ่มนี้ จะเป็นการอพยพเข้ามาอยู่ใหม่ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ส่วนใหญ่อพยพมาจากแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เนื่องจากในปี พ.ศ.2488-2489 ฝรั่งเศสได้ยึดครองเวียดนามและลาวได้สำเร็จ คนญวนกลุ่มนี้ทนถูกกดขี่ข่มเหงไม่ไหว จึงได้พากันข้ามแม่น้ำโขงมาฝั่งนครพนม ซึ่งตรงกับวันที่ 21 มีนาคม 2489 โดยชาวญวนเหล่านี้ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดฮา ติงห์ และกวาง บิง ประเทศเวียดนาม ครั้งมาอยู่ในเมืองไทยก็ได้รับความช่วยเหลือจากคนไทยในจังหวัดนครพนมเป็นอย่างดี ไม่ว่าด้านอาหาร การหาอาชีพให้คนญวนทำ

ขณะนั้นได้เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้น เมื่อฝรั่งเศสยิงปืนใหญ่ข้ามมายังฝั่งนครพนมตรงบริเวณสถานีตำรวจและตลาดเก่า คือ ตลาดอินโดจีนในปัจจุบันได้รับความเสียหายยับเยิน ทั้งฝ่าย

เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร ชาวบ้านคนไทยในจังหวัด และชาวญวนที่อพยพเข้ามาอาศัยในจังหวัด นครพนม ต่างร่วมมือกันต่อต้านการรุกรานของฝรั่งเศส ด้วยการร่วมกันยิงปืนและการต่อสู้ โดยใช้สนามฟุตบอลของโรงเรียนปิยะมหาราชาลัยเป็นสนามฝึกยิงปืน ด้วยการร่วมแรงร่วมใจกันทำให้ชาวไทยและชาวญวนเกิดความสามัคคีกัน รักกันเหมือนพี่น้องในครอบครัวเดียวกันและในการต่อสู้ครั้งนั้น ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตไปจำนวนหนึ่ง ชาวญวนที่เหลืออาศัยอยู่กระจายในอำเภอต่างๆ และในเขตอำเภอเมืองจังหวัดนครพนม(อรรถ นันทจักร์, 2547 : 82-84)

ภาคผนวก ข.
ประวัติและอาณาเขตจังหวัดมุกดาหาร

ประวัติและอาณาเขตจังหวัดมุกดาหาร

คำขวัญ

...หอแก้วสูงเสียดฟ้า ผาเทิบแก่งกระเบา แปกเผ่าชนพื้นเมือง ลือเลื่องมะขามหวาน กลอง
โบราณล้ำเลิศถิ่น กำเนิดลำผญา ตระการตาชายโขง เชื่อมโยงอินโดจีน...

สัญลักษณ์ประจำจังหวัด

รูปปราสาทภายในมีปราสาทชื่อ สองนางสถิตย์ ภายในปราสาทองค์กลางมีแก้ว
มุกดาหารอยู่บนพาน ได้พานมีผ้าทิพย์รองรับ หน้าผ้าทิพย์มีอักษรไขว้ชื่อย่อจังหวัด ในปราสาท
องค์ริมทั้งสองข้าง มีบายศรียนตะลุ่มอันเป็นเครื่องบูชาของชาวอีสาน เบื้องหลังมีพระธาตุพนม
ซึ่งจังหวัดมุกดาหารแยกมาและเคยอยู่ในอาณาจักรโคตรบูรณเฑียวกัน มีแนวแม่น้ำโขงอยู่
ด้านหลัง ด้านตะวันออก พระอาทิตย์กำลังทอแสงหลังหมูก่อนเมฆ 2525 เป็นปีที่ตั้งจังหวัด
มุกดาหาร

ดอกไม้ประจำจังหวัดมุกดาหาร

"ดอกช้างน้ำ"

ประวัติและอาณาเขต

ในปลายสมัยกรุงศรีอยุธยาทางฝั่งซ้ายของลำน้ำโขงแขวงสวันเขต มีหมู่บ้านชุมชนใหญ่
ชื่อบ้านหลวงโพนสิน ซึ่งตั้งอยู่ที่บริเวณพระธาตุอิงฮัง แขวงสวันเขตในปัจจุบัน โดยมีเจ้าจันทรสรี
ยวงศปภกรอง มีบุตรชายชื่อเจ้ากินรี ซึ่งต่อมาได้ข้ามลำน้ำโขงมาฝั่งขวาที่บริเวณปากห้วยมุก

สร้างบ้านแปลงเมืองขึ้น ณ ที่นั้น ในปี พ.ศ. 2310 แล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2313 และตั้งชื่อเมืองว่า "มุกดาหาร" อันเกิดจากศุภนิมิตที่พบเห็นในขณะที่กำลังสร้างเมือง ชาวเมืองทั่วไปเรียก มุกดาหารว่า เมืองมุก

ในสมัยพระเจ้าตากสินมหาราช ได้พระราชทานบรรดาศักดิ์ ให้เจ้ากินรีเป็นพระยาจันทรศรีสุราช อุปราชามณฑลอุดร ดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองคนแรกของเมืองมุกดาหาร เมื่อปี พ.ศ. 2321

เดิมเมืองมุกดาหารมีฐานะเป็นเมืองขึ้นการปกครองกับมณฑลอุดร ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2450 มีการปรับปรุงการปกครองมณฑลอุดรเป็นจังหวัด และเมืองมุกดาหารจึงถูกยุบเป็นอำเภอเมืองมุกดาหาร ขึ้นการปกครองกับจังหวัดนครพนม จนกระทั่งปี พ.ศ. 2525 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดมุกดาหารขึ้นเป็นจังหวัดที่ 73 ของประเทศไทย และเป็นจังหวัดที่ 17 ของภาคอีสาน

มุกดาหารมีพื้นที่ทั้งหมด 4,339 ตร.กม. แบ่งการปกครองออกเป็น 7 อำเภอ คือ อำเภอเมือง คำชะอี นิคมคำสร้อย ดอนตาล ดงหลวง หวานใหญ่ และหนองสูง

ที่ตั้งและอาณาเขต

จังหวัดมุกดาหาร ตั้งอยู่ที่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยมีแม่น้ำโขงเป็นเส้นแบ่งกันพรมแดน ตั้งอยู่เส้นรุ้งที่ 16-17 องศาเหนือและเส้นแวงที่ 104-105 องศาตะวันออก มีพื้นที่ทั้งหมด 4,339.83 ตร.กม. หรือ 2,712,394 ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ระยะทาง 642 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับอำเภอต่างอย จังหวัดสกลนคร และอำเภอนาแก จังหวัดนครพนม
ทิศใต้	ติดต่อกับอำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร อำเภอชานุมาน จังหวัดอำนาจเจริญ และอำเภอหนองพอก อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดร้อยเอ็ด
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับแขวงสุวรรณเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยมีแม่น้ำโขงเป็นเส้นกันพรมแดน
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับอำเภอกุฉินารายณ์ อำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์

ภาคผนวก ค.

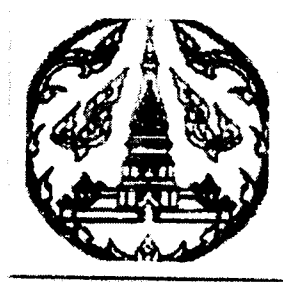
ประวัติและอาณาเขตจังหวัดนครพนม

ประวัติและอาณาเขตจังหวัดนครพนม

คำขวัญ

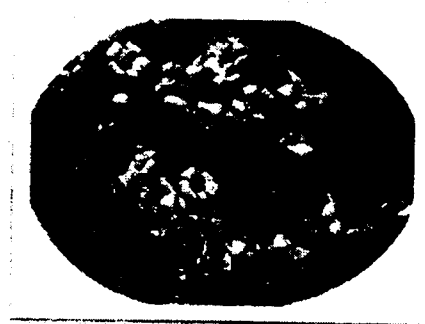
...พระธาตุพนมค่าล้ำ วัฒนธรรมหลากหลาย เรณูผู้ไท เรือไฟโสภา งามตาฝั่งโขง...

สัญลักษณ์ประจำจังหวัดนครพนม

รูปพระธาตุพนม หมายถึง จังหวัดนครพนมมีองค์พระธาตุพนม ซึ่งเป็นพระธาตุเจดีย์อันศักดิ์สิทธิ์ภายในบรรจุพระอัฐิธาตุ เป็นที่สักการะศุูนย์รวมจิตใจความศรัทธาของชาวจังหวัดนครพนมถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองนครพนมมาแต่โบราณกาลกว่า 2,500 ปี

ดอกไม้ประจำจังหวัดนครพนม

"ดอกกันเกรา"

ประวัติและอาณาเขต

ประวัตินครพนม เมืองนครแห่งอีสาน ดินแดนสองฝั่งแม่น้ำโขงแถบนี้ เดิมทีเป็นที่ตั้งของอาณาจักรศรีโคตรบูร ตัวเมืองตั้งอยู่ทางฝั่งซ้ายของลำน้ำโขง(ฝั่งลาว) บริเวณทางใต้ปากเซบังไฟ ตรงข้ามกับพระธาตุพนมในปัจจุบัน ตามประวัติเล่ากันว่าเมื่อพญานันทเสนผู้ครองศรีโคตรบูรสวรรคต เสนาอำมาตย์และประชาชนต่างก็เห็นว่าบ้านเมืองเกิดเภทภัยหลายครั้ง ควรที่จะย้ายไปสร้างเมืองใหม่อยู่ตรงข้ามกัน ซึ่งเป็นบริเวณที่มีป่าไม้รกชี่นอยู่เป็นดงจึงได้เรียกชื่อ

เมืองใหม่นี้ว่า “ มรุกขนคร ” หมายถึงเมืองที่อยู่ในดงไม้รวก มรุกขนครในสมัยพญาสุมิตรธรรมเมื่อ พ.ศ. ๕๐๐ นั้นรุ่งเรืองมาก มีเมืองขึ้นมากมายและมีการบูรณะพระธาตุพนมขึ้นเป็นครั้งแรกด้วย โดยการก่อพระลานอุบมุงชั้นที่ ๑ และชั้นที่ ๒ แล้วสร้างกำแพงล้อมรอบ ีงานสมโภชใหญ่โต หลังจากพญา สุมิตรธรรมแล้วก็มีผู้ครองนครต่อมาอีก ๒ พระองค์ แต่ก็เกิดมีเหตุอาเพศแก่อาณาจักรศรีโคตรบูรจนกลายเป็นเมืองร้าง กระทั่งถึง พ.ศ. ๑๘๐๐ เจ้าศรีโคตรบูรได้สร้างเมืองมรุกขนครขึ้นใหม่ได้เมืองท่าแขก บนฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง ในพ.ศ. ๒๐๕๗ ผู้ครองเมืองมรุกขนครคือพระเจ้านครหลวงพิชิตทศพิศ ราชธานีศรีโคตรบูรหลวง ได้เปลี่ยนชื่อเมืองใหม่กลายเป็น “ เมืองศรีโคตรบูร ” ตรงตามชื่ออาณาจักรดั้งเดิม ในยุคสมัยนี้ยังได้มีการบูรณะปฏิสังขรณ์พระธาตุพนมอีกด้วย ต่อมา พ.ศ. ๒๒๘๐ พระธรรมราชา เจ้าเมืองศรีโคตรบูรองค์สุดท้ายได้ย้ายเมืองมาตั้งบนฝั่งขวา (ฝั่งไทย) เยื้องเมืองเก่าขึ้นไปทางเหนือ แล้วให้ชื่อว่า “ เมืองนคร ” ซึ่งก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ ถึงแม้ว่าจะมีการโยกย้ายอีกหลายครั้ง ดังเช่น พ.ศ. ๒๓๒๑ ในรัชกาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชก็ได้มีการย้ายเมืองอีกครั้งไปตั้งที่บ้านหนองจันทร์ ห่างขึ้นไปทางทิศเหนือ ๕๒ กิโลเมตร จนถึงสมัยรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๓๓ เมื่อผู้ครองเมืองนครถึงแก่พิราลัย เมืองนครก็ได้ขอขึ้นตรงต่อกรุงเทพมหานคร โดยรัชกาลที่ ๑ พระราชทานนามให้ใหม่ว่า “ นครพนม ” ชื่อนครพนมนั้นมีข้อสันนิษฐานว่าเคยเป็นเมืองลูกหลวงมาก่อนและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์จึงได้ใช้คำว่า “ นคร ” ส่วนคำว่า “ พนม ” ก็มาจากพระธาตุพนมปูชนียสถานที่อยู่คู่บ้านคู่เมืองมาช้านาน บ้างก็ว่ามรุกขนครเดิมที่อยู่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขงตั้งอยู่ในบริเวณที่มีภูเขาสลับซับซ้อนจึงนำคำว่า “ พนม ” ซึ่งแปลว่าภูเขามาใช้ ส่วนคำว่า “ นคร ” ก็เป็นการดำรงชื่อเมืองไว้คือเมืองมรุกขนคร นครพนมจึงหมายถึง “ เมืองแห่งภูเขา ” นั่นเอง

ที่ตั้ง จังหวัดนครพนม ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย มีลักษณะเป็นแนวยาว เลียบตามฝั่งขวา ของแม่น้ำโขง ประมาณ ๑๕๓ กิโลเมตร อยู่ในเส้นรุ้งที่ ๑๖ - ๑๘ องศาเหนือ และระหว่างเส้นแวงที่ ๑๐๔ - ๑๐๕ องศาตะวันออก มีระยะทางห่างจาก กรุงเทพมหานคร ประมาณ ๗๕๓ กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับอำเภอลาดบัวหลวง จังหวัดหนองคาย
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
ทิศใต้	ติดต่อกับอำเภอดงหลวง กิ่งอำเภอยางใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับอำเภอกุสุมาลย์ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดสกลนคร

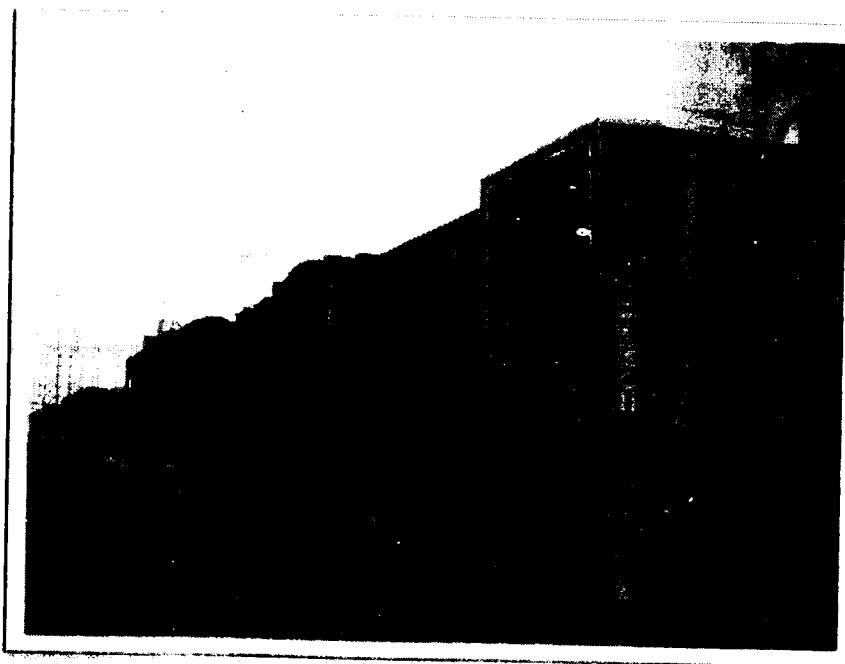
ภาคผนวก ง.

ภาพถ่ายชาติพันธุ์เวียดนามที่ นครพนม – มุกดาหาร

ภาพถ่ายชาติพันธุ์เวียดนามที่ นครพนม - มุกดาหาร

ภาพที่ 31. จวนผู้ว่าฯ (หลังเก่า) จ.นครพนม

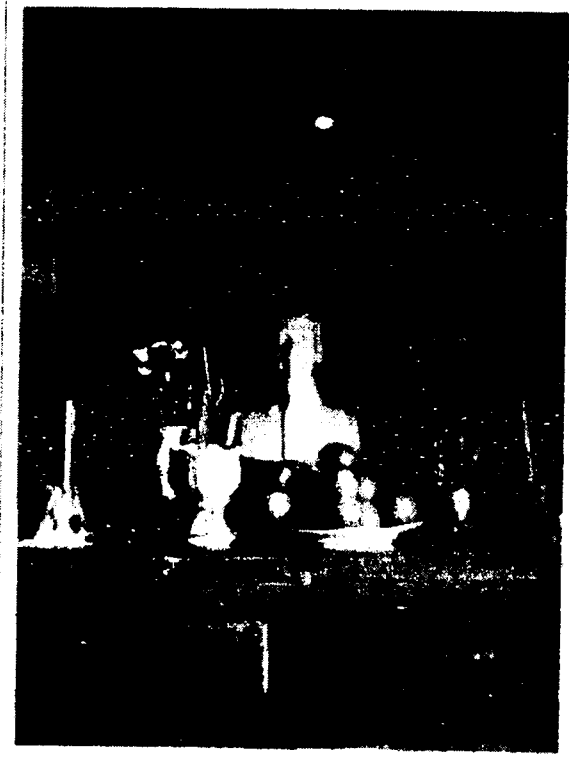
ภาพที่ 32. ชุรกิจและร้านค้าชาวเวียดนามใน จ.นครพนม

ภาพที่ 33. บริเวณบ้านนาจอก (บ้านที่ โฮจิมินห์ เคยพำนักอาศัย)

ภาพที่ 34. วิถีปลูกพืชพันธุ์ไม้ต่างๆ ที่ปนเปกันแบบชาวเวียดนามแท้ที่ บ้านนาจอก

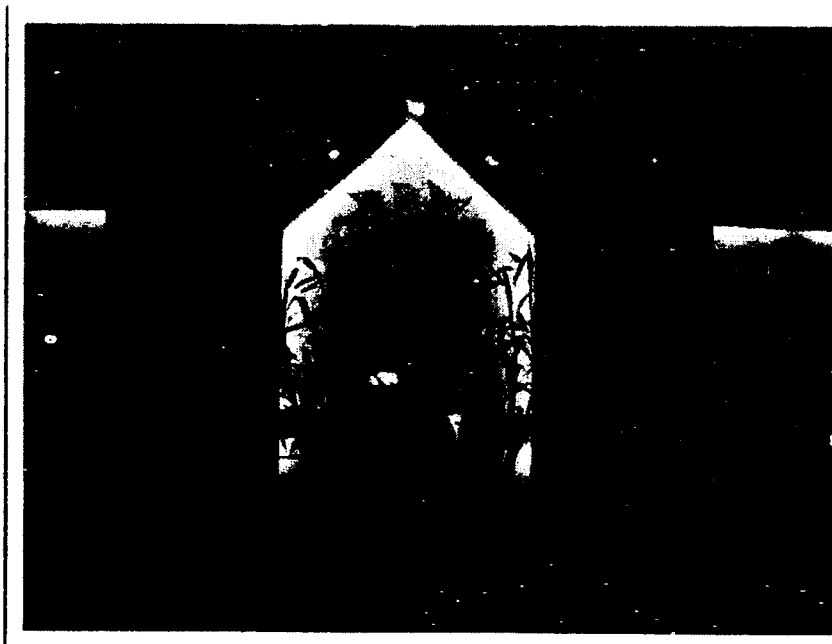
ภาพที่ 35. หิ้งบูชาโฮจิมินห์ที่ บ้านนางอก

ภาพที่ 36. ตุ๊กตาไม้ของที่ระลึก ณ บ้านนางอก

ภาพที่ 37. ตุ๊กตาเซรามิกของที่ระลึก ณ บ้านนาออก

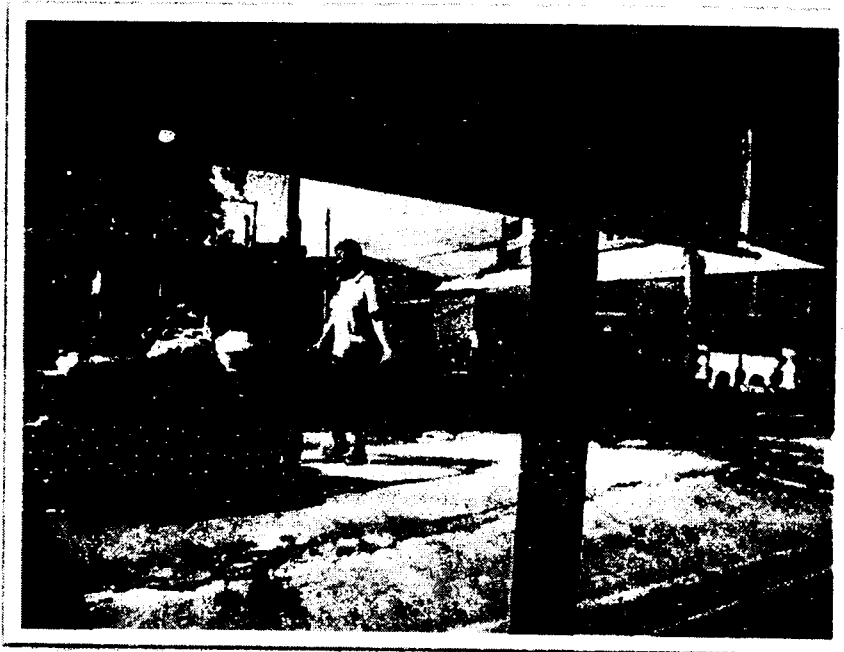
ภาพที่ 38. ภายในอาคารพิพิธภัณฑ์หมู่บ้านมิตรภาพไทย - เวียดนาม

ภาพที่ 39. บริเวณชุมชนห้าแยก จ.มุกดาหาร

ภาพที่ 40. ร้านอาหารที่ ชุมชนห้าแยก

ภาพที่ 41. วิถีชีวิตชาวเวียดนามยามเช้าที่ ชุมชนห้าแยก

ภาพที่ 42. แหล่งค้าขายของชาวเวียดนามที่ตลาดอินโดจีน จ.มุกดาหาร

ภาพที่ 43. ภัคษุณีเวียดนามประกอบพิธีงานศพ (ด้ามมา) จ.มุกดาหาร

ภาพที่ 44. สุสานชาวเวียดนาม จ.มุกดาหาร

ภาคผนวก จ.
แนวคำถามในการสัมภาษณ์

แนวคำถามในการสัมภาษณ์

การวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : ศึกษาเปรียบเทียบ
ชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม – มุกดาหาร”

ข้าราชการ

1. ประชากรในจังหวัดนครพนม/มุกดาหาร มีทั้งสิ้นกี่คน
2. ประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นที่บริเวณใด
3. ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอะไร
4. ภายในจังหวัดนครพนม/มุกดาหาร มีประชากรที่เป็นคนไทยเชื้อสายเวียดนามอาศัยอยู่มากน้อยเพียงใด
5. คนไทยเชื้อสายเวียดนามอาศัยอยู่บริเวณใดเป็นจำนวนมาก
6. คนไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนม/มุกดาหาร นิยมประกอบอาชีพอะไร
7. หากกล่าวถึงคนเวียดนามภายในจังหวัดนครพนม/มุกดาหาร คุณคิดถึงอะไรเป็นอันดับแรก
8. สถานที่ใดบ้างที่เป็นสถาปัตยกรรมที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามร่วมกันสร้างขึ้น
9. วัฒนธรรมหรือประเพณีของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามใดบ้างที่คุณทราบ และพวกเขายังคงปฏิบัติสืบต่อกันจนถึงปัจจุบัน
10. คุณว่าการเข้ามาพำนักอาศัยของคนไทยเชื้อสายเวียดนามมีผลต่อรายได้จังหวัดหรือไม่ และคุณคิดว่าพวกเขาเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมจังหวัดหรือไม่ เพราะอะไร

คนในท้องถิ่น

1. สาเหตุที่ชาวเวียดนามย้ายเข้ามาตั้งชุมชนหมู่บ้านนี้ คืออะไร
2. คุณคิดอย่างไรต่อการเข้ามาตั้งถิ่นฐานของชาวเวียดนามที่จังหวัดคุณ
3. มีจำนวนประชากรชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดมากหรือน้อยกว่าคนไทย
4. ชาวเวียดนามที่จังหวัดคุณยังคงมีการใช้ภาษาเวียดนามสื่อสารกันมากน้อยเพียงใด
5. คุณทราบประเพณีดั้งเดิมอะไรบ้างที่ชาวเวียดนามยังคงอนุรักษ์ไว้
6. สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างอะไรบ้างที่ชาวเวียดนามร่วมกันสร้างเพื่อแสดงถึงการเข้ามาตั้งถิ่นฐานหรือบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ความเป็นเวียดนาม
7. นิยมประกอบอาชีพอะไรกันมากที่สุด
8. ชาวเวียดนามมีการถ่ายทอดประเพณีวัฒนธรรมสู่รุ่นลูกหลานหรือไม่
9. มีนักท่องเที่ยวมากหรือน้อยที่เดินทางมาเยี่ยมชมชุมชนหมู่บ้านของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

10. นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนส่วนใหญ่เป็นคนไทยหรือคนต่างชาติ
11. คุณรู้สึกอย่างไรที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมพื้นที่ที่มีคนไทยเชื้อสายเวียดนามอาศัย โดยบางครั้งไม่ได้แวะท่องเที่ยวในสถานที่ที่เป็นของคนไทยเลย/โดยใช้บ้านคุณเป็นเพียงเส้นทางสัญจร
12. คุณคิดว่าดีไหมที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับคนเวียดนามที่จังหวัดของคุณ

ธุรกิจเอกชน/เยาวชน

1. คุณทราบไหมว่าคนไทยเชื้อสายเวียดนามอาศัยอยู่บริเวณใดของจังหวัดมากที่สุด
2. หากกล่าวถึงคนเวียดนามภายในจังหวัดนครพนม/มุกดาหาร คุณคิดถึงอะไรเป็นอันดับแรก
3. ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามส่วนมากนิยมประกอบอาชีพอะไร
4. สถานที่ใดบ้างที่เป็นสถาปัตยกรรมที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามร่วมกันสร้างขึ้น
5. ที่นี้มีคนไทยเชื้อสายเวียดนามมากหรือน้อยกว่าคนไทย
6. วัฒนธรรมหรือประเพณีของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามใดบ้างที่คุณทราบ และพวกเขายังคงปฏิบัติสืบต่อกันจนถึงปัจจุบัน
7. คุณว่าการเข้ามาพำนักอาศัยของคนไทยเชื้อสายเวียดนามมีผลต่อรายได้จังหวัดหรือไม่ และ
 - คุณคิดว่าพวกเขาเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมจังหวัดหรือไม่ เพราะอะไร
8. สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับคนเวียดนามที่ใดบ้างที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปเยี่ยมชม
9. คุณมีความคิดเห็นอย่างไรต่อวัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดนครพนม/มุกดาหาร
10. ลักษณะเด่นของคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่จังหวัดนครพนม/มุกดาหารคืออะไร
11. หากจังหวัดอื่นที่ต้องการมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเช่นจังหวัดของคุณ คุณจะมีวิธีการเสนอแนะอย่างไร

ชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

1. ชุมชนห้าแยกบ้านญวน/บ้านนาจอก ก่อตั้งมาแล้วกี่ปี
2. สาเหตุที่ย้ายเข้ามาตั้งชุมชน/หมู่บ้าน คืออะไร
3. ยังคงมีการใช้ภาษาเวียดนามสื่อสารกันมากน้อยเพียงใด
4. มีประเพณีดั้งเดิมอะไรบ้างที่ยังคงอนุรักษ์ไว้ซึ่งความเป็นเวียดนาม
5. สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างอะไรบ้างที่ได้ร่วมกันสร้างเพื่อแสดงถึงการเข้ามาตั้งถิ่นฐานหรือบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ความเป็นเวียดนาม
6. นิยมประกอบอาชีพอะไรกันมากที่สุด
7. มีการถ่ายทอดประเพณีวัฒนธรรมสู่รุ่นลูกหลานหรือไม่

8. มีนักท่องเที่ยวมากหรือน้อยที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนชุมชนหมู่บ้านของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม
9. นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนส่วนใหญ่เป็นคนไทยหรือคนต่างชาติ
10. คุณรู้สึกอย่างไรที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมชุมชนชาวเวียดนามของคุณ
11. หากจังหวัดอื่นที่ต้องการมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามเช่นจังหวัดของคุณ คุณจะมีวิธีการเสนอแนะอย่างไร

ภาคผนวก จ.
แบบสอบถามนักท่องเที่ยว

แบบสอบถามที่ จ.นครพนม

แบบสอบถาม

งานวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษาเปรียบเทียบ
ชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม – มุกดาหาร”

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 34190

โทรศัพท์ 0-4535-3756 โทรสาร 0-4528-8870

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

เนื่องจากข้าพเจ้า นางสาว สุนันท์ณี เรณู ผู้วิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์
เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษาเปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม –
มุกดาหาร” สนับสนุนโดยคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ไคร่ขอความร่วมมือจาก
ท่านในทางแสดงความคิดเห็นดังกล่าวตามความเป็นจริง และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

.....
(นางสาว สุนันท์ณี เรณู)

• คำชี้แจง

แบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

• ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ ตามความเป็นจริง

1.1.เพศ

ชาย

หญิง

1.2.อายุ

- 15-25 ปี 26-35 ปี 36-45 ปี
 46-55 ปี 55-65 ปี 66 ปีขึ้นไป

1.3.ระดับการศึกษา

- ต่ำกว่าประถมศึกษา ประถมศึกษาหรือเทียบเท่า
 มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า
 อนุปริญญา ปริญญาตรี
 อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.4.อาชีพ

- ข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ พนักงานบริษัทเอกชน
 กิจการส่วนตัว นักเรียน/นักศึกษา
 อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.5.รายได้

- ต่ำกว่า 5,000 5,000 – 10,000
 10,001 - 15,000 15,001 – 20,000
 20,000 บาทขึ้นไป

1.6.ภูมิลำเนาจังหวัด.....

1.7 เคยเดินทางมาที่จังหวัดนครพนมหรือไม่

- เคย (เคยทำต่อข้อ 1.8) ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 1.10)

1.8 ท่านเดินทางมาที่จังหวัดนครพนมเป็นจำนวนกี่ครั้ง

- 1-2 ครั้ง 3-4 ครั้ง 5 ครั้งขึ้นไป

1.9 การเดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดนครพนมในครั้งนี มีความแตกต่างจากครั้งก่อนหรือไม่อย่างไร

- ต่างต่าง คือ (โปรดระบุ)

- ไม่แตกต่าง

1.10 ท่านเดินทางมาที่จังหวัดนครพนมเพื่อจุดประสงค์อะไร

- ท่องเที่ยว เยี่ยมญาติ
 ธุรกิจ อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.11 หากมีโอกาสเดินทางมาที่จังหวัดนครพนมครั้งต่อไป ท่านอยากที่จะเดินทางมาเยี่ยมชมอีกครั้งหรือไม่

- อยาก เพราะ
 ไม่อยาก เพราะ.....

1.12 หากกล่าวถึงจังหวัดนครพนมท่านคิดถึงอะไรเป็นอันดับแรก

- ตลาดอินโดจีน คนเวียดนาม
 อาหารเวียดนาม พระธาตุพนม
 บ้านนาจอก อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.13 สถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่ท่านรู้จักคือ

- ตลาดอินโดจีน บ้านนาจอก หอสมุดแห่งชาติ
 หอนาฬิกา อื่นๆ(โปรดระบุ).....

• ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม

คำชี้แจง โปรดประเมินสถานที่ท่องเที่ยวว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใดโดยทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริง พร้อมทั้งเสนอแนะเพิ่มเติม

รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	พอใช้ (3)	ไม่ดี (2)	แย่มาก (1)
2.1 ทศนคติต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยว ของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม					
2.1.1. พาหนะในการเดินทางไปยังสถานที่ ต่างๆ					
2.1.2. โรงแรม ที่พัก					
2.1.3. ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร					
2.1.4. ห้องน้ำสาธารณะ					
2.1.5. บริการโทรศัพท์สาธารณะ					
2.1.6. บริการสอบถามข้อมูลที่ท่องเที่ยวใน จังหวัด					
2.2 ทศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องของ กับคนไทยเชื้อเวียดนาม					
2.2.1. การอนุรักษ์สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือน					
2.2.2. การอนุรักษ์ด้านวิถีการดำเนินชีวิต					
2.2.3. การอนุรักษ์ด้านภาษาเวียดนาม					
2.2.4. การอนุรักษ์พิธีกรรม เทศกาล ต่างๆ					

รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	พอใช้ (3)	ไม่ดี (2)	แย่มาก (1)
2.2.5. ของที่ระลึก					
2.3 ทศนคติต่อการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของสถานที่					
2.4 ทศนคติต่อภาพรวมการสร้างเสริมแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม					
2.5 ทศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับชาวไทยเชื้อสายเวียดนามมีการอนุรักษ์ไว้					

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

☺ ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ ☺

แบบสอบถามที่ จ.มุกดาหาร

แบบสอบถาม

งานวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษาเปรียบเทียบ
ชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม – มุกดาหาร”

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 34190

โทรศัพท์ 0-4535-3756 โทรสาร 0-4528-8870

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

เนื่องจากข้าพเจ้า นางสาว สุนันท์ณี เรณู ผู้วิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์เวียดนามในประเทศไทย : การศึกษาเปรียบเทียบชาติพันธุ์เวียดนามในจังหวัดนครพนม-มุกดาหาร” สนับสนุนโดยคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ไคร่ขอความร่วมมือจากท่านในกาแสดงความคิดเห็นดังกล่าวตามความเป็นจริง และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

.....
(นางสาว สุนันท์ณี เรณู)

• คำชี้แจง

แบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

• ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ตามความเป็นจริง

1.1.เพศ

ชาย

หญิง

1.2.อายุ

- 15-25 ปี 26-35 ปี 36-45 ปี
 46-55 ปี 55-65 ปี 66 ปีขึ้นไป

1.3.ระดับการศึกษา

- ต่ำกว่าประถมศึกษา ประถมศึกษาหรือเทียบเท่า
 มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า
 อนุปริญญา ปริญญาตรี
 อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.4.อาชีพ

- ข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ พนักงานบริษัทเอกชน
 กิจการส่วนตัว นักเรียนนักศึกษา
 อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.5.รายได้

- ต่ำกว่า 5,000 5,000 - 10,000
 10,001 - 15,000 15,001 - 20,000
 20,000 บาทขึ้นไป

1.6.ภูมิลำเนาจังหวัด.....

1.7 เคยเดินทางมาที่จังหวัดมุกดาหารก่อนหรือไม่

- เคย (เคยทำต่อข้อ 1.8) ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 1.10)

1.8 ท่านเดินทางมาที่จังหวัดมุกดาหารเป็นจำนวนกี่ครั้ง

- 1-2 ครั้ง 3-4 ครั้ง 5 ครั้งขึ้นไป

1.9 การเดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดมุกดาหารในครั้งนี มีความแตกต่างจากครั้งก่อนหรือไม่อย่างไร

- แตกต่าง คือ (โปรดระบุ)
 ไม่แตกต่าง

1.10 ท่านเดินทางมาที่จังหวัดมุกดาหารเพื่อจุดประสงค์อะไร

- ท่องเที่ยว ธุรกิจ
 เยี่ยมญาติ อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.11 หากมีโอกาสเดินทางมาที่จังหวัดมุกดาหารครั้งต่อไป ท่านอยากที่จะเดินทางมาเยี่ยมชมอีกครั้งหรือไม่

อยากร เพราะ

ไม่อยากร เพราะ.....

1.12 หากกล่าวถึงจังหวัดมุกดาหารท่านคิดถึงอะไรเป็นอันดับแรก

ตลาดอินโดจีน หอแก้ว

อาหารเวียดนาม ภูเขาเทิบ

อื่นๆ(โปรดระบุ).....

1.13 สถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายเวียดนามที่ท่านรู้จักคือ

ตลาดอินโดจีน ห้าแยกบ้านญวน

สุสานคนเวียดนาม อื่นๆ(โปรดระบุ).....

• ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์เวียดนาม

คำชี้แจง โปรดประเมินสถานที่ท่องเที่ยวว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใดโดยทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริง พร้อมทั้งเสนอแนะเพิ่มเติม

รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	พอใช้ (3)	ไม่ดี (2)	แย่มาก (1)
2.1 ทศนคติต่อการบริการสถานที่ท่องเที่ยวของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม					
2.1.1. พาหนะในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ					
2.1.2. โรงแรม ที่พัก					
2.1.3. ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร					
2.1.4. ห้องน้ำสาธารณะ					
2.1.5. บริการโทรศัพท์สาธารณะ					
2.1.6. บริการสอบถามข้อมูลที่ท่องเที่ยวในจังหวัด					
รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว				
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ไม่ดี	แย่มาก

	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
2.2 ทศนคติต่อสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องของ คนไทยเชื้อเวียดนาม					
2.2.1. การอนุรักษ์สิ่งก่อสร้าง บ้านเรือน					
2.2.2. การอนุรักษ์ด้านวิถีการดำเนินชีวิต					
2.2.3. การอนุรักษ์ด้านภาษาเวียดนาม					
2.2.4. การอนุรักษ์พิธีกรรม เทศกาล ต่างๆ					
2.2.5. ของที่ระลึก					
2.3 ทศนคติต่อการประชาสัมพันธ์ด้านการ ท่องเที่ยวของสถานที่					
2.4 ทศนคติต่อภาพรวมการสร้าง ความเข้มแข็งของคนในชุมชนชาวไทยเชื้อสาย เวียดนาม					
2.5 ทศนคติต่อสิ่งก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับชาว ไทยเชื้อสายเวียดนามมีการอนุรักษ์ไว้					

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

☺ ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ ☺

ประวัติผู้ศึกษา

สุนันท์ณี เรณู
เกิดเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ.2530
ณ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

ประวัติการศึกษา

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น, ปี พ.ศ.2544
โรงเรียนนารีนกุล จังหวัดอุบลราชธานี
ระดับมัธยมตอนปลาย, ปี พ.ศ.2547
โรงเรียนนารีนกุล จังหวัดอุบลราชธานี

ที่อยู่ปัจจุบัน

221 ถนนจงกลนินทรารณ์ ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 34000
หมายเลขโทรศัพท์ 083-799-9565
E-mail : littlefish_24@hotmail.com